

Amprentele sufletului

Anul VIII, nr.3, iulie-august 2022

Revistă internațională de cultură, artă și literatură

Amprentele sufletului, fondată în România – martie 2015

Revistă Internațională de cultură, artă și literatură – Anul VIII, nr. 3, iulie-august 2022

GRUPUL DE INITIATIVĂ:

Eugenia ENESCU-GAVRILESCU
Constantin-Nicolae GAVRILESCU
Nicolae VASILE
Ion IONESCU-BUCOVU

Președinte de onoare: Nicolae VASILE
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Constantin-Nicolae GAVRILESCU – Director editorial
Eugenia ENESCU-GAVRILESCU – Redactor șef
Mariana POPA-POTAISA, Secretar General de redacție - Membră a Ligii Scriitorilor Români – Filiala Brașov, și a Societății Scriitorilor Români
Nicolae VASILE, Senior editor - Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România
Victor Gh. STAN, Senior editor - Președintele Secției de literatură pentru copii și tineret al Uniunii Scriitorilor din România
Vasile GROZA, Senior editor - Membru al Uniunii Scriitorilor din România
Violeta BOBOCEA, Senior editor - Membră a Ligii Scriitorilor Români – Filiala Buzău
Geo CĂLUGĂRU, Senior editor - Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și al Uniunii Scriitorilor din România
Florică DAN, Senior editor

RUBRICI:

ZBOR SPRE ÎNĂLTIMI – Redactor, Camelia BOȚ
CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – Redactor, Roxelana RADU
PE ARIPI DE VIS – Redactor, Ana-Liliana MIHAI

GRAFICĂ – Nynna VIZIREANU

TEHNOREDACTARE și COPERTĂ: Eugenia ENESCU-GAVRILESCU

CONTACT: ofice.amprentelesufletului@gmail.com

Notă:

Membrii colectivului de redacție ai revistei „Amprentele sufletului” își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate.

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru ideile, informațiile și originalitatea creațiilor literare trimise. De asemenea, rugăm autorii ca textele să nu facă referiri discriminatorii, să fie întotdeauna argumentate și să păstreze o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios. **Obligatoriu, textele trimise să fie corectate de autori.**

Garantăm că textele nepublicate nu vor fi folosite în alte scopuri și vor fi publicate în numărul următor, cu acordul autorilor.

Materialele pentru revistă vor fi trimise în format doc sau docx. Arial 10. Fotografiile autorilor, jpg, tip portret, rezoluție mare, CV literar.

ISSN 2393 – 4506

Buzău, str. Filantropiei nr. 9 A
tel.: 0724/534329
fax: 0238/727520

Nicolae VASILE – România

EDITORIAL**COPACUL CU RĂDĂCINI AERIENE**

Într-un articol publicat la vremea lui de Mihai Eminescu, acesta folosea pentru prima dată noțiunea de patologie socială. Cu spiritul său inovativ, indiferent de domeniul abordat, el considera că societatea poate suferi de diferite boli, ca orice plantă sau animal. Ar fi fost un geniu în orice să ar fi apucat să facă!...

În acest context, să încercăm să modelăm patologia societății românești în momentul de față, când dorința predominantă a românilor este să plece din țară. Văd pe la mai toate televiziunile interesante mai mult să facă zâzanie, din care rezultă și audiență, cum tineri absolvenți de licee fac coadă la medicină doar ca să plece ulterior din țară, iar părinții lor fac tot ce este posibil ca să le intre copiii la facultate „să nu mai muncească ca ei”. Ce lipsă de orizont, să consideri că după ce faci o facultate nu mai muncești!...

Modelul unanim folosit până acum pentru poporul român era cel al unui copac, cu rădăcinile sănătoase, bine înfipte în solul milenar al țării, încă roditor, care dezvoltă noi și noi ramuri pline de flori, din acestea apar fructele, iar prin semințele conținute, sau direct prin lăstari, contribuie la apariția de noi copaci în împrejurimi.

Situația actuală, mult diferită de orice altă epocă din istoria poporului român, în condițiile unei globalizări informatice, economice etc. și a unor libertăți de mișcare și decizie pe care românii nu le-au mai avut niciodată, ideea de sol natal roditor s-a schimbat radical, încât mulți, și când zic mulți înțeleg foarte mulți, consideră că solul altor meleaguri este mult mai roditor pentru ei decât cel natal, iar vânturile istoriei împrăștie semințele românești pe o suprafață mult mai largă, care depășește cu mult granițele țării.

Cât timp rădăcinile naturale (bunicii sau părinții) mai există, putem spune că ramurile, chiar și cele foarte îndepărțate, fac parte din același copac, dar după dispariția acestora, urmașii lor, fie prind alte rădăcini acolo unde se află, fie rămân fără nicio rădăcină pământeancă, sau prind niște rădăcini aeriene. În această situație, modelul de copac devine impropriu, construcția socială semănând mai repede cu un păianjen, cu multiple picioare proptite în diverse locuri, capabil să creeze o rețea de interese care să-i satisfacă necesitățile, având un cap aninat pe această structură multipodică, în memoria căruia, undeva rătăcită, se mai află informația că individul respectiv este român.

Există și un model floral, într-o plantă aclimatizată, răspândită pe oriunde, orhideea. Are atât rădăcini pământene (atunci când este crescută în ghiveci) cât și aeriene. Este și foarte frumoasă!

Dar, totuși, să nu uităm că în forma ei originară orhideea este o plantă parazită care crește prin copaci din anumite zone ale lumii.

Mariana POPA-POTAISA
România

INSULA RODOS, O PERLĂ A GRECIEI

Am călcat locul ocupat cândva de una din cele șapte minuni ale lumii antice. Emoția m-a stăpânit, am devenit empatică, astfel mi s-a părut că văd totul ca pe vremea anticilor. Dar, las să curgă evenimentele.

Insula Rodos ne-a fost bună și generoasă gazdă timp de 12 zile. Face parte din cele 12 insule numite Dodecaneeze.

Rodos este cea mai mare dintre acestea, fiind și capitala acestora.

Orașul Rodos este un amestec de foarte vechi și foarte nou. Bunicii - eram cu toții în această situație - s-au plimbat pe străzile orașului în prezent, dar acesta le-a turnat în ochi, trecutul îndepărtat.

Într-un vîrtej al istoriei, turiștii s-au lăsat impresionați de legenda Colosului din Rodos, una din cele Șapte Minuni ale Lumii Antice. Construcția lui a durat 12 ani, fiind terminat în anul 282 î.Hr. și a stat de veghe la intrarea în port, până în anul 226 î. Hr. când un cutremur puternic l-a distrus.

Orașul vechi medieval, comparat uneori cu Ierusalimul, este una din bijuteriile Mării Egee. De aceea, în 1988 a fost declarat sit de Patrimoniu

Cultural Mondial. Orașul vechi s-a născut odată cu sosirea cavalerilor ioaniți în 1306. Timpul a fost foarte generos cu istoria acestor locuri cât cuprind construcțiile de câteva secole: -Strada Cavalerilor din cetate-sec. XIV, Palatul Marilor Maeștri din sec. XIV, care a fost distrus de o explozie în 1856. Ceea ce văd turiștii astăzi este reconstrucția fidelă a acestuia. Din acest palat, Ordinul Cavalerilor Ioaniți, format din 19 persoane, mari maeștri, conduceau întregul Ordin.

Reconstrucția palatului a fost făcută de italieni în anii '30, cu scopul oferirii dictatorului Benito Mussolini, ca și casă de vacanță. Am simțit, parcă, o energie negativă împresurându-mă. Dar, gândul meu zbura spre alte obiective pe care voi am să le văd, precum: Universitatea din Rodos; Stadionul Olimpic; Templul Zeului Apollon, Portul Mandraki. Am avut ore și zile minunate ocasionate de mici pătrunderi în istorie.

De neuitat este vizita în portul orașului Rodos. Astăzi, pe stâlpii care au rămas din picioarele acestei imense statui se odihnesc doi cerbi/ un cerb și o ciută/, de un pitoresc deosebit. Această intrare în port a străjuit marea în trecut, dar cred că imaginea ei reală de secole, bate și azi la poarta istoriei și... de ce nu și la cea a viitorului.

Legenda spune că în urma unei victorii a locuitorilor din Rhodos asupra cotropitorilor, au hotărât să construiască o statuie dedicată Zeului Helios cu o înălțime de 30 metri, iar soclul era din marmoră albă având 15 metri. După cutremurul distrugător, se spune că, regele Egiptului- Ptolemeu al III-lea s-a oferit să suporte restaurarea statuiei. Dar... surpriză! Locuitorii insulei au refuzat pentru că le-a interzis oracolul să refacă monumentul. Cine poate spune unde este granița dintre legendă și adevar?

Povestea statuii a fascinat turiști și cercetătorii din lume. Chiar s-a acreditat ideea că Statuia Libertății din New York a avut ca sursă de inspirație pentru sculptorul francez Auguste Bartholdi, pierduta statuie a Colosului din Rhodos.

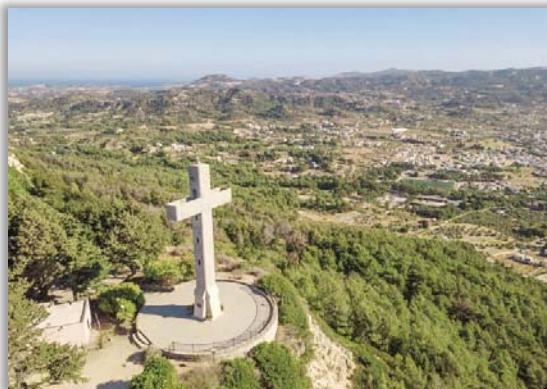
Nu s-a confirmat acest lucru, dar fiecare din noi poate crede sau nu această informație.

Vizitarea insulei de la est la vest sau de la nord la sud, făcută de mine cu mare bucurie, împreună cu legendele încă vii aduc faimă Dodecanezelor prin

plimbările printre livezile de măslini și podgorii. Timpul ajută turistii să se bucure de generozitatea soarelui pe minunatele plaje grecești.

Orașul Lindos-ia 50 Km. de orașul Rodos - își dezvăluie frumusețile începând cu antica acropolă, care este cel mai vechi sit arheologic de pe insulă. Vizitarea la Archangelos a fabricii de ceramică produce o impresie deosebită și ca turist îți dorești să mai revii în expoziția de vase, copleșitor de frumoase.

Situl arheologic Filerimos are 12 monumente, impresionantă fiind „Crucea lui Iisus” de 12 metri înălțime. Întregul complex arheologic se află la 270 metri deasupra mării spre Muntele Filerimos. Chiar pe vârf este Mănăstirea „Sfânta Fecioară” în dotarea căreia se află o faimoasă icoană despre care se spune că a fost pictată de Sfântul evanghelist Luca. Pe platoul mănăstirii se servește celor ce au cutezat să urce, câte o cafea grecească sau un lichior tradițional „șapte ierburi”, desigur, în condițiile economiei de piață, deci contra cost.

Mănăstirea Filerimos, Rodos Grecia

Apare o incitare pentru turistii... fără rău de mare: o mică croazieră pe o mare destul de agitată spre Marmaris, Turcia. Marele bazar, al doilea după cel din Istanbul, atrage interesul major, în special al doamnelor, mai cu seamă că există legende despre sultana Hurem și Suleiman Magnificul, care au trăit sub zodia patimilor pentru bijuterii.

După aceste minunătii, parcă Mediterana se răzbună și ne-a primit pe noi, fericiții călători cu valuri nestăpânite de ambarcațiunea locului, astfel că la un moment dat, nu se mai văd bijuteriile doamnelor, aplecate fiind peste punga oferită cu politețe de personalul vasului de croazieră...

De câte ori am călătorit pe Mediterană, am avut surpriza furtunilor iscate, parcă, din teribilismul valurilor geloase pe bucuria turiștilor.

SÂNGELE NATURII

În mine răsare o fântână de apă vie,
îmi spală decenii de neiertare
pentru doruri încercate în plâns,
pentru zâmbete călcate cu tălpile pline
de noroiul minciunilor deșarte.

Locuiam într-o lacrimă a disperării,
dar frunza verde din pădurea iubită,
sufletul mi-a vindecat,
toate suspinele mi le-a luat.

Clorofila ei m-a transfuzat,
pe toti i-am iertat,
n-am refuzat sâangele naturii,
binecuvântat.

FLUTURI ÎNDRĂGOSTIȚI

Primăvara își poartă cu demnitate
haina verde, anunță prin microfonul privighetorilor,
serberea semințelor
într-o nouă strălucire a boabelor,
cu demnitatea deschiderii mugurilor
se aliază, cu dansul viu și fierbinte al petalelor
timpurii
de magnolie.

Un cântec vioi se aude dintr-o ispită
a unui tainic vis răvășit de patimi
purtate în zboruri colorate, prin caste jocuri
și reflexe aurii
de fluturi îndrăgostiți de parfum. Calea-i deschisă
primăverii.

Vântul, ca invitat, a rugat nimfele
lunii Mai să-i împodobească, calea spre înălțimile
muntiilor presărând
petale adăpostite într-o poveste.
Printre lumini și umbre apar chipuri de tinere
fete și băieți înlănțuți
în horă.

Constantin-Nicolae GAVRILESCU
România

DRAGOSTE PROFUNDĂ

Am rămas singur pe mal,
valul se retrage-n mare,
e sfârșit de carnaval,
gându-mi e la-ntoarcere.

Lângă țărmul de la mare
unde marea e sfârșită,
vine valul care cere
dragostea desăvârșită,

Vreau să spun că sunt părtaș,
că-nțeleg durerea lui,
eu în dragoste nu-s laș...
mă supun amorului.

Cum iubirea e prea mică
cum mai toate sunt în viață,
un regret acum mă-ncearcă,
știu că viață... nu-i vacanță.

Când ai dragoste de mare
și pe cer soare zâmbește,
vezi și valu-n revârsare
cum țărmul el îl iubește.

Se ridică vertical,
și în drum ușor se frânge,
se întoarce dinspre mal
și în mare se prelinge.
(Grecia 2012)

DRAGOSTE DE MARE

Când ai dragoste de mare, personificat e valul,
și-i primești îmbrățișarea, și... binențeles, sărutul,
stropii față și-o inundă, apoi se re-ntorc cu vântul,
urmându-și lin parcursul, până întâlnesc iar malul.

Dinspre zare, lin plutește în tangaj, un vas sosește,
obosit de lungul drum, bucuros salută portul,
scurt semnal, apoi prelung... o sirenă se pornește
anunțând sosirea-n dană, acolo unde-i e locul.

Pescărușii fiind escortă, scoțând sunete stridente,
se rotesc deasupra apei, însotind de sus spre malul,
parcări fi planoare-n aer sfidând legile ardente,
vezi spectacol de poveste, scena mare fiindu-i valul.

Iar din înpumata mare, arcuiți ca un resort,
ies delfinii bucuroși, și din valul călător,
salută toți marinarii, ce vor ancora în port,
întorcându-se acasă din voaj, purtând mult dor.

DIN A CLIPEI BUCURIE

Din a clipei bucurie
Smulg petala de iubire.
Mă iubește? Nu se știe!
Dragostea nu-i apatie.
Mă iubește? Cine știe!
Din joc, joacă de copil
Cu margaretă dinainte,
Strigat adesea pe câmpie,
S-a strecurat ușor, tiptil...
Mă iubește... Nu mă iubește,
Mă iubește... Nu mă iubește...

ILUZIE PIERDUTĂ

Oare-i vis, să fie oare
o nălucă mișcătoare,
îndreptându-se spre soare?

Să îmi facă mintea fește
că e fata din poveste
și-mi e dor de dragoste?

Am privirea ațintită
la unduitoarea fată
ce în zare e-nălțată.

De căldura de la soare,
eu cerșesc o-îmbrățișare
însă ea e-nșelătoare.

Mintea este înșelată,
c-o iluzie pierdută
pentru dragostea de fată.

Am senzații pe retină
fata nu vrea să rămână
ea e doar... Fata Morgană.

CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – redactor, Roxelana RADU

DECRETUL NEPĂSĂRII

August. Canicula a topit tot. Soarele nemilos al amiezii a înmuiat caldarâmul și încleiază pașii trecătorilor puțini și nădușiți, care se mișcă parcă cu încetinitorul.

Nu mai recunosc nimic din anotimpurile pe care le știam odată. Cu fiecare zi ce trece îmi spun și eu că odinioară poetul, că „s-au întors mașina lumii, s-au întors cu susu-n jos.”

Mă uit în calendar...eheeeeii, se pare că mai am de așteptat până la cafeaua cu vedere spre mare...!

Așa că, Tânjind după vacanță, plec în afara orașului, în căutarea unui aer mai respirabil. Satele picotesc sub arșița zilei, casele mă privesc chiondorâș, curțile sunt pustii, în bătătură...nici țipenie de om! Doar ici - colo mai vezi câte un câine buimăcit trecând agale, cu capul în jos și coada între picioare, năuc de căldură. Dacă te uiți în zare, pare că acoperișurile caselor s-au diluat și unduiesc tremurător prin boarea de foc, pierzându-și conturul și amestecându-și siluetele.

E ceasul când Moș Vreme atipește și uită să mai învârtă roata timpului, iar Vremea însăși se uită nedumerită încolo și-ncoace, și nu se hotărăște încotro s-o apuce, către vară sau către toamnă. După frunzele arse și îngălbenește, ai zice că spre toamnă. După soarele arzător și zilele sprintare, ai zice că spre vară.

Trec prin Sărata Monteoro, cu gândul la pădurea încă deasă și încă la locul ei, care taie în două Valea Nișcovului însotind drumul care duce către Haleș. De-a lungul anilor, am văzut pădurea asta primăvara, strigându-și bucuria crengilor înverzite. Am văzut-o toamna, ruginind într-un spectacol de culori care ar reprezenta o provocare pentru orice pictor. De câteva ori mi-au trecut prin față mașinii ciute spăimoase ori vulpi cu privirea furișată. Sau frunze sfădindu-se în rotocoalele vântului, în seri de Brumar năzuros.

Pe drumul astăzi, undeva în dreapta este un indicator pe care scrie „Mănăstirea Barbu”.

Roxelana RADU - România

Niciodată n-am oprit să-o vizitez, nu știu de ce. Poate pentru că indicatorul este unul improvizat, făcut din lemn și scris de mână, nu e plăcută din aceea specială pentru mănăstiri sau obiective istorice. Și poate că lucrul astăzi mi-a creat impresia unui loc lipsit de importanță, și m-a făcut să trec cu ușurință mai departe, mai ales că la câțiva kilometri mai încolo se află mănăstirea Ciolanu care eclipsează totul cu măreția sa. În ziua aceea însă, văzând indicatorul, am virat brusc la dreapta, fără să mai stau pe gânduri. De ce? Nu mă întrebăți, zău, că nu știu să vă răspund!

Sunt multe răspunsuri posibile. Poate deznădejdea gândului că vremea urii și a dezbinării adastă de prea mult timp pe-aici, prin părțile astea ale noastre, ale românilor. Poate sufletu-mi, cu ale sale tresării dureroase, cărora nu le-am aflat leacul nici până-n ziua de azi. Poate nevoia noastră de întoarcere, fi rătăcitori ce nu știm cât suntem de rătăcitori, în goana zilnică a dezdumnezeirii.

Mănăstirea e așezată pe un tăpșan, nu departe de șosea. Urc pe un drumeag îngust, acoperit cu piatră zdrumicată. Odată intrată pe poartă, în fața ochilor mi se deschide o curte generoasă, fără alei, doar cu

iarbă de-un verde viu.

Biserica micuță, aproape miniaturală, se află chiar în mijlocul curții.

Intru, dau binețe măicuței și mă aşez pentru o clipă de împăcare pe care inima mea o tot caută de ceva timp. Nicăieri nu sunt mai a mea ca aici, nicăieri nu sunt mai cineva și nicăieri nu sunt mai nimeni.

Pictura interioară este deosebită. Aflu de la măicuță că este făcută de un ucenic de-al lui Grigorescu. „- Sau... poate Tattarescu...” ezită, vizibil încurcată că nu-și aduce aminte. Zidurile sunt ranforsate, s-au surpat și au avut nevoie de întăriri.

Acolo unde s-a intervenit cu ciment în ziduri, au rămas dungi late de tencuială, albe și nefirești, ca niște găvane pustii și lipsite de viață. Dungile astea de ciment au „tăiat” biserică în toate direcțiile, au acoperit fragmente de pictură, au segmentat trupurile sfintilor de pe pereți. Au slușit pur și simplu interiorul!...

Privesc și înțeleg că-i de prisos să întreb de ce nu s-a refăcut pictura, răspunsul îl știu deja, e același pe care l-am primit în multe biserici din țară: nu sunt bani. Sau, în unele cazuri, Comisia Monumentelor Istorice nu și-a dat acordul.

Rămân în tăcerea clipei, privind în sus către Pantocrator, rămas și el fără un braț, după reparațiile nemiloase.

- „Ce păcate vei fi făcut și tu, Doamne, de te-ai lăsat fără o mâna...?!?”... mă-ntreb amar și retoric.

Universul s-a oprit, e atâtă liniște încât aproape că pot să aud carile cum rod din catapeasma găurită de la un capăt la celălalt. Întorc privirea, cu un sentiment de pieire, și mă gândesc să scriu un acatist pentru nepăsare. Un acatist cu confirmare de primire.

În spatele meu văd un bărbat care plângе mut. Nu i se clintește nici un mușchi pe față, doar lacrimile i se prelung abia zărit. Lacrimile neputinței în față indiferenței, e gândul care îmi trece prin minte.

În drum spre ieșire, risc o remarcă despre carii, cu voce mai tare. De lângă mine, se aude murmurul smerit al monahiei: „- nu sunt bani!...”

Mănăstirea ca și Țara, îmi spun în sinea mea. Sărăcie, indiferență și prăbușire. Ne vindem pecetea divină, cu o statornică inconștiență.

Cumpăr lumânări și o cărticică de prezentare a mănăstirii, și dau să plec, când deodată, o văd pe măicuță cu toaca de lemn în mână. Pornește să înconjoare biserică în cele patru zări, chemând credincioșii la ascultare.

Timpul se curbează dintr-o dată și stă pe loc. Aerul e dens și vibrează de sunetul cuielor bătute de două mii de ani de ani în lemnul crucificării, în mâinile și picioarele Mântuitorului.

Rămân pe loc, nemîșcată, cu sufletul în genunchi. Maica suie apoi în clopotniță, cântecul toacei răsună din nou, timpul cotidian face loc celui liturgic. La urmă, bat clopotele. Lung, chemător, statornic și înluminat.

Plec, nu înainte s-o îmbrățișez și să-i mulțumesc pentru clipă.

Afară, în dreapta lăcașului monahal, surâde un petic de câmp plin de verdeță, de bună seamă al mănăstirii. Trecuse și Dumnezeu pe-acolo, nu cu mult timp în urmă. Pentru că numai el ar fi putut să umple câmpul cu iarba și pelin și cu tot felul de buruieni de leac, să pună un stup micuț de albine care să zumzăie vesel de dimineață până seara, și să-l aşeze pe coama unui deal ca să poată să urce în cer.

**

La Mănăstirea Barbu viețuiesc acum șase monahii.

În anul 1959, prin Decretul nr 41, comuniștii au desființat-o, iar maicile au fost alungate.

În prezent, un alt decret le desființează puțin câte puțin, pe ea și pe multe alte mănăstiri din țară.

Decretul nepăsării.

Ioana BOCICU
România

SPERÂND...

Mi-aş reface viaţa din ruinele rămase,
Aş opri din timp doar clipele frumoase,
Aş aduna şi anii pe care i-am pierdut
Dar nimeni nu poate după ce au trecut.

Clipă de clipă timpul se scurge neîncetat,
Iar eu... doar din tristeţe am gustat,
Doar speranţa din suflet mi-a rămas...
Şi sper să rămână până-n ultimul ceas.

Degeaba îmi adun în gând atâtă frumuseţe,
Toate trec...nici nu-mi mai dau bineţe...
Doar dorul greu îl simt şi lacrima ce curge,
Când suliţa durerii coastă îmi străpunge.

Atunci, iau creionul şi-o coală de hârtie
Şi scriu cuvinte care durează o veşnicie,
Apoi adun cuvintele pe toate într-o carte,
Ce-mi va purta iubirea...dincolo de moarte

GÂNDURI ASCUNSE

ÎN VIS

M-am întâlnit în vis, cu mama
Şi-am îmbrăţişat-o îndelung...
I-am îndreptat pe cap, maramă
Iar ea, m-a rugat să nu mai plâng.

Vroiam să-i spun că o iubesc...
Că pentru mine e nemuritoare,
Vroiam din suflet să îi dăruiesc
Inima mea şi-o rază de soare.

Dar măicuţa mea e-n altă lume,
O văd doar noaptea-n visul meu,
Pe altă cale nu se poate ajunge,
Oricât l-aş implora pe Dumnezeu.

E ziua ta măicuţa mea cea bună
Şi-aş vrea să-ţi spun că te iubesc,
Să-ţi prind în păr stele cunună...
Mâna să-ţi sărut, ochii să-ţi privesc.

Toate astea se petrec în al meu gând
În sufletu-mi ce se deschide ca o rană,
Iar din vis eu mă trezesc plângând...
Privindu-ţi poza... devenită icoană.

De-aş fi departe la capăt de lume,
Eu, tot pe tine te-aş căuta,
M-aş ruga să te găsească, anume...
Să-mi fii în viaţă jumătatea mea.

Mă tem să nu te pierd definitiv,
Căci aş muri şi eu după plecarea ta,
De aceea-ncerc să gândesc pozitiv,
Poate şi în altă lume voi fi soţia ta.

Să mai păstrăm puţin adolescentă,
Poate-aşa apare dorinţa de-a trăi,
Să scoatem din iubire doar esenţa,
Să ne iubim din nou, să fim iar copii.

Toate se întâmplă cu un scop anume,
Soarta atârnă de-un simplu „te iubesc”,
Încă n-aş vrea să plec din astă lume,
Cerul e senin...şi vreau să mai trăiesc.

Aşa gândeau strângându-se la piept,
Neavând curajul să-şi mărturisească,
Era târziu în viaţă... şi era nedrept,
Iar timp nu mai aveau să se iubească.

Nelu DANCI - România

BOGDĂNELU' MITITELU'

Bogdănel, e nepoțelu'
Ce umblă ca și priznelu',
E de un an și nouă luni,
La fotbal face minuni.

Fuge iute după mingea,
Poarta nici nu o atinge,
Este iute de picior,
Mintenăș el bagă gol.

Dacă poarta nu-i păzită,
El sătează, nu ezită,
Trece mingea înapoi,
C-așa-i jocul, pe la noi.

PE ALEEA DIN PĂDURE

Pe aleea din pădure
Se plimbă o copilășă,
După fragi și după mure
Îngândurată și desculță.
Cale lungă a bătut
Și o dor picioarele,
Nimica nu a găsit
Și-a dat jos sandalele.
Gânduri multe acum are
Frumoasa mea copilășă,
Oare să meargă pe cărare
Spre căsuță părăsită?
Poate ploaia o să vină
La căsuță ar fi bine,
N-o să se facă cu tină
O să stea și fără tine.
Fără tine măi fărtat
Căci de tine este vorba,
Om harnic, dar blăstămat
La tine e plină... tolba.

Când termină cu fotbalu'
Merge în atelier de-amu,
Unde repară de toate,
Cu furtunul, umflă roate.

Pe Cozmin, el îl ajută,
Care are treabă multă,
Și-este șef de atelier,
Are firmă, e bancher!

BATE VÂNTUL

Bate vântul frunza pică
Înapoi nu se ridică,
Dar când primăvara vine
Crește iară frunza în tine.
Iar ești falnic și umbros
Care nu ai fost pus jos ,
De vântul ce-a bătut tare
Iară restu de topoare .
Codrule cât tu mai ești
Vom umbla ca în povești,
Prin tine toată vara
Și vom sta la umbra ta.
Unde sursură izvoru'
Și la tine-ți cântă doru',
Și parcă frumos doinește
De tine codrule vorbește.
Cum ai fost falnic și frumos
Până când vântul furios ,
A rupt a tale rămurele
De te-au plâns de dor și jele.
Mari poeti mai de demult
Și de-amu care-o știut,
Vers frumos să-ți facă ție
Și să-l scrie pe hârtie .

HAI MÂNDRUȚĂ

Hai mândruță! Hai la joc
Dacă vreai să ai noroc,
Îi juca cu bădița
Tăt așa și iară așa.
Pe sub mâna te-a întoarce
Că are pe vino-ncoace.
Și strigă și strigături
Și mai face și ponturi.
Și frumos el starostește
Face nunți ca în poveste,
De nu-ți vine să te duci
Cum starostește la nunți.
Și la nunți și la botezuri
Staroste ca dânsu nu-i ,
Și l-ai pune după masă
Cu nevasta lui frumoasă.
Și nu l-ai lăsa să plece
Cu el numa ai petrece ,
Cu nevasta și-o fetiță
Faină ca o garofină .

GRIJILA VIEȚII

Hristos ne vorbește despre ochi,
Și vrea ca el să fie tot timpul curat
Atunci sigur nu vei călca prin gropi,
Că tu-l ai pe Hristos de urmat.

Apoi ne mai spune să ne-alegem un domn,
Să nu cătăm a slui la doi, că-i păgubos
Că de unul te lipești, trăind cu el frumos
Pe celălalt îl trișezi și-l vinzi pe din dos.

Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui mamona.
Nu poți o viață-ntreagă să fii duplicitar,
Din două-l alegi pe Hristos pentru totdeauna
Cu El mergi pe căile vieții, trăind unitar.

Pentru El, tu, ești mai mult ca o floare,
Tu valorezi mai mult ca pasarea-n zbor,
Și dacă lor le dă hrana și frumoasă culoare,
Cu atât mai mult pentru tine, suflet nemuritor.

De aceea, căutați mai întâi Împărăția Lui,
Și toate celelalte se vor adăuga vouă,
Prin Iisus Hristos vom intra în Împărăția Tatălui.
Care de la-nceput ne este pregătită nouă.

ILIE TESVITEANUL

Se născuse un om în Tesba Galaadului,
Frumos la chip, plăcut mult Domnului,
Ales a fost spre a vesti profetia
El, al doilea înaintemergător al lui Mesia.

Nu i-a fost ușor în vremurile când s-a născut
Și nu a acceptat păcatul și l-a combătut mult,
Cu regele Ahab a avut mult de luptat
Și pe popor l-a adus la Dumnezeul cel adevărat.

Din cauza păcatelor lui Izabela și Ahab
L-a Dumnezeu s-a rugat și cerul l-a încuiat
Pe idolii lor, asta și baal i-a nimicit
Pe Dumnezeul cel Mare, el l-a vestit.

„Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu”
Striga poporul când ploaia din cer curgea mereu
Și-au înțeles atunci de ce a fost trimis Ilie
Ca zeii să-i distrugă, s-aducă învățătura cea vie.

În Sarepta Sidonului la văduvă a fost trimis
Și pe fiul acestea l-a înviat, de parcă-a fost un vis
Și pe Neuman Sirianul de lepră l-a vindecat
Ca toti să-l slujească Dumnezeului adevărat.

Apoi după ce a fost ridicat la cer cu caii lui
Mantia de ajutor a aruncat-o lui Elisei, ucenicului
Și peste 900 de ani s-a arătat vorbind cu Hristos
În muntele Taborului când S-a schimbat la față frumos.

Pr. Ioan-Aurel RUS
România

ÎNDRĂCIȚII DIN GADARA

Veni ziua trecerii lui Iisus prin Gadara
Urmat de ucenici ca să nu-i prindă seara
Iată este întâmpinat de doi demonizați
Adică doi bărbați în care erau mulți draci.

Aceștia-l văzuseră de departe venind
Că ei nu erau acasă ci în morminte dormind,
Rupeau totul, și lanțuri și obezi și mereu răcneau
Iar acum sosirea lui Hristos acolo, nu o așteptau.

Ce ne este nouă și Tie Iisuse Fiul lui Dumnezeu?
Ai venit prea repede aici ca să ne chinui din greu.
Dar dacă vrei să ne scoți din ei și-n iad să ne-ntorci
Nu ne lăsa cu mâna goală, lasă-ne să intrăm în porci.

Și lăsându-i se intre, se aruncă porcii-n mare
Facându-le celor de acolo pagubă și mare supărare.
Și s-au dus păstorii să spună proprietarilor de porci
Cum s-au aruncat în apă și s-au înecat toți.

Au venit locuitorii cetății și l-au găsit pe Iisus vorbind
Cu cei doi, care acum erau bine pe Hristos din ochi sorbind.
Și l-au rugat stăruitor să plece de la ei și din ținutul lor,
Că nu-ntelegeau bucuria din ochii și familia semenilor.

Pentru ei paguba pierderii porcilor conta mai mult,
Decât vindecarea îndrăciților, de care nu i-a durut,
Și văzând Iisus impertinență lor se sui în corabia Sa
Și de la ei plecă, venind cu ai săi, în draga cetate a Sa.

Firuța MUREȘAN
România

MI-E DOR DE TINE... MARE!

Mi-e dor de tine, mare,
De-albastrul tău adânc,
De pletele-ți ce curg,
Pe-obrajii mei ce plâng!

Mi-e dor de-o îmbrățișare,
La pieptul tău s-alerg,
Să duci o sărutare...
În larg, când valurile merg...

Pe brațul tău albastru,
Se conturează-un soare,
Din raze-i curg măiestru
În slope, iubirile în floare!

Tu, îmi pictezi pe buze,
Mireasmă și culoare,
Mă oglindesti în frunze,
Și-n murmur de izvoare!

Mă rătăcești prin vise,
Împodobită-n șoapte
De dor, tăceri nestinse,
Ce mă cuprind în noapte!

Adună-mă din valuri,
O lacrimă albastră,
Pictată-n ochi de grauri,
Pe-a inimii fereastră!

Și mă trimite-n codri,
La izvorul cel din vale,
Și-n brațele iubirii,
Să mă pierzi în cale!

Să-mi fii, tu, mângâiere,
Când vin la pieptul tău,
Și-n brațele-ți albastre,
Să mă ocrotești mereu!

AŞ VREA...

Aş vrea să-ți spun cât te iubesc,
Când ploaia cânt-al meu suspin,
Când clipe dulci mă copleșesc,
Și plouă... plouă... lin... divin!

Aş vrea să te sărut pe tâmpale,
Când ploaia plângе-ncetișor,
Iar șoapte se-nfiripă, simple,
Prin stropi de vise cad ușor!

Aş vrea să plâng, să râd cu tine,
Să-mi fii, tu, ploaia cea de vară,
Iar eu izvor de dor...suspine,
Să stingi tăcerile, spre seară!

DIMINEAȚA SĂRUTĂ INFINITUL

Și azi, soarele zâmbește frumos,
Iar bucuria râde pe-un ram de mălin,
Triluri se-aud prin crângul stufoș,
Iar inima tresare în duios suspin.

Și azi, curge-n râuri răsăritul,
Revârsând fiori pe-al cerului suflet,
Gingașa dimineață sărută infinitul,
Îmbrăcată în voal de rouă și zâmbet,

Și azi, se odihnește roua-n priviri,
Și-o lacrimă, de dor e mângâiată,
Clipele se-naltă-n mărețe slăviri,
Dimineții șoptindu-i iubirea curată.

Și azi, în trupu-mi firav de floare,
Mai există o picătură de viață,
Floare albastră ce-n raze de soare,
Îți sărută poalele sfântă dimineață!

AŞTEAPTĂ-MĂ

Așteaptă-mă sub teiul înflorit,
C-am să revin din nou, ca altădată,
Și-am să-ți ofer sărutul mult dorit,
Și inima în flori de tei brodată!

Așteaptă-mă acolo-n prag de seară,
Pe bâncuța de sub teii cunoșcuți,
În brațe să mă strângi ca-nțâia oară,
Și pradă buzelor să fim...încet...tăcuți...

Așteaptă-mă în nopți cu lună plină,
Când teiul își răsfir-al său parfum,
Când stelele în ritm de mandolină,
Pe umeri poart-al inimii zburcium!

MAI...

Mai iubesc a ta privire,
Ce mă-mbracă în povești,
Mai suspin l-acea trăire,
Ce-aduce clipe-n care ești!

Mai zâmbesc la râsul cald,
Ce mă mânăgâie pe suflet,
Mai vreau inima s-o scald,
În al noptii dulce cântec!

Mai doresc să ating clipa,
Să șterg lacrima ce doare,
Mai ales să-mi strâng aripa,
Ca iubirea să nu zboare...

Mai rog timpul, în tăcere,
Să se-așeze pe un ram,
Iar clepsidra să-nceteze...
A grăbi clipa... eram...

CHEAMĂ-MĂ

Cheamă-mă și voi veni
Clipelor să dau culoare,
Inima să-ți-o cuprind
În sărut de dulce floare!

Cheamă-mă și-am să alerg,
Adunând tot necuprinsul,
Să-ți prind soarele în piept
În zile, când cerne plânsul!

Cheamă-mă la tine-n șoapte,
Ca somnul să nu te prindă,
Să-nflorim cu dor în noapte,
Dragostea să ne cuprindă!

Delia COPÂNDEAN
România

INFINIT ȘI HIMERE...

Nu simt nimic:
Nici un dor, nici o durere,
În piept nu am cordul frânt,
Nici o spaimă de moarte,
Nici un fior de înviere,
Doar vântul suflă ușor
Prin părul meu răvășit.
Nici un cântec de înger,
Nici un tipărt de demon
Doar tăcere și nepăsare
De infinit și de himere...
Privesc spre ochii tăi plini de lacrimi,
Nu cred în imagini, dar știu, simt,
Sarea din ochi e perfidă
Și suspinul ipocrit,
Superficial
Ca rouă într-o zi de vară, toridă...
Nu mai cred în buzele care au mință
Nici în promisiunile
Pe care nu le-ai împlinit.
Zbuciumul tău e doar egoism însetat
De cutit înfipt în inimă pură
Din rânilor mele au crescut aripi
Ca un scut.
Urmele tale: umbre și șoapte
Se umple de praf, de tăcere și uitare,
Cenușă azvârlită-n clepsidră
E amintirea vieților noastre,
Clipă neprețuite, pierdute....

ACUM NU ÎMI MAI PASĂ DE ÎNTUNERIC

Sufletul meu a stat de vorbă cu Dumnezeu, nimeni altcineva nu avea chef să îmi asculte gândurile și nici nu m-aș fi putut aprobia cu inima deschisă de altcineva, de fapt nici nu știu dacă a fost Dumnezeu sau nevoia mea de a nu rămâne singură mi-a creat iluzia unei apropieri de un suflet al înțelegerii:

Eram copil, aveam nevoie să mă întorc la vârsta când mă simteam ocrotită, L-am rugat să se dea cu mine în balansoar, îmi era dor să mă înalț și să uit de griji, să mă apropii de pământ și să nu mă izbesc de el, i-am spus: „știi, mai demult îmi era frică de întuneric”, nu mi-a răspuns, eram cuprinsă de febră în pat, iar mama, în miezul nopții, îmi mânăgâia fruntea și obrajii și îmi lăsa frisoanele, slăbiciunea, fierbințeala și durerile cu mâna și le îngrăpa în pieptul ei, am vrut să mă cubăresc în brațele ei dar ea a dispărut și eram din nou pe balansoar.

„Poate ar fi mai bine să ne plimbăm” și în timp ce mergeam pe drum i-am spus lui Dumnezeu ”într-o zi am alunecat în întuneric și era atâtă liniște în el încât aş fi rămas acolo într-o stare de nemîșcare” am închis ochii, și era tăcerea aceea adâncă de templu gol, de împietrirea și duritatea a carbonului transparent, apoi am început să simt sub capul meu viață din rădăcinile ierbii și ale copacilor, mișunatul insectelor minuscule de la suprafața pământului și al celor de dedesubt, am deschis ochii și m-am îndrăgostit pentru a mia oară de cerul senin.

„Hai să ne așezăm pe o bancă” i-am spus Dumnezeului meu și am privit amândoi orizontul, florile și frunzele arbuștilor din apropiere, „știi, acum nu îmi mai pasă de întuneric” și eram una cu tot ceea ce era în jurul meu. Am clisipit de mai multe ori, Dumnezeul sau închipuirea mea dispăruse, timpul se scurgea imperturbabil, era atâtă viață și lumină în jurul meu!

TIMP RISIPIT...

Era toamnă. Din verde, din fluturi și flori
Norii se repezeau spre pământ să muște-n puhoale...
Priveam cu groază spre albul prevestitor de ninsori
Ca spre un înger apocaliptic cu bice de ploaie.

Sufletele noastre se zbăteau spulberate de vânt
Căutând adăpost în alte inimi, între alte coaste,
De-a lungul, de-a latul, pe întregul pământ
Nu era humă, nici sânge, nici loc de vreun oaspe'.

Tipărt din tipărt acoperit de furtuni, invocam un colț de lumină,
Cerul zărit în puț de fântână, suflet oglindit în rană de suflet, ruină,
Într-o îmbrățișare am văzut infinitul sclipind la tine-n retină
Tu erai gol, în tine doar hăul era mărginit de câte o himeră malignă...

Am încercat să zidesc la umbra-ți de coaste
Din propriul meu suflet de stele, un univers, ca un zid....
În anotimpuri reci și în zilele primăverii senine, ai surpat cu vorbe,
Ce gheață topindu-se, ce geruri și ploi nu au reușit să reducă la vid.

Un timp risipit, zile zadarnic pierdute lăsând în urmă desert...
E vară, soarele arde în valuri pământul, purifică blând de tumult
Gândul speriat de teama zăpezii, de vânturi, după furtuni răsar curcubeie,
Sufletul frânt se vindecă încet, se înalță aripă în propria lui formă de lut.

S-A DESCHIS CASA-MUZEU ION GEORGESCU-MUSCEL

Într-o autentică zi de vară, între prieteni, pictorul, poetul și profesorul Ion Georgescu Muscel a inaugurat, oficial, Casa-muzeu care-i poartă numele.

Casa, care se găsește în satul Lucăcești, comuna Mireșu Mare beneficiază de o sală de expoziție unde sunt expuse aproximativ 30 de lucrări, dar o parte însemnată din picturile autorului se găsesc pe holurile și în camerele vilei cu etaj.

În aproximativ patru ore, pictorul Ion Georgescu Muscel, într-o vervă deosebită, când copleșit de amintiri, când bucuros, când trist, când mulțumit de realizările Domniei sale, ne-a povestit istoria fiecărui tablou, ne-a relatat semnificația fiecărei picturi (ce a dorit să sugereze, tematica gândită, care sunt simbolurile și cheia acestuia), începând cu cea realizată la doar 17 ani și terminând cu cea mai recentă pictură la care lucrează (neterminată încă), o reproducere a unui pictor francez.

Fiind un nostalgic, fiind un familist convins, fiind un creștin practicant, multe dintre picturi se referă la portrete, peisaje rurale, natură moartă, întrând puțin în detaliu, la cei doi copii ai lui - Crina și Narcis, dar și la cei 4 nepoți pe care-i are, apoi la regretata lui soție Anca, la mama și bunica din Câmpulung Muscel, la Godeni, la „Trenul vacanței”, la jocurile copilăriei, la „Dealurile Jiboului” ori „Dealurile Tulgheșului”, la „Botez”, la drumul spre mânăuare, la copilărie, la lacul lui Eminescu, la natura atât de spectaculoasă care ne înconjoară – îndeosebi păduri de mesteceni, zăvoi, la fructe – pere, mere, prune și peisajele mirifice din România și Canada, patria de adopție acum a autorului.

În grădina înconjurată de flori, cireși și vișini, cu zmeură și mure, la umbra teiului înflorit s-a povestit mult, Ion Georgescu Muscel recitând din cele cinci volume personale de poezie și pictură (trei tipărite la „Eurotip” Baia Mare, unul la „Grinta” Cluj Napoca și cel mai recent la „Creator” Brașov) fiindcă nu-i aşa? „Pictura este poezie tăcută” (Plutarh), fiecare poezie având legătură cu una dintre picturi.

S-a scris în Caietul pus la dispoziție publicului vizitator, Ion Georgescu Muscel fiind atent la fiecare amănunt:

„Sunt profund impresionat de picturile domnului Georgescu și de prezentarea lor! Felicitări și succes”! (Ioan DRAGOȘ)

„Am intrat într-o lume de vis! Pictură cu literatură, o îmbinare perfectă...Felicitări, Nelian”! (Cornel Gh. COSMUȚA)

„Astăzi, am avut parte de pictură și poezie încât m-am simțit în Eden! Mulțumesc mult, domnule diriginte! Sunteți mereu și întotdeauna la inima mea”! (Gelu DRAGOȘ)

Gelu DRAGOȘ
România

Și fiindcă m-a impresionat mult poezia „Nostalgie” pe care ne-a recitat-o cu drag în sala de expoziție, la final, mă gândesc să o reproduc și dumneavoastră pentru a vedea sufletul de artist al pictorului-poet Ion GEORGESCU MUSCEL: „Mi-e dor de-un sat cu case românești,/Cu oameni la taifas pe laiuța de la drum.../Căci am iubit de când mă știu/Câmpuri de ocru auriu- /Copilaria mea pe strune:/Bot blând de vacă la pășune.../Trudite trenuri plecate din gări.../Cu anii tocîți, cu ochii lipiți/De-o toamnă-ăsa nurie.../Mi-e gândul bolnav de atâta frumos –/Câte zile-au trecut, câte zile mai am.../Să aud o talangă acum dintre ceturi/M-aș desprinde din viață/Ca un măr de pe ram.”

Mulțumim domnule profesor pentru gândul bun, de-a transforma munca dumneavoastră titanică în slujba frumosului și a ne dărui această „casă-muzeu” celor de azi și a fi un exemplu pentru generațiile ce vin!

P.S. La mai puțin de o săptămână, familia Lăuran Benjamin, împreună cu rudele apropiate au vizitat casa-muzeu, ghid, cine altul decât Ion Georgescu-Muscel! Altul mai bun nici nu se putea găsi...

ÎNTREBARE

Oare ce s-ar întâmpla
Viața de s-ar resetă?
Să oprim timpul în loc
Să nu mai greșim deloc!
De la capăt am porni
Măcar de la douăzeci
Și atunci cu toți am ști...
Prin ce trebuie să treci.
Ne-am doza puterile,

SUPERLUNA

E seară cu Superlună
Din timp am fost anunțați
S-o privim cu toți afară,
Nu trebuie-n casă să stați!
Parcă-un Înger o păzește
De sub nori să iasă EA,
Pământul înveselește
Luna, cu lumina sa!
Ai față brăzdată de riduri,
Și pe frunte-ai negre gânduri?
Tu ieși afară și privește,
Luna pe cer, încet cum crește!
Cum se ridică dintre nori,
Acum o vezi, acum n-o vezi,
Exemplul EI, adeseori,
Încearcă și tu să-l urmezi!
Chiar dacă inima te doare,
Și nu știi ce urmează mâine,
Fii vesel și trăiește clipa...
Asta contează-în rest nimica!
„Și azi și mâine și poi-mâine
V-om înfrunta furtuni în drum,
V-om împărți în doi o pâine,
Și clipa de amor nebun”!

Dragostea, gândurile,
Am lua-o „căinel”
Zi de zi mai ușurel,
Cu amar sau cu dulceață,
Tot ce întâlnim în viață!
Cunoscut, necunoscut,
Să ne-ajungă cât mai mult,
Să putem la șaptezeci
De ce nu și la optzeci,
Cum puteam la patruzeci!

BALADĂ

Pe drumul din Brădătel
Un flăcăiaș tinerel
Vine-ncet către Dumbrava,
Dar bate drumul degeaba.
Se oprește la porțită,
La o Tânără fetiță
O aşteaptă ca să iasă,
Dar ea nu-șade în casă!
El strigă și fluieră
Poate fata se-ndură,
Sa deschidă fereastra
Dar sade după perdea.
Flăcăul șade la poartă,
Câinele din curte-l, latră,
Se zbate, lanțul să-l rupă,
Dar, el nu vrea să se ducă!
Și în aşa hărmălaie,
Mama fetei din odaie,
Iese acum cu culiseru'
Și vrea să alunge fecioru'
Fugi baiete, și te-ai duci
Înapoi la Cornu Lunci,
Fata are de-nvățat,
Nu-i arde de măritat!
Eu te sfătuiesc așa:
Caută fete prin Sasca,
Fete sunt și la Brăiești,
Caută și prin Băișești!
Ești frumos, n-au ce să-ți zică,
Dar, fata e tinerică,
Şade-n casă la citit ...
Și nu-i arde de iubit!

Gheorghe MANCAȘ
România

CRĂITĂ

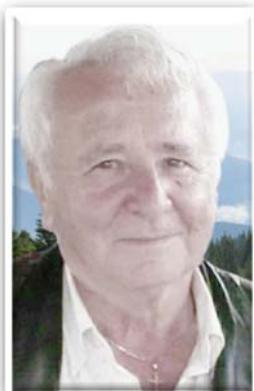
Oare ce gândește Luna
Atunci când călătoreste,
Drumul ei din totdeauna
Peste vârfuri, peste creste!?

Pe deasupra de pădure
Discul mândră și-l roteste,
Cu lumina ei „ușure”,
Prin cetini ea zăbovește.
Țese mreje de lumină,
Printre cetine de brad,
Scânteiază parcă-ngână,
Cucuruzele ce cad!
Cu perdeaua de lumină,
Si aliura de Crăită,
Încalzește și alină...
Cei doi pui de veveriță!

POETUL

Cine poate să asculte
Toate vorbele din, noapte?
Vorbe mari, vorbe mărunte,
Spuse tare, spuse-n șoapte!
Cum vorbesc valurile
Și stelele între ele,
Luna și păsările,
Și câmpul cu floricele!
Cântecul „morbid” de iele,
Licuricii din cărare,
Frunzele vorbesc și ele...
Murmurul de la izvoare!
E poetul, doar poetul
E singurul care poate,
Stând cu pana și caietul,
Ascultă a noptii șoapte!

Grigoraș CIOCAN
România

DRUM LIN SPRE STELE

Drum bun spre stele,
Soție cu suflet blând,
Rămâi în gândurile mele
Cât voi trăi pe acest pământ

Din cerul sfânt veghează-ntruna,
La cei rămași pe pământ
Căci și ei întotdeauna
Te poartă-n suflet și-n gând

Bunul Dumnezeu să te ierte,
Să te primească în cerul sfânt
Căci toți avem păcate
Săvârșite pe pământ.

Doamne cer milă și iertare,
Noi pe Tine te slăvим
Ne facem câte o cruce mare
Iartă-ne Doamne, AMIN!

VIAȚĂ SE DUCE

Viață iute se mai duce,
Te trezești că ești bătrân,
Inima în piept e rece..
O amintire eu rămân.

Am iubit ce-a fost frumos
Și ce mie mi-a plăcut,
Să fiu numai sănătos
Căci de toate am avut...

O nevastă iubitoare
Doi copii minunați,
Doar o mică supărare
N-am avut în lume frați.

Nu am avut nici-un frate,
Dar nu mă simt de loc străin,
Frații îmi sunt toți și toate
Mulțumesc, Doamne mă închin!

Am doi nepoți sunt mândru tare,
Domnul să le dea sănătate,
Bucuria mea ar fi mare,
De-ar veni să mă mai cate.

Căci aproape sunt trecut,
Câte zile voi mai avea,
Aș dori să-i văd ca la început
Venind pe la casa mea.

VIAȚĂ SCURTĂ...

Viață scurtă, trecătoare
Stai o clipă,
nu te grăbi
Știi că într-o bună zi
Soare n-o să-mi apare.
Așa va fi

Te duci când ceasul îți vine,
Doar cu ale tale păcate
Care poate nu-s iertate,
Iartă-mă eu cred în Tine!
Până la moarte

Viață scurtă, nu te duce
Și dacă totuși vei pleca,
Să rămână în urma mea
Un mormânt și-o Sfântă cruce.
De s-ar putea.

Viață scurtă, trecătoare
N-ai pute sa stai în lume?
Ca să știm numai de bine,
Tu să nu fii muritoare.
Iartă-mă pe mine

CUM ANII MEI S-AU DUS?

Cum anii mei s-au dus?
Crede-mă eu nu mai știu,
Îți mulțumesc bunule Iisus
Căci încă sunt viu

Timpul nu-l pot să-l opresc,
Aș dori dar nu se poate
Doamne Tatăl meu Ceresc
Iartă-mă până la moarte.

Miluiește-mă Doamne pe mine,
Mult eu Tie îți-am greșit
Iartă-mă eu cred în Tine,
Viață mea e la sfârșit.

Așa după cum e scris,
Noi suntem pe Pământ,
O mică umbră, un vis
Să ne rugăm orișicând.

Maria BINGERT
Germania

PROMITE-MI TIMPUL

Păstrez în suflet un strop de ieri,
Din ce- a apus în urma zilei moarte.
Mă apasă uneori, morbide adieri,
Puterea- mi stoarce, în stângă parte,
Ochii mi se trezesc umezi de dor, de toate.

Păstrez în mine ziua cea început
Respir al dimineții dulce răsărit.
Briză iubirii aduse, hrană cu împrumu ,
Visele-mi prind contur în orice amănunt,
Condeiul inimii, în suflet prende aripi, înmiit.

NEMĂRGINIREA

Mi-atinge fața... o suflare,
Un vânt suav, fără de chip...
Vreau descifra de e parfum din soare
De este închipuire... înger travestit
Ori Dumnezeu îmi dă o lungă sărutare
Acolo unde lacrimile, fântână au țășnit.

Mă prind în joc, c-am derutată...
Muzică aud, simt mângâieri celeste,
Purtată în brațe de iubire aurită,
Gândul îmi fuge spre zeii din legende,
Ce proiectau dorințele pe - a cerului orbită
Deschideau brațele primeau credință-n unde.

Seara răsună, noaptea mi se pierde-n zi,
În piept se înșeninează înspumate ape...
Nu mai vedeam nemărginirea mai deunăzi,
Căci te-am lăsat să mă atingi lume, din spate.
Se reîntorc la creator vârtejuri... ce brodezi,
Semințe semănante-n gând, se-ntorc în fapte!

SIMPLU PASAGER

Un ochi îmi râde, altu-mi plânge,
Acum e răsărit, acum e apus!
În răsărit mi-e încet pasul, frige,
Și cât de repede alunecă-n apus.

Cu dreapta iau, cu stânga dau,
Nu am nimic si totuși totul am!
Vocea conștiinței cerne gram cu gram,
Motivele confuze, împresură un val.

Astăzi cobor, mâine îmi iau avânt,
Calea destinului nimic nu-mi poate frângă,
Mâine plutesc pe-o aripă tandră de vânt,
Am înțeles, sunt simplu pasager!!!

ZESTREA DIN SUFLET

Prea mult am rătăcit prin noapte,
Ducând vise străine în brațe strâns!
Zestrea din suflet pitind în vise moarte
Mi- am adunat durerile în râu de plâns.

Mi- a tremurat iubirea-n caldul anotimp,
Sub cerul furios pe jalea mea sudată,
Izvorul bucuriei a secat, căzut din nimb,
Pierdută în detalii, mai învârteam la roată.

Am ridicat ochii spre cer, în rugăciune
Te rog mărite tată, ia- mă în palma ta,
De crezi că merit iubirea din genune,
De nu dă - mi drumul, facă-se voia ta.

Minuni se întâmplă între sus și jos,
Cu ochii aplecați nu se zăresc pe cale!
Țin inima la adâpost de omul nemilos,
Și duc credința-n bine, pe picioare.

IARTĂ-MĂ COPILĂRIE

Iartă-mă copilărie, iartă-mă că am crescut
M-am ridicat fără să simt, nu înțeleg când te-am pierdut
Nu mă mai dojenește mama, nici vorbe de alint nu-mi spune
Tot ce trăiesc acum e trist, nu recunosc această lume.

Cândva, pentru o lacrimă, sau pentru-o julitură
Primeam o mângâiere caldă și o vorbă bună
Simt frigul care îmi îngheată trupul
Mi-e rece lacrima, îmi e străin cuvântul.

Iartă-mă că nu-mi mai vine rochița roșie cu clini,
Pentru pantofii cei cu toc; că nu port balerini;
Că fără voce nu mai pot să cânt
Iartă-mă "copilărie" că-n timp m-am rătăcit.

Daniela VÎLCEANU - România**CROIALA SORTII**

Am fost la proba vieții, cum fac vară de vară
Cu aceeași liniște în suflet, un sentiment de seară
Câmp copt păream de ploaie biruit
Am probat o speranță, ce o aveam de-un timp
La un croitor bătrân, puțin neavenit.

Nerăbdătoare am apucat-o tremurând
Am îmbrăcat-o ca pe o rochie ce o visam demult
Croiala mi-a căzut ca și dansând pe trup.
Știam că nu mai e în trend, trecuse ceva vreme
Mă adresam bătrânlui prin semne.

Privirea lui mă cerceta discret
Fusese cândva un pedant, acum un desuet
Plescăia din buze, își mângâia mustața
Îmi părea sfidător, la el era și acul și foarfeca și ața.

-Mi-e scurtă; îndrăznesc, în talie mă strânge,
În spate face coadă, nici la genunchi n-ajunge
Mi-ar fi venit mai bine, în urmă, ani, vreo zece!...
Din nou mâna-i bătrâna peste mustață-și trece.

Se-ncrengătă-n colț de pleoapă un rid i se-adâncește
Rânjește sfidător mi se-adesează rece
Mătasea e puțină, tu ceri un croi prea mare
Am tot croit din ea, din clipa de născare.

-Când o voi îmbrăca să ies cu ea în lume,
Mă tem că se va rupe, prea mult nu mă va ține!
-Ești tare insistentă, cât ai mai vrea s-o portă,
Cumpără o dantelă să-i fac un cloș în părți!...

El pleacă bombănind, aş vrea să-l înțeleg
Bătrânlul croitor e „Timpul” întelept
Îmi hotărăște croiul, eu trebuie să accept
Tot el croiește viața, la replică n-am drept.

IULIE AURIU

Soarele proptit
în perdelele ochilor mei
mușcă, mistuie și fugă
peste frunze de mătrăgună
și ierburi deținute de fiare
Focurile Gheneei
descompun miriști
duhnind a maturitate
Căprioare cu ochi umizi
ca un poem
rostesc rugăciuni
ce se topesc și curg
în buzele crăpate
ale pământului
Necrofag cu aripi
invizibile
zboară între început
și sfârșit.
Mână rece a întunericului
cară după sine
liniștea
ce sălășluiește în veșnicie
capcană ce stinge aurul
de iulie.

FĂRĂ IUBIRE

Fără iubire n-aș putea trăi,
Mi-ar fi sufletul gol și trist,
Chemarea ei e un etern miracol,
Iubirea îmi dă sensul de-a trăi.

Doar când iubesc eu știu să iert,
Doar în iubire eu am alinare,
Iubesc, și am ca să primesc
Tot ceea ce-mi doresc.

Vasilica ZAHARAGIU
România

VACANȚA

A fost cum am visat
vacanța unei inimi fericite
urmată de pașii mei
de frumusețile naturii

A fost frumos că în poveste
nu pot să uit ce am văzut,
munții stâncoși, pădurile virgine,
ape pline de mister

A fost frumos precum o floare
mirosul clipelor trecute
îl simt adânc înfipt în mine
când mă gândesc mă umple dorul

LINIȘTEA MEA

te iubesc
cum iubește luna
tâmpla cerului,
te iubesc
cum iubește
noaptea tăcerile,
te iubesc
în fiecare clipă
apusă
sunt a ta
din toate timpurile
mângâind-ți
trupul
sărutându-ți
buzele,
te iubesc
ești linisteala mea!

MI-ADUC AMINTE

de tinerețe și liceu
mi-aduc aminte,
nu cu greu,
de copilărie însă
povestim,
de anii
când eram
așa de mici,
când lumea
era plină
de pitici,
dansam
de dimineață-n seară
și fericiți eram,
când alergam
pe iarbă

DIN LUMEA VISELOR

când visele prind viață
aștept o nouă dimineață
să fac din frunzele ce cad
o nouă carte scrisă-n jad

când visele prind viață
eu cânt cu lumea-n piață
dansez în ploaie și pe soare
și-alerg desculță înspre mare

când visele prind viață
strâng oamenii în brațe
și-n suflet eu îi port cu drag
și versuri le dedic drept rămășag

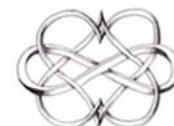
LUMEA VISELOR

în lumea viselor
mă regăsesc
și sper să-mi fie
cât mai bine
când sunt alături
doar de tine

SPERANȚA

din două lumi desprinși
te simt tot mai aproape
cu tine râd, cu tine plâng
ești dorul de speranță
ești fericirea și un gând
cu tine stelele le simt
mă faci să strălucesc
mă faci să te iubesc

în lume viselor
zburăm
doi porumbei
noi suntem
rătăciți
în galaxie

BUCHETUL DIN FLORI DE CÂMP

Pe chipul Oliei zâmbetul dispara încet. Șuvița blondă care îi cădea mereu pe frunte nu o mai deranja. Obrajii căpătau o culoare lividă lasând roșeața să alunece pe gâtul subțire. Ochii albaștri se măreau ușor lasând loc suprizei și mirării. Cuta de pe frunte, care apărea rar și numai atunci când emoția dădea năvală peste sufletul ei de copilă sărmană, obișnuită cu viața grea, își făcu loc dând întregii fețe un aer îngândurat și cam speriat. Cu foaia de hârtie îngălbenează în mâini, Olia rămăsese pironită în picioare, lângă divanul acoperit cu o velină decolorată.

Se lăsă ușor pe pat cu mâinile ușor tremurânde, lângă lădița veche de lemn plină cu foi îngălbeneite de timp și praf...

Timpul trecea iar în sufletul Oliei se cuibărea deplin o nouă stare. Fata trăia acel moment care pentru unii vine neanunțat ca o rafală, spulberând orice rest de inocență și naivitate ascuns prin cotloane, ca să dea vieții un sens. Parcă o greutate nevăzută o apăsa iar toată ființa ei fragilă se luptă să o răzbătă.

Când se mai liniști puțin, prin minte îi treceau mii de întrebări și momente pe care le trăise aici, în casă, chiar în această odaie, lângă Bunelu ei drag... Cum de nu văzuse, cum de nu auzise, cum de nu simțișe nimic din zbaterea, amarul și mai ales dorurile lui?... Unde Dumnezeu am fost atâtă amar de ani? Acum am aproape 14 ani, se gândeau Olia, aşa că așa fi avut atâtă timp să vorbească cu Bunelu, nu să mă duc mereu pe ulițele Tohatinului, la joacă, sau cu gândul la Orașul Mare cum numea ea Chșinăul. Să fi stat la povesti cu el, să-i fi mângăiat eu obrazul brăzdat de cutetele vieții și să-i fi șters eu lacrima cu șerbetul.

Mă arde tare dorul de satul meu și de casa cu cerdac. Acu, după atâtia ani, n-o mai fi așa, sau n-o mai fi deloc. Cine știe? Da' măcar fântâna cu ciutură de langă troită de o mai fi.... Că cine o avea suflet să dărâme o Sfântă Troiță? Ce apă dulce și rece ne astâmpăra joaca, măicuță dragă, citea Olia cu greu cuvintele scrise cu mâna tremurăndă pe o foaie îngălbinită de caiet.

În dosul casei erau salcâmii ce ne amețeau în luna lui mai cu miroslor, iar mai la deal, pe coasta aia bătută în raza de soare, ne tăvăleam noi băieții prin iarba grasă.

De ce m-o fi prins pe mine istoria dincolo de Prut? Amarnică și blestemată fu ziua de vară în 1940! și amare ne fură toate zilele și zilișoarele vieții. Vai de suflet de român necăjit și înstrăinat! Ca niște puiuți pribegiți am rămas. Ne mai îndulceam amaru cu graiul și cu cântul nostru. Da, îi mulțămesc lui Dumnezeu și acu, că n-or uitat copii mei vorba noastră.

Iar pe altă foaie mai îngălbinită fata citi:
Nu mai am nădejde... Nu mai am nădejde Doamne!

Mirela PENU
România

O să mor prin locuri străine fără să mai trec Prutul! E vara lui 1957 și eu tot departe de....

Ce o fi vrut să scrie aici că nu se vede, se intrebă Olia. Pare să fie vreo cinci cuvinte. Un „c“, un „m“, sigur un „a“ sau poate „o“.

După minute bune, Olia se apucă să orânduiască foile scrise de bătrân, căci Bunelu mai scrise uneori și o dată în colțul din dreapta.

Fata trase lada mai lângă geam, la lumină și cu grija răsturnă toate foile. Pe fundul ei, o bucată pe placaj pe care putea citi scrijelit adânc :
PETRE A LU' ION FRUNZĂ, DIN BALTA DOAMNEI, RAIONUL RĂCARI.

Doamne! Care o fi povestea acestei bucăți de lemn? Petre a lu' Ion Frunză e chiar Bunelu...!

O bucată de sfoară era prinsă de placaj prin două găuri. Nu era prea lată bucată de lemn, așa căt un lat de piept. O puteai ușor prinde de după gât, gândi Olia .

Ce o fi asta, se miră fata. Căută cu înfrigurare răspunsul printre foile îngălbeneite, printre cuvinte printre rânduri... Înima ba îi bătea să sară din piept, ba îi stătea a moarte... Un tremur ușor îi trăda emoția. Cuta de pe frunte se adânci...

Într-un târziu, putu citi încet, o dată, și încă o dată cuvintele răsfirate pe foaie:

Și m-am dus, Doamne, m-am dus... ca puiu la mama lui! Mi-am pus lemnul scris frumos, de după gât și am mers așa cu el vreo două zile, până la Sculeni. Să se vadă cine sunt... Și lăsese Dumnezeu o zi caldă pe pamânt la început de mai, că-ți părea rău să și mori, nu alta! Da' păi cum să mori că era de trăit, nu de murit! I-am mulțămit lui Dumnezeu că m-a lăsat în viață, să pot intra și eu în apa Prutului în sfânta zi de 6 mai a anului 1991! Ce dacă erau picerele cam betege, răsuflarea mai grea, bătrânețile mai dureroase!

Doar inima îmi era ca a unui flăcău care se ducea ca vântul la draga lui.... Mi-am mai alinat dorul după ciatura fântâni!... Da nu am putut pune piciorul pe pământul meu drag! Am sărutat și eu florile și le-am aruncat în apa Prutului, cu gândul tot la câmpul meu cu flori din lunca casei.

Silueta Oliei stătea dreaptă în bătaia vântului. Se

înălțase și formele i se rotunjiseră. Trecuseră anii... Privea crucea crăpată de ploi și soare.

Iartă-mă Bunelule drag, că nu am putut să îți le aduc mai devreme. În mâna ei ținea un buchet din flori de câmp și o panglică alba pe care cineva scrisește citat: Pentru PETRE A LU' ION FRUNZĂ DIN BALTA DOAMNEI, RAIONUL RĂCARI - FLORI ADUSE DIN ROMANIA

*****

ARIPI FRÂNTE (În amintirea tatălui meu)

1974, toamna.

Împlinisește 17 ani și eram la vîrsta aflată la granița dintre maturitate și copilărie, dintre „și putea” și „pot orice”, dintre „aș vrea să știu” și „știu tot”.

Totul mi se părea frumos, și aşa și era! Aveam o viață frumoasă, caldă, liniștită.

Visam, cântam, dansam, râdeam... trăiam!

Trăiam braț la braț cu vîrsta mea, cu sufletul curat, și nimic nu îmi umbra bucuria vieții!

În fața noastră, pe birou, multe fotografii vechi, și verva deosebită a tatălui meu dispus să-și revadă viață prin intermediul acestor „mărtori în alb și negru”.

Întotdeauna întâlnirea cu aceste fotografii vechi înseamnă pentru mine o întâlnire ciudată între două lumi, una cunoscută și alta care aparține altuia și în care pășești cu teamă și cu mare emoție.

Îmi zâmbeau de acolo oameni pe care îi știam dar și multe personae despre care harban n-aveam, dar care aveau o valoare emoțională deosebită pentru tata.

Așa am facut o „incursiune” în copilăria lui, în anii de liceu militar și cei petrecuți la Academia Militară.

Am văzut mulți colegi și multe locuri, toate surprinse pe acele bucați de hârtie numite fotografii.

Emoția tatălui crește în fața unei fotografii la care eu nici nu mă opresc.

Resturile unui avion zdrobit de sol în urma unui accident.

Revederea epavei îi aduce lacrimi în ochi. și știu că acestea sunt destinate colegilor care erau la bord în momentul accidentului, dar și aparatului care ajunse să zacă pe sol cu aripile frânte.

1974, iarna

A venit în acel anotimp o zi care nu trebuia să vină. Dar a venit, și a adus lacrimi, durere, împietrire.

Într-o clipă, albul a devenit negru, râsul a devenit lacrimă, liniștea a devenit zbucium. Copilăria s-a preschimbat brusc în maturitate.

Tatăl meu s-a urcat undeva sus, sus, foarte sus, mai sus decât zburase vreodată cu avionul, lăsându-mă aici pe pământ, cu aripile frânte. Până și astăzi duc cu mine dorul de el...

Mi-a rămas o mamă extraordinară, un exemplu de dăruire și cinstă pentru micul orășel dâmbovițean din care mă trag, poate norocul meu în viață.

Educator prin profesie, altruistă prin fire, devenită puternică prin încercările vieții, a fost cea care ne-a ajutat (pe mine și pe fratele meu) să zburăm în toți anii lungii și grei, care au urmat ultimului zbor al tatei...

Acum sărmana, puțin obosită de viață, oferă prietenie, încredere și afecțiune tuturor celor pe care îi cunoaște.

Pentru că fiecare dintre voi, cei care citiți aceste rânduri, aveți pe undeva, mai aproape sau mai departe părinți, trimiteți-le gândurile voastre bune, și căutați în dulapul cu fotografii „miracole” din viața lor, viață pe care v-au dăruit-o, și pe care, nu ați ajuns să o cunoașteți niciodată îndeajuns.

Merită să intrăm în lumea lor, să trăim alături de ei vibrația și emoția unei amintiri. Poate ultima...

Încercați, deci, să deveniți cel puțin la fel de buni ca ei, la fel de puternici, la fel de corecți și la fel de demni! și în tot acest timp, ajutați-vă copiii să zboare, lin și frumos, cu ambele aripi larg deschise, cât încă le mai sunteți aproape...

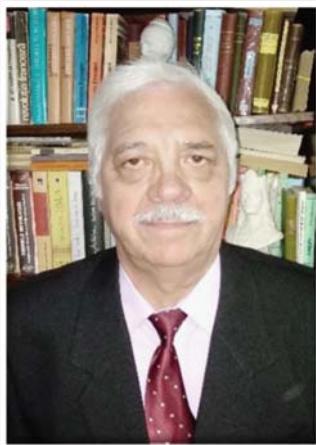

B E T I V A N U L!

Maria N. BOŞTINĂ
România

- Bună ziua frate dragă!
- Hai noroc!!! Și să trăiești!!
- Dar ce ai? Ce-i cu tine???
- Hâ! Nu vezi oare? De stomac mă zvârcolesc!
- A a a! Pricep! Ai fost la chef, și-ai rămas cam în durere!
- N-a avut butoiul cep! Și năravul tot nu pierе!
- Aleuuu! Dar ce-ai în frunte? Lovit? Sau zgârâietură?
- M-am bărbierit băiete ...și nu am avut lamă bună!
- Ai o gheată desfăcută!
- Uite zău că n-am văzut! Doar ți-am zis că am arsură, însă tu nu m-ai crezut!
- N-ai nici nasturii la haină!..
- Păi ce vere! Tu socoți! După chef și amețeală să mai am nasturii toți?!.. că aşa mai pierde omul,
cățva nasturi, chiar și-o gheată, bine c-am văzut pomul, ca-mi pierdean figura toată!
- Dar cu slujbă cum mai stai?
- Slujba? Păi ce-am eu cu ea?!
- Doar am caracter mări frate, asta nu e treaba ta!
Aşa-ar trebui să fie toată mulțimea asta care-mi poartă grija mie și-mi pune în cap nevasta!
Calc cu stângul, dau cu dreptul, mai cu șmanga, fac ce vreau! Uite aşa iese ghișeftul să-mi pun
nasturi unde n-am!
- Parcă ai vopsea pe haină!
- Pfuuu! Greșești că este var! Să-ți mai aspun acum o taină: am luat varnița drept car! Parcă aveam
ceva în talpă și drumul parea cam lung, sticla s-a vărsat în mapă! Cum dracu să mai ajung?
Carul a ajuns de departe, iar eu am dormit în var!
Am visat frumos azinoapte, făceam baie într-un pahar!
- Ha! Ha! Hai că ai fantezie!
Aoleu! Și vai de tine! Ce de mai peripetii!
Păi cum să-ți mai fie bine! Și drept cum să te mai ții??

Marian-Ahil NICA
Canada

EU CRED

Am revenit, azi, la Niagara
Dar pe ea nu am găsit-o,
Nu știu dacă se mai poate
Întru-cât eu am pierdut-o.

Mult, în fața apei repezi
Se simțea că se revarsă
Și un suflet plin, desigur
Îl simțea că o apasă.

N-am să uit ce ea mi-a zis:
„Nu știu dacă voi veni
Și la anul la cascădă,
Simt un ultim drum că este,
N-am să vin, iar, pe estradă”

Am aprins o lumânare
Pentru amintirea ei
Și am simțit-o lângă mine
Ce „privea” cu mulțumire.

Fiul a înțeles idea
Și în amintirea ei
Am „adus-o” pe ștergar
Unde masa ce-am întins-o
A fost dată ei în dar.

Aprinzând o lumânare,
Am simțit-o mai aproape
De parcă ne ocrotește,
Desigur, nu e o întâmplare.

Tu credința să nu o pierzi,
Flacără să fie far,
Tot ce faci nu e în zadar
Dacă în Dumnezeu tu crezi.

CÂND VOI PLECA

Sunt numai tei
În Cartierul Iudic,
Cu mulți bătrâni
Ce așteaptă învierea
Desigur, de apoi,
Nu te întrista,
Pe toți ne așteaptă,
În curând
Aceeași soartă,
Pierirea.

Când vom pleca
Vom face viață nouă
Vom face rău, tot împreună
Pe un tărâm nou, din țarină.

Când voi pleca
Voi lua un tren fără de gară
Și mă voi duce într-o altă „țară”,
Voi merge fără de oprire
Cu unic sens, desigur,
Spre Dumnezeire.

ORELLIA

Mă uit la lac și văd dumnezeirea în mine,
Văd răsăritul atrăgător,
Întins la orizont, tulburător,
E visul meu de nemurire,
E viața și tainica împlinire.

Vreau să înțeleg ce este viața,
Si tot citesc de ani de zile
Și nu pricep de ce sfârșitul
E ca o liniște celestă
În care mă afund, chiar, toată
În viața asta blestemată.

Cascada Niagara - Canada

Eu caut fericirea,
De multi de noi pierduta,
Dar am găsit, eu, astăzi
Trei cioburi de iubire, mai caut
Și mă uit pe luciul plat și tac
Nu vreau să tulbur astăzi,
Speranța ce mi-o fac.

Orilla îți cânt o melodie
Închinată numai tăie:
„Orilla, Orilla azi de botez
ORELLIA îți spun în șoaptă,
Ești, oare, fata ce m-așteaptă?
Mai stai să mă consult cu tine,
Ca să-ți urez,
O viață lungă, neînvolturată.

Orellia, Orellia eu te iubesc,
Orellia, Orellia vreau să trăiesc,
Orellia, Orellia vreau azi iubirea,
Orellia, Orellia vreau nemurirea.”

PLOAIE URBANĂ

Dar ce mai e ploaia
În ziua când soarele
Râde sarcaustic
Mării de oameni
Alergând în valuri
Spre adăpostul
Care nici măcar
n-a fost conceput....

Marius IONESCU
România

ONCE UPON A TIME

Printre ziduri tăcute,
Alai de semne cheamă la povești.
Dar urletul tăcut de placă veche,
Se distinge greu în ceața lumii...

Rătăcite printre ruine,
Semne din alt timp
Deschid portaluri ascunse
Către drumuri de vis
(Doar o inima călătoare ce le știe...)

Rătăcite prin timpuri,
Urme vechi ne cheamă
la povești amare
La taine
Si neuitare...

FAHRENHEIT POST-3005/1995

Pași somnambuli
Pe o stradă cu asfalt topit
Gânduri sufocate
În canicula timpului
Deșertăciunea speranțelor
Pe care le aveam,
Și le iubeam

Pași gânditori
În parcul cu amintiri
Din poze rupte
Si gânduri tăcute
În arșița soarelui
Beznă de soare
Ce-ți spune să pleci
Fără drum de întors

Dar ce să știe orașul prea străin
Si lumea prea absentă
Si tu, cel ce a greșit
Gara, destinul și viața...

DESTIN SARCAUSTIC

Ochii cerului
așteptau în ploaia
amintirilor tăcute
și-mi spuneau
că le pare rău...

Ascultam,
dar sufletul râdea
de sinistra lor
comedie amară...

Ochii cerului
plângneau strigând
după gândul care fugea
să prind ultimul tren...

Tăceam,
ascultam,
dar și eu așteptam
trenul spre alte lumi
de lumină...

ZBOR

Zburând
peste pădurea gândurilor
Am văzut soarele
Pășind într-o tăcere
De amurg
Si de ora târzie
Ce nu știe
Nici timp,
Nici spațiu

Ne mai vedem și mâine;
De ce să ne grăbim
Să ne petrecem timpul cu cap
Când oricum
A fost decapitat
Și de unde să-și mai dea seama
Ce și cum și când?!...

Ne mai vedem și poimâine;
Mâine-i departe
Deși pe azi...
Mai ieri
I-am expediat
cu personalul de 11
urându-i cale bătută...

De-atunci aștept cuminte
Să se spună când și cum,
Să se dea la ziar
Și să grăiască profeții dimineații
Că vei veni;
„Nu-mi pasă, eu pot să aștepț”
Nu contează unde :
La Sud, la Vest,
La 1, 2, 3 sau la orice linie.

Ne mai vedem oricând o fi...
Să se pupe astrele
Și ce va fi, va fi !

SINGURĂTATE

Îmi plouă și-mi ninge de când ai plecat,
Toamnele-și au cuibul în mine,
Ne e și ceasul însingurat
În suflet, trăind prin. ruine.

Si îmi e dor de noi fără dor,
Mână în mână prin ploaie,
Tăcuți , îndrăgostiți și parcă în zbor,
Cu inima toată-o văpaie.

Îmi plouă și ninge de când ai plecat,
Târzie mi-e vara, cu ger,
Eternă secunda ce te-a furat
Din ceasul etern efemer.

Florica MUNTEANU-CUC
România

DE-A V-ATI ASCUNS

E iarăși zi, e iarăși seară,
Ai obosit și-i greu să spui
De ce se-adună ploi în vară,
In anotimpul soarelui.

Un joc de ploi cu mâini întinse
Din vina ta, a mea și , poate,-a nimănuia,
Dupa un timp care te ninse
In primăveri, cu flori de măr și de gutui.

Ai timp să alungi umbre
Când lumea ta e-acolo, sus,
In toamne galbene pe frunte,
In ierni cu zile, nopți cărunte,
Din vara ce tocmai s-a dus.

Un dans de ramuri și de frunze
Sub zâmbetul razelor vii,
Imaculate priviri prinse
In jocul râsetelor stinse,
Ce s-au ascuns ca noi, copii...

VIS

Nu vreau nimic din tot ce se măsoară
In aur, pietre scumpe și arginti,
Vreau doar lumina sufletului de odinioară,
Ce ne-nșoțea până târziu, în seară,
In jocul nostru de zburdalnici prunci cuminti.

Si as mai vrea privirea ne-ntinată
A celui ce-ți vorbește fără-ascuns,
Si frumusețea vorbei, fără pata,
Ca un izvor de apă vie și curată
Din inima ce adunat-a lacrimi de ajuns.

Si încă vreau, de nu sunt tupeistă,
Puțină recreație în noi,
Privire înlăuntrul nostru și la tot ce mai există
Ori a mai fost și dincolo de voi,
Ieri, azi și înainte de apoi...

VIAȚĂ

Copil, aveai de dăruit numai iubire,
Cu zâmbet ca izvor de soare luminat,
Aveai în ochi, întreagă,-o strălucire
Si uneori, o lacrimă în taină de vărsat.

Cu plete-n vânt, la anii fericirii,
Aveai de dăruit, întreg, un univers
În numele cel veșnic al iubirii,
Înapoiat apoi Luminii-n câte-un vers.

La cumpăna de vârste,-n ostenire,
Primit-ai înapoi tot ce ai dat,
Și zâmbet și luceferi și iubire
Și zâmbetul în soare adăpat.

La anii cei albiți ai senectuții ,
Fără de voie, blânci în amintiri,
Primi-vei, poate, -n inimă, pacea virtuții,
Pe frunte- semnul generoasei risipiri.

Și te vei risipi în somn în flori și stele,
In pulbere de raze, în izvor,
In inimi și în mărgăritărele,
In Sinele întreg, nemuritor.

Vasile GROZA - România

ELENEI BONCEA-GROZA

Și iată că din nou veni
Mult așteptata zi,
Când visele, dorințele, se împlinesc,
Și se vor împlini.

Iar viață înainte de toate, este și va fi!
Bucuria acestei mărețe zile
Împreună cu cei dragi ţie
Și-a mamei ce te-a adus pe lume
Se cuvine a da acestei sărbători, un nume,
ELENA
La mulți ani și să ai parte de toate cele bune!

ÎN SĂTUCUL MEU

Se lasă înserarea peste satul meu
Vitele se-ntorc de la islaz
Așa se-ntâmplă zi de zi mereu
Copii pe uliță, se zbenguie cu mare haz

Soarele trage perdeaua și pleacă la culcare
Câinii simt miroslul bucătăilor gătite
Și latră bland și temător cu gând de o gustare
Urmează cina brațelor trudite!

Copii dorm cu bucătura-n gură
De blânda oboseală luată de afară
Pisica tolănăită pe canapea, toarce sătulă
Și somnul, peste toți din casă lin coboără
Noapte bună!

VENIȚI LA MARE!

Vă cheamă marea din răsputeri,
Val cu val, vine la mal.
Și gême, gême-n depărtări,
E timpul să veniți, e timpul ideal!

Veniți în luna lui cupitor
Cei ce n-ăți fost de mult,
E luna-n drăgoștiilor,
Și a iubirii de-nceput!

Veniți, marea v-așteaptă ne-ncetată,
Pe vălul ei purtați în larg.
Și pe vapor să stați de cartă
Cu un ocean sus pe catarg!

Fie pe plajă, pe vapor,
Pe valul călător,
Sus la catarg
Ca lup de mare, voiajor,
Peste tot veți fi primiți cu mare drag!

PE PRISPA CASEI PĂRINTEȘTI

Da, de vălătuci, nu de beton armat
Unde noaptea de vară, cu cerul înstelat
Cu așternut, un levicer de te simțeai ca-n pat
Dormeam pe prispă cu razele de lună legănat!
Și visele umblă anapoda cu îngerii de mâna
Cocoșul doar la miez de noapte ca un ceasornic
Ne vestea că nu e dimineață, noapte bună!
Și singurul ce nu dormea era Grivei ca paznic!
Spre dimineață cu răcoare când cloșca cu puții ieșea pe cer
Noi ne băgăm adânc în plapumă
Singurul, motanul Gică tășnea la aer
De aceea casa părintească nu se vinde, e un tezaur
Ce-n permanentă de unde-ai fi la ea te cheamă!
E o avere sufletească, un boț de aur!

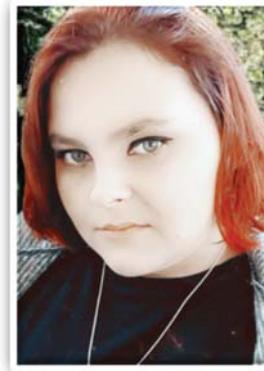
PE ARIPI DE VIS – redactor Ana-Liliana MIHAI**FEMEIE**

Lacrimi ascunse în noapte,
Durere și mii de cicatrici adânci,
Aruncă-le cât mai departe,
După el, nu merită să plângi.

Ridică-ți ochii din pământ,
Spre cerul dimineaților senine,
Întinde-ți pânzele bine în vînt,
Spre zilele de fericire pline.

Înălță-te într-un magnific zbor,
Cu aripile-ți de alabastru, fine,
Spre îngerii ce cântă în cor,
Femeie, doar despre tine .

Ana-Liliana MIHAI
România

PORTRET

Adun în căușul palmelor delicate,
Să aștern ușor în părul tău de abanos,
Cunună mândră cu mii de stele împletite,
Fiindcă e moale, înmiresmat și luminos.

Adun încet picături albaste de cer senin
Și le aşez cu blândețe în ochii tăi,
Pierzându-mă vag în oceanul tău sublim
Mă agăț cu speranță de umerii tăi

Buzele mele, caută gura ta dulceagă
Prea însetată și avidă fiind de ea,
Și de focul aprins de mâna ta prieagă
Pe curbele mele îmbrăcate în catifea.

Mă adun pe mine, împrăștiată în fire,
Să împleteșc inima ta caldă cu mărgele,
Cu dor și amor năzdrăvan, și multă iubire,
Să mă pierd ca o nălucă, vrăjită de ele.

MONOPOL PE SENTIMENTE

Durerea, crește peste tot ca pirul,
Și o îneacă în suspine și păcat,
Căzând din ochii frumoși ca safirul,
Râu de lacrimi pe obrazul ei uscat.

S-a pus monopol pe sentimente,
De cei ce galbeni au în buzunare,
Cei de rând primind numai fragmente,
În goana lor nebună după mâncare.

Cei ce aleargă după fericire,
Vrând să o prindă, indiferent de preț
Sunt condamnați la grabnică pieire,
De cei dragi lui și de vreun isteț..

Puțini știu că este o himeră,
Un fum frumos miroitor și aurit,
Și de mii de ani tot la fel speră,
Că ceasul următor va fi mai fericit.

CĂLĂTOR ÎN TRENU VIEȚII

Călător în trenul vieții
Cu bagaju-mi de tristeții,
Caut anii tinereții,
Călător, în trenul vieții.

Caut ironia sortii,
Cu ochi-mi de durere beți,
Călător în trenul vieții
Cu bagaju-mi de tristeții.

Călător în trenul vieții,
Tot îmi caut fericirea,
Făcându-i în ciudă sortii,
Călător, în trenul vieții.

Caut anii tinereții,
Prin toată istoria mea,
Călător în trenul vieții
Tot îmi caut fericirea.

TREMURĂ COLBUL

- Haiku -

Tremură colbul
De al murgilor galop,
Străbătând drumul...

Aleargă liberi
Pe plajele întinse,
Pe sub palmieri.

Aleargă liberi
Pe plajele întinse,
Pe sub palmieri.

Și eu ca ei vreau
Să alerg prin viața mea,
Liberă mereu.

Lavinia STAMATOIU
România

SĂMÂNȚA FERICIRII

Să-mi dai o gură de pământ și-un strop de apă,
Sămânța fericirii, și-o rază de lumină,
Să o sădești în mine, să prindă rădăcină,
Cu dragoste și grija, din când în când, o sapă.

Să o veghezi cum crește frumoasă și senină,
Cu florile de cântec și zâmbete în ram,
Să fie al meu umbrelă, să fie tot ce am,
Tu să întinerești privind a ei tulpină.

Să o sădești în mine, doar tu poți să o sădești,
În sufletu-mi de gheăță, când toate se uscară,
Tu poți să-m fi și toamnă, dar poți fi primăvară,
Atunci când plângi cu mine și-mi spui că mă iubești.

O OAZĂ DE LINIȘTE ȘI PACE

Cu trandafiri ce îmi ating obrazul,
Pe-aleea mărginită de smochini,
Pentru trei zile, am schimbat macazul,
Într-o grădină pentru pelerini.

Un heleșteu verde închis mă înfioară,
Cu iarbă-naltă peste lespezi marmorate,
Un banc de pești ciudați mă înconjoară,
Mă fac să uit de griji și de păcate.

La o măsuță din metal, aprind țigara,
Și tot ce văd în jur mă dezarmează,
Bujorii ce-au trecut, își pierd tiara,
Cascade de-alte flori îl detronează.

La mine-n gânduri e liniște și pace,
Câțiva pisoi îmi mângâie piciorul,
Demult n-am mai trăit aşa, și-mi place,
Să nu mai fiu eu gazda, să fiu eu călătorul.

CĂDEREA SOARELUI

Odată am visat un câmp cu soare,
Căzuse de pe boltă în eter,
Nu mai găsea nici locul de parcare,
Nici crăițari în vechiul portofel.

Se zvârcolea s-ajungă iar în ceruri,
Și pârjolea pământu-n calea lui,
Nu se lăsa de proaste obiceiuri,
Și-acum stă pe pământ, al nimănui.

Odată l-am visat scăpind o clipă,
Și am crezut că poate-a reușit,
Că poate timpul ce-a trecut în pripă,
La ajutat să ia de la-nceput.

M-am înșelat, tot pe un câmp e-acuma,
Și are-o bărăcuță-n capul său,
Să nu se stingă când apare bruma,
Și-a renunțat demult la Dumnezeu.

TRUBADUR AL PRUNEI COAPTE...

Lepădate-ai de năravul de a bea și-a hoinării,
De-a dormii beat în cerdacul, casei noastre ruginii.
Nici a iernilor slătîme n-au trezit în tine visul
De-a trăii ca orișcine, nu în aburi paradisul.

Nu-nțeleg cum te doboară, grijile de peste zi,
Și-n pahar le cauți iară, sau le uiți cum nici n-ar fi....
Trece viață fără tine, trubadur al prunei coapte,
În cipici îți stau scaieții iar în tur ai cioburi sparte.

Înțeleg că poate zborul sau iubirea te lăsară,
Si înghiți până și romul, sufletul să nu te doară.
Dar când te trezești la viață, nici portiță nu mai ai,
Ai vândut-o pe o ţuică, ca să fi o clipă-n rai.

Gabriela BÎCĂ - România

REVELAȚIE

S-a deschis o poartă
și a intrat ferm
un neașteptat prieten.

S-a închis o fereastră
spre a-l primi grațios,
cu aer de lebădă uimită.

Nu e luceafăr,
nici mesager întunecat,
e propriul suflet
și lulul corpului meu
devine strălucitor.

NU...

Nu stinge visul,
nu șterge stropii de lumină!

Lasă-mi pacea
alunecând grațioasă balerină
și miile de gânduri
unindu-ne prin zâmbet – legământ!

Visele plâng,
înrourând realul.

Nu mă stinge
în adâncul sufletului tău!
Eu sunt Lumina.

INTERLOCUTORI

A atinge
formând codul armoniei,
cu eleganța unui ritual.

A răspunde
înflorind un zâmbet în glas.

Dialogul s-a rătăcit
în suflet rebel.

Glasul înmiresma amiaza,
blând paj.

În geanta de voaj,
tăcerea cochetă.

ZORI

Pe buze otrava regretului
de a fi lăsat puncte de
suspensie.
Existental banal alungă
cuvintele,
pe meridiane.

Noaptea aedului marin
a stins candelabrele
întâmplării,
risipindu-i particulele
strălucitoare,
în suflet.

SENTIMENT ÎN DO MAJOR

Am coborât o treaptă
spre tine,
vulnerabil,
în umbra lui Do minor.

Degetele au desenat
o cheie sol.
Treptat,
ne-am scuturat de tăcere,
negări,
apropiindu-ne
imperceptibil,
de solarul Do major.

ALB

Visele noastre albe
înotau exuberante,
în golful alb.

Și alb – destinul
a înflorit la fereastră.
O las deschisă
pentru visul alb de april.

Regăsi-vom albul clipei,
accentul luminos
poposind pe vocalele vieții?

Alina-Lucy DAVID
România

ZEIȚĂ DIVINĂ

Zeiță,
ia-ți ce-ți apartine!
E dreptul tău divin.
Nu sta în rol de salvator,
de victimă!...
Fii autentică
și asumă-ți locul de creator,
scapă de obiceiuri nocive
ce te împiedică
să te dezvoltă ca ființă.

Lasă loc nouilui,
scapă de orice rol
ce nu-ți apartine!
Alungă dogmele
ascunse în cutiuțe.
Eliberează-te de toate fricile!
Sunt doar imaginații
create de propria ta minte.
Te sabotează
pentru a nu fi tu
de drept divin.
Este inutil
să ajuți pe toată lumea,
uitând de tine.

Zeiță divină,
îndrăznește să te manifești
în toată splendoarea ta!

AI GRIJĂ

Ai grijă de suflet, minte și de corpul tău!
Lasă supărările, nimicurile
să fie purtate de vânt!

Ascultă-ți corpul!
Îți cere să-l asculti,
să-i porți de grijă.
Mănâncă ce este bun, sănătos,
complet echilibrat!
Corpul îți cere, nu-l ignora!

Și astfel starea ta de bine
va fi echilibrul fericirii
pentru suflet, trup și minte.

FII FERICIT!

Te complaci să fii nefericit.
Copleșit de încercări, te compătimiște.
Mâhnit, te superi pe viață.

Dar viața nu este de vină,
încercările nu vin pe neașteptate,
le atragem prin gânduri și fapte.

Le transformăm în realitate
și ne plângem de milă.
Dar viața merge înainte,
noi suntem o energie.

Bucură-te de viață,
plimbă-te fără țintă,
bucură-te de tot ce ai primit!

Oferă unui trecător, unui amic, unui frate,
un zâmbet, o vorbă bună, o îmbrățișare!
Nu te complace să fii nefericit!

ECHILIBRU

Trăind o viață conștientă,
aduci echilibru în toate,
pacea și lumina întregului:
minte, trup, suflet.

Hrănește-ți mintea
cu iubire
și gânduri pozitive,
având control asupra ei.

Meditează zilnic,
eliberând gânduri
negative,
limitative.

Oferă trupului,
attenție,
mișcare
și o hrană sănătoasă.

Plimbă-te în natură!
Ai nevoie
să fii înconjurat
de ce este viu.

Echilibrul sufletului
este pace,
lumină lăuntrică,
iubire față de Dumnezeu.

DEBUT LITERAR

S-a născut la data de 05 mai 1959, în comuna Ocnița, jud Dâmbovița și este absolventă a Liceului Spiru Haret, Târgoviște.

Cochetează cu poezia încă din copilărie, dar numai pentru plăcerea proprie și a cunoșcuților.

A fost descoperită pe pagina personală de Facebook de Ana-Liliana MIHAI, care a îndemnat-o să publice în această revistă. Poeziile sale sunt sensibile și pline de esență. Versul curge lin, încărcat de metafore, cu ritm și rimă, respectând prozodia.

Elena POPESCU
România

MĂICUȚA MEA, ICOANĂ SFÂNTĂ!

MĂICUȚA MEA , din veșnicie ,
Îmi amintesc cu duioșie ,
De chipul tău ca o icoană ,
Din inimă ţi-am făcut ramă .

Acolo te găsesc mereu ,
Când dorul tău e foarte greu .
Si stăm de vorbă ore-ntregi ,
Că numai tu mă înțelegi .

La ceas de seară sau zori de zi ,
Sau oricând dorul mă va găsi ,
Cu drag de tine-mi aduc aminte ,
Şi roua , ochii mi-i cuprinde .

Din dragoste tu m-ai născut ,
Şi cu dragoste m-ai crescut .
La sânul tău m-ai alăptat ,
Pe brațul tău m-ai legănat .

Mi-ai dat surori , mi-ai dat și-un frate ,
Îți mulțumesc azi pentru toate ,
Şi pentru grija ce ai avut ,
Şi cât de frumos ne-ai crescut .

Să-ți fie somnul liniștit ,
MĂICUȚA mea cu chip smerit .
Să ai lumină în RAIUL SFÂNT ,
Cu dragoste , te port în gând .

Cu flori și câte-o lumânare ,
Vin la morminte , când dorul doare .
Pe TINE , TATA și DOREL ,
Vă port mereu în suflețel !

VACANȚA MARE

Trecu iute primăvara
Precum anii copilăriei.
Dar de acum a venit vara ,
Anotimpul veseliei .

Când vine vacanța mare
Şi pornim spre vârf de munte .
Sau ne îndreptăm spre mare ,
În bagaj cu vise multe .

Şi ne vom bronza la soare
Pe nisipul cel fierbinte .
Vântul suflă ca o boare ,
Parcă-ar vrea să ne alinte .

Căutăm parcuri umbroase
Cu copaci și iarbă verde ,
Sau piscine răcoroase ,
Unde timpul ni-l vom pierde .

Câte amintiri frumoase ,
Câte noi prietenii ,
Şi câte locuri famoase ,
Unde vom mai reveni .

Vară ești ca o salată ,
Cu căpșuni , cireșe , pepeni ,
În galantar etalată ,
Şi cu toate ne ademeni .

PĂSĂRILE CERULUI

Doamne ne-ai dat pe pământ ,
Păsările cu-al lor cânt .
Ascunse-ntre rămurele ,
Câtă viață au în ele ? !

Cântecul lor minunat ,
Multe seri mi-au fermecat .
Dimineață , tot la fel
Ador , al lor cântecel .

Cât este vara de lungă ,
Le aud cântând pe luncă .
Şi iarna , oricât de grea ,
Ele totuși vor cânta .

Se aud dinspre zăvoi ,
Mierle și un pițigoi .
Le ascult trilurile ,
Ce-mi încântă zilele .

Cum fac cuibul singurele ,
Din paie și rămurele ?
Ca un arhitect școlit ,
De muncă îndrăgostit !

Dacă păsări n-am avea ,
Tare tristă-ar fi lumea !
Doamne , ține pe pământ ,
Păsările cu-al lor cânt !!!

Adi Stelian RĂDULESCU
România

LABIRINT

Motto: „Îmi plătesc clipele de viață cu picături de frică”
(Tacerea - Aurel Antonie)

În viață vine o vreme,
pe care , nu o doream,
când puțini o să mă cheme,
de după perdele de geam,
să- depărnam al zilelor gheme...

Urmele pașilor de odinioară,
însetăți pe a buzelor gură,
mintea-n idei se-nfioară,
cu litere în cotitură,
silabisite-n țipete de fieră.

Viața-n inima nevinovată,
are puls-n minte fără zăvor,
în labirint de trecut-ndurerată,
ghemuită în bagaj călător,
în conținut prin ochi s-arată.

În labirintul vieții aminte,
ai experiența, spre amurg,
sentimentele fac jurăminte,
venelor care cu iubire curg,
pe unicul vieții drum-nainte,

Simțiri revoltate, dezgropate ,
din trăirile album de amintiri,
labirint în a irișilor pleoape,
a căror strălucire o gâtuim,
Într-un destin mereu aproape...

ZILE-N... DEPĂRTARE

Zilele-n depărtare de tine,
cu nopți, distanțate-n mile
nu-s deloc usoare și puține,
în inimă deloc senine.
Aș schimba nopți cu zile
în dor, de la mine la tine,
Căutându-ne pe amândoi,
cu albastru din nori,
care ne da înapoi,
fericirea din zori...

Zile și nopți fără tine vin,
sunt reci și tare pustii,
dorm agitat și puțin,
plec spre tine, dacă nu vii.
Adun un ieri, cu azi și acum,
petale de clipe din floare,
înșirate pe al nostru drum,
prin cale de noi rătăcitoare,
cântând inimilor vechi melodii...

LA IZVOR

Inima a găsit un loc liniștit,
la izvor-n undă de bucurie,
peștii zvâncnesc neobosit,
dorul în alean, s-a întețit,
în a romanței melodie...

Tu din amonte mă chemi,
lângă acel înflorit soc,
trecut liliachiui-n vremi,
pe mal, trifoiul înverzit-n foi,
zămislește a cincea-n noroc...

Eu le strâng, tu le aduni,
cu dor de la mine, la tine,
pe care-l facem cununi,
cu mlădițe înverzite,
de inimi înroșite bine...

Vrăbiile se scaldă-n a izvorului apă,
bucuroase-n ciripit se-ngână,
dorul din noi iubire sapă,
același sentiment simțim,
ținându-ne strâns de mâna...

AŞ FI VRUT, TATĂ

Aș fi vrut tată, să nu spun: ai fost,
cuvintele tale să aibă și azi rost,
dar mi-ai lăsat amintiri, atâtă doar
al tău nume-n dar
și bariera în al vieții hotar!

Amintirile-s vechi acum povești,
tu tot un personaj principal ești,
ai întors viața primită ca dar,
deși noi te-am rugat, iar și iar,
a trăi sănătos să-ți dorești!

Știi de-acolo de sus, mai bine ca mine,
ca și aici, ar fi fost bine,
poarta după tine s-a închis,
a rămas nestăvilit doar un vis,
care-n real nu mai revine.

UITE, CUM IUTE TRECE

Uite, cum iute trece
o alta vară,
cu puțină ploaie rece,
toamna o să pară,
șuvoi ce nu poate să sece...

Uite, cum iute vine
altă toamnă
Și-mi pare bine
ca a mea doamnă,
va fi lângă mine...

Uite, cum o să vină,
o altă iarnă
nea, alba și plină
o să cearnă,
cu puritate deplină...

Uite, că am speranță,
în noua primăvară
cu a gândului cutezanță
ținut la subțioară
cântărit-n al ochilor balanță...

Anca PASCU
România

MAREA

Mare, vin la tine cu sufletul,
Să-mi fugă de sub picioare pământul,
Să-mi amestec gândurile cu nisipul,
Din scoici să-mi fac o inimă a timpului.

Primește-mă-n adâncurile tale,
Să-mi scufund dorințele prea ireale,
Să mă răcoresc cu disperare,
Că să primesc fără căutare!

Apoi, lasă soarele iubit,
Să-mi încalzească corpul amorțit
Să mă eliberez de așteptări,
Să simt magia unei veșnice chemări!

TATA

E stejarul din mijlocul pădurii,
Dar și tunetul furtunii,
E și pasarea liberă a cerului,
Dar și verdele fistic al măslinului. Dar și rouă rece a dimineții.

E o ancora a vieții,
Dar și speranța libertății,
E gustul dulce al mierii,
Dar și gustul amar al tăcerii.

Tata e viață, armonie, iubire,
Nu e un strop de fericire,
E prima oră muzicală
Din solstițiul de primăvară!

MAMA

E valul puternic al mării ,
Dar și infinitul iubirii.
E albul catifelat al zăpezii,
Dar și rouă rece a dimineții.

Mama e roșu, e forță și putere,
E o nesfârșită dorință de mângâiere,
E dătătoare de viață și speranță,
Ca ciripitul ce te trezește la viață!

Mama e cântec de dor,
Dar și un spectacol de-amor,
E-n mine și-n tine și-n toti,
Infinită iubire împărtită cu sot,

IUBESC

Iubesc oamenii care râd,
Ei la furtunile sufletului surâd,
Chiar dacă soarele nu e mereu,
Ei își fac în inimă curcubeu!

Iubesc oamenii care atunci,
Când sunt încercați și vânduți,
Nu se aruncă-n ape adânci,
Ci privesc valurile de pe stânci!

Iubesc zâmbetul, veselia și culoarea,
Iubesc glumele, râsetele cu lacrimi și comunicarea,
Iubesc oamenii sinceri și blânzi,
Iubesc viață și pe tine, cum râzi!

AȘTEPT

Aștept să-ți se facă dor,
Să mă chemi ori să mă lași să zbor,
Să mă adulmeci Încetîșor,
Aștept să nu mi se mai facă dor.

Aștept să-mi bați la ușa inimii,
Să să lași să zboare fluturii,
E deschisă,
Chiar de lumina nu-i aprinsă.

Aștept că dimineața să-ți apar pe buze,
Să bem cafeaua împreună, ca două muze,
Să tresar când în tine răsun,
Să să nu uit c-ai fost în visul meu nocturn.

Adriana CRĂCIUN
România

INEL

Ce poate ascunde un inel
Lucrat doar din lumina lină
Purtat de Ea, purtat de El
În fuziune ce-i divină?
Rotund ca Soarele și Luna
Rotund ca hora ieșelor...
Cerc protector, intotdeauna
E cuibul pasarelor.
Simboluri vechi, din alte vremuri
Cu înțelesuri fel de fel
Desprinse parca din totemuri
Se regăsesc într-un inel.

OUL

Oul cel viu, cu har de demiurg
Ascunde o slujire a Lumini.
Lacrimi de rouă pe obrajii îi curg
Măicuței Sfinte mânăindu-și crinii,
Dar Ea știa că Crucea răstignirii
Aici, în lumea noastră pe Pământ
Este doar începutul măntuirii
Și pașaportul spre Tărâmul Sfânt.
Știa că Fiul ei va reveni
La viață, după pragul morții
Si iarăși se vor regăsi,
C-așa fusese datul sorții.
Taina din Ou e-n fiecare,
Ascunsă sub un cifru sacru.
Sămânța vieții-i strop de Soare!
Nu poate fi un simulacru!
Ea crește în Potir de aur

O LEGE

Mereu dorim un gând mai bun,
Avem dorințe de-mplinit,
Crenguța vie de alun
Indică drumul potrivit
Iar vorba veche e-nțeleaptă
„Doamne, să fie voia ta!”
Noi să urmăm calea cea dreaptă
Iar drumul se va lumina

Suntem elevi la școală vieții
Suntem corecți, dar și greșim,
Sorbim din roua dimineții
Și învățăm să ne iubim.
Să nu uităm, cu împăcare
Pentru ce-avem să mulțumim
O lege-i pentru fiecare:
„Ce dăruim, o să primim”.

E BINE

E bine să iubesti, chiar dacă
Tu nu primesti la fel iubire,
E bine munca să iti placa
Fara să aștepti vreo prețuire.
E bine să-ai daruiesti
Chiar dacă-acel care primește
Nu-ți multumeste. Tu zambesti
Si-i vrei doar binele, fireste.
Iar dacă faci vreun sacrificiu
Sa nu aștepti recunoștință
Cand faci un bine, nu-i supliciu
Si-o faci din proprie vointă.
E bine să-ai poti ierta
Chiar dacă tu n-ai fost iertat
Si sa sustii fară certă
Pe cel ce azi te-a alungat.

CURCUBEU

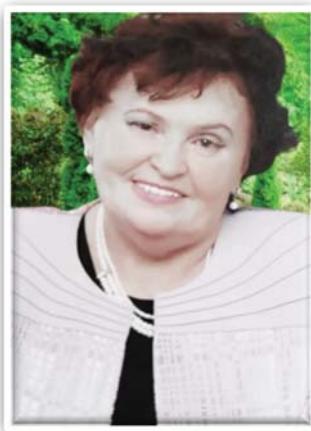
Ce-i dincolo de curcubeu?
Te-ntrebi și tu, mă-ntreb și eu
Albastru și mister din cer,
Lumină sfântă în eter,
Sau munte cărunți cu dalbe frunți
Smaralde vii, cu stropi mărunti
De rouă-n zorii dimineții
Ofrande pe altarul vietii
Flori veselă și parfumate
Găze cuminti sau alintate
Putem intra în lumi de vis
Nu undeva în paradis
Avem în noi un curcubeu
Îl ai și tu, îl am și eu...

FREZII

Din frezii vreau să dăruiesc parfum
Că-i delicat ca boabele de rouă
Să vă alințe lin pe-al nopții drum
Cu gânduri bune pentru ziua nouă.

Frezii plăpânde, delicate,
Catifelate, colorate,
Si un gând bun în prag de seara,
În miez torid, tăcut, de vară!

Mariana POPA-POTAISA
România

**ÎN NUMELE FRUMOSULUI
PRINTRE ZGÂRIE NORI ÎN DUBAI**

Portal spre viitor, Dubai e un vis transpus în realitate. Dar poți ușor aluneca cu imaginația, fiind în preajma fântânilor muzicale sau într-o ambarcațiune -ABRA-, ce vine din îndepărtate tradiții spre lumea celor 1001 de nopți ascultând povești fantastice. Aflându-mă în acest cadru perfect pentru un basm oriental, orizontul m-a înlănțuit în tradiția arabă oferindu-mi deschiderea spre viitor. Filoul național este umbra prezentului. M-am scufundat în timp ca în mare, gleznele vântului de desertic m-au adus la realitate. Admir arhitectura futuristă, care dincolo de privirile mele se întâlnesc cu norii, ziua, cu stelele, noaptea. Am călătorit pe apele Creakului, la baza zgârie-norilor cu taxiurile de apă, „ABRA.” Plimbarea de seară am făcut-o cu ”DHAW”, un fel de vapor din lemn cu designul inspirat din vechi tradiții. În apă se oglindea luminile celor mai înalte construcții din lume ajungând la meterezele cerului.

Dimineața m-am trezit cu soarele pe pernă, nu l-am lăsat să mă mângâie prea mult, aveam organizată o vizită la cele cinci părți de schi amenajate la „Emirate Mall” în Dubai. Incredibil! De pe plajele fierbinți, să intre pe pârtia de schi. Cred că numai în Dubai e posibil să trăiești la extremele din anotimpuri, dar în același timp.

Zia a fost generoasă cu noi. Ne-a oferit ocazia plimbării pe insula sub formă de frunză, care atunci „creștea” și creștea în mare din Munții Hajar, care-i oferea materialul solid de construcție a nervurilor, stadiul pe care l-am văzut și m-am minunat în fața învingerii naturii.

Într-o zi toridă de februarie am vizitat „Moscheea Albă”, desigur, singura care poate fi văzută de nemuslimani, am îmbrăcat „abaya” - rochia neagră cu voalul islamic, acesta lăsându-mi doar ochii la vedere. În Emiratele Arabe sunt peste 1000 de moschei în care musulmanii se roagă de cinci ori pe zi.

Am respectat tradiția cu bucuria dezvăluirii ei.

Seara, la revenire în Dubai, ne-am delectat cu spectacolul fântânilor muzicale, a căror jeturi luminate multicolor intrau în pași de dans pe ringul apei așteptând îmbrățișarea ritmurilor melodiilor, care ne făceau și pe noi să ne mișcăm picioarele în mod ritmic.

Evantaie de apă sar peste spectatori. Nimeni nu observa momentul udării îmbrăcămintei, ne făcea placere tuturor după ziua caniculară.

În Dubai, pe întuneric, din nou tradiția își dă mâna cu fluidele curcubeuri izvorâte din lămpi puternice, reflectate în apele Creakului de la înălțimea hotelurilor Burg Al Arab și Burg Kalifa, creație, parcă, a viitorului, cadru perfect pentru visare.

Urmată-mă cu gândul și veți călători în timp pe sufului deșertului dispărut sub grădini înfloritoare. Ascultați și vântul care ne vorbește cu gelozie de Burj Al Arab, care uimit de linistea înălțimilor, soarbe cu sete bogăția tradițiilor arabe privind cu invidie spre Burg Kalifa cum străpunge înălțimi neatinse până acum. Ni se spunea că hotelul Burg Kalifa a fost inaugurat odată cu punerea în mișcare a metroului aerian din acest minunat oraș. Dacă inițial, grandiosul hotel cunoscut deja, ca Burg Dubai / Turnul Dubai /, la terminarea construcției a fost redenumit Burg Kalifa.

A fost de la început gândit ca un „oraș în oraș” cu parcuri și bulevarde proprii, arhitectul fiind american. Are 162 de etaje, 65 de lifturi cu două nivele. Sunt cele Vă imaginați cât de repede ajungeți sus mai rapide din lume cu o viteză de 18 metri/secundă. La înălțimea de 828 metri? Dar, ce a fost foarte important pentru

mine ca turist, se referă la constatarea faptului că dincolo de arhitectura futuristă din Dubai, se află evidentiat filonul tradițional, aşa cum vine din timpuri sau îmbrățișat de noul prezentului.

Înainte de-a părăsi Emiratele Arabe Unite, am avut răgaz să privesc cerul înstelat al Dubaiului. Era luminat feeric fiind un cadru pentru alt spectacol, acela al cerului senin cu stele mari sclipoatoare. Desigur, stelele zâmbetul turiștilor de la terasele etajului 162 al celui mai mare hotel din lume.

Privind albumul artistic al doamnei Aurelia Stoie Mărginean realizat în acest oraș cu arhitectură futuristă, cred că pictorița a ascultat vântul ascuns între zidurile celor mai înalte hoteluri din lume și a desenat suspendată pe una din terasele dintre nori ale hotelului Burj Al Arab.

Artista a desenat tot timpul în mișcare sau nemișcare. A îmbrăcat abaya, ținuta islamică cu voal, s-a oprit sau nu din mersul mașinii, a desenat într-una cu o mână fermă. Ne oferă sinteza gândurilor sale transformate în o clipă pentru eternitate printr-un limbaj al culorilor, al punctelor și al liniiilor. Transpunе pe hârtie peisaje urbane cu o mâna sigură realizând imagini din ritmul citadin al Dubaiului înfrățit cu viitorul. Desenele în penită ale Aureliei Stoie Mărginean reverberează într-o vitalitate conturată dar poate și în melancolie având în vedere lucrările cu chipuri de femei cu față acoperită. Urma penităi sau a penelului rămâne nevăzută, se sintetizează în întregul maginilor realizate oferindu-ne forme concrete ale imaginilor artistice semnate de pictoriță.

E relevantă surprinderea energiei întruchipată în clădirile desenate cu forță artistică: Burj al Arab, Burj Kalifa sau Dubai Mall prin sugerarea de siluete foarte înalte.

Privind aceste imagini vom deveni părtași la emoțiile artistice și chiar la harul artistei, coborât în destin de la naștere. Suntem martorii unor povești îndrăznețe pictate cu talent în acest album al Aureliei Stoie Mărginean.

FĂGĂRAȘII ÎN DIALOG DE VISE

Cu câtă fascinație se ridică
în față noastră munții înalți.
Câte sensuri, iubirea de țară are!
Privindu-i în însereare tresar la murmurul vântului
trimis Solie, mie.
De dor îmi șoptesc, scaldă floarea sufletului
meu în vise.
Iată-mă singură în față piramidei de dor,
la cer privesc și-mi scald privirea în argintul stelelor,
ele, cale aștern tălpilor mele.

Mă-ndeamnă să aprind candela
sufletului, să mângâi cu privirea mărețe creste.
Urc pe cărări
bătătorite, de aproape vreau munții să-i privesc,
pulsul
să le iau, respirația lor să simt.
Un vânt de seară îmi aduce vești
de sus
din vârfuri singuratice.
Le răspund printre-o stea-poștaș, ea vibrează
în sunete mistice,
luceafărul de noapte mă salută, în aura lui vrea
să mă-nlăntui.

Munții Făgărași se țin semeti, ei vor să mă cuprindă
prin zări și prin telurice zbateri.
În fiecare dimineață de vară ei mă salută,
își scot căciula
de nori privindu-mă în ochi.

MUNȚII FĂGĂRAȘ
Efectul Gloria - fenomen meteo care se petrece
foarte rar și care este de o frumusețe copleșitoare.

Geo CĂLUGĂRU
România

MIRCEA ELIADE – 115 ani de la naștere

Mircea Eliade s-a născut la 28 februarie 1907 (fiul lui Gh. Eliad, locotenent și al Jeanei St. Vasilescu) este, după G. Călinescu cea mai integrală întrerupere a gidismului (De la A. Gide, scriitor important francez) în literatura noastră, înrâurire, pe care o întâlnim și la Camil Petrescu, însă aproape numai sub forma oroaiei de caligrafie. După Andee Gide, sensul artei fiind cunoașterea (instruirea de esențe pe cale mitologică) un artist e cu atât mai profund, cu cât trăiește mai intens, cu cât pune mai multe „probleme”, care însă nu sunt propoziții inteligibile, ci „trăiri”, „experiențe”. Și cum eticul este aspectul fundamental al destinului uman, problema trebuie pusă ca experiență morală. Artistul nu ia atitudine, ci trăiește răul și binele, eliberându-se de amândouă, rămânând cu o curiozitate. De aici, acel „imoralism” (față a preocupării morale) care la Gide se concretizează în interesul pentru adolescentă, delinventi, viciile insolite, crima, revoluțiile sociale, exotic, experimentate toate cu o egală simpatie, însă cu hotărârea de nu se opri nicăieri.

Literatura lui Gide e o prelungire a „cultului eului” și n-are decât un singur erou, pe autorul însuși, care își notează cu obiectivitate experimentale în „caiete”. O consecință a experimentalismului egotist în artă este, cum am văzut, disprețul de literatură. Orice rând trebuie să fie autentic (documentar în sensul documentației, semnificației interioare) și atunci, stilul e un fel de a te prefera pe tine adevărului și un pericol de alterare a momentului trăit. Scriitorul, în loc să creeze, transcrie din caiete automatismele, cu toate erorile gramaticale și, mai adesea, simulează autenticitatea textului.

Referindu-ne la Mircea Eliade, consemnăm că în Isabel și apele diavolului se găsesc toate datele esențiale ale esteticei lui Mircea Eliade. Autorul narează „trăirea” tinereții agresive, alimentând și pe această cale

ideea de „generație” care a amețit pe alții tineri. Faptul că, în acest roman ca și în Maitreyi, experiențele se fac în ținut exotic are înțelesul său. Nu romanele constituie ecouri ale unor călătorii întâmplătoare, ci din potrivă, refugiul în exotic era necesar pentru ca autorul să aibă o experiență proprie. Ca gânditor, eroul ar fi ajuns pe același vârf și în Europa, el însă simțea nevoiea unui drum nebătut de compatriotii săi și, de aceea face lecturi indochineză și studiază gramatica aramită. „Nu vreau să fiu comun. Aceasta este spaima sufletului și a trupului meu”. Evident că totul e o iluzie. Umanitatea e aceiași pretutindeni și orice proverb poate fi găsit în folclorul național, fără inutile explicații pe alte continente. Din punct de vedere psihologic, trebuie reținută stânjenirea autorului în mediul comun. Proiectarea scopului artei în pura exercitare a curiozității este și ea limpede exprimată. În adolescentă, voi am să trăiesc prin operele mele, cu puțin timp în urmă, voi am să ajung nemuritor creând oameni... Acum, sunt complet detașat de rezultate bune sau rele, neașteptate sau prevăzute, stupide sau strălucitoare, nu mă interesează. Bineînțeles, materia romanelor sale e scoasă din „caiete”, pe care autorul vrea să ne convingă că le copiază întocmai, ferindu-se de redactările patetice și surprind esențialul. „Să recunosc: începusem acest caiet al vieții mele ca pe o carte. Cel dintâi capitol prevedea un șir de evenimente pe care mulți le-ar fi citit pe nerăsuflate. Am avut curajul să îNSEMN și să delimitez primul meu pas într-un capitol. Aceasta înseamnă liberarea de literatură”.

Copind, autorul nu uită să atragă atenția asupra materialului său „nepriceput” cu fină intenție de a-i garanta autenticitatea. Când vine cazul de a evoca natura, el se susține cu abilitate: „zilele petrecute în parcuri mi-au dezvăluit un adevăr, că parcurile n-au nici un farmec. Vegetația poate satisface pe un sentimental. Eu prefer colecțiile de stampe. „De fapt, Mircea Eliade nu e poet, deși adesea este în stare să sugereze geologicul pe alte căi. Teoretic vorbind-crede G. Călinescu-disprețuirea priveliștei acolo unde e vorba de experiență e o eroare, fiindcă natura (produs subiectiv în măsura în care e creație) arată capacitatea noastră de a ne obiectiva cosmic.

În ce constă experiențele lui Mircea Eliade? Aproape exclusiv în trăiri și senzații sexuale, pe care autorul disprețuitor de sentimentalism le prezintă ca simple rezultate ale unui proces de idei: „Izbânzile mele erotice erau principiale, erau pricinuite de idei, de raporturi, de experiențe intime. De aceea am scris cândva că un Don Juan trebuie să fie un țap log”; „Nu sunt un senzual; de aceea Miss Roth a crezut că sunt am fost lucid și atâtat și curios. Atât „Ca mai totdeauna în aceste cazuri, subtilitatea teoretică ascunde cu greu adevărul fond care e lubricitatea. Un Tânăr orientalist, sosind în India, intră în

pensiunea pastorului Tobie Stephens, câmp restrâns de activitate erotică. Se gândește să seducă, din ambiție, pe nevasta pastorului, deși, ar fi preferat slujnica, apoi atenția îi cade asupra fiicei pastorului, Isabel. Aceasta are gânduri prea burgheze, pastorul ispitește cu blândețe pe Tânăr asupra intențiilor matrimoniale și Tânărul gidian „detașat de rezultate”, se grăbește să se mute la o altă pensiune, cu o nouă Isabel. Prima victimă a curiozității orientalistului este Tom, fratele Isabelei, Tânăr sportiv „de o ignoranță divină și de un sincer catolicism”. Îndemnat de diavol, „tovarășul adolescentei”, doctorul, „urmând sfatul clipei de fericire întrevăzută”, îngenunghiază gol în fața nudului Tom, eperimentând probabil senzații gidiene, căci, amândoi, cu multă creștinitate, plâng „raiul pierdut” și Tom sfătuiește cea mai strictă prudență. Pe acest Tom, predispus la hoinărire, doctorul îl ademenește, cu succes, să fugă de acasă. Același doctor descoperea, viciul unei fetițe și-l ajută „cu o drăcească pasiune”. „Îl practica fără nici o placere, fără nici o turburare sexuală. Îl împlinea numai pentru că era păcătos și desfăta o fată de doisprezece ani. De la experiențe cu tinere fete, eroul trece la exerciții cu domnișoare bătrâne. Miss Roth, o profesoară erudită, blazată și opiomană (experiența narcoticelor completează tabloul senzațiilor) invită pe doctorul mult mai Tânăr decât ea la o orgie senină, ai cărei protagoniști sunt nu numai cei doi, ci (reminiscențe din La Garconne) și o oarecare Edna. În sfârșit, în căutare de senzații mai violente, eroul se repede cu sălbăticie și răcnet” la Isabel, sfâșiuindu-i hainele. Însă fata se apără bine. Autorul încearcă oarecare speculații savante în jurul sexualității. Isabel, care l-a respins pe doctor, se oferă unui oarecare imbecil și concepe un copil. Chinul orientalistului e intelectual. „Adevărul e numai acesta: să aflu, să aflu. Sunt muncit, sunt îndemnat de pofta cunoașterii. De ce a căzut Isabel”? În fine, fata îi explică. Pe când se unea cu celălalt, se gândeau la doctor. „Tie m-am dat atunci...” Deci copilul e de fapt al doctorului.

Este ușor de observat că, dacă Mircea Eliade localizează aspecte din opera lui André Gide, temperamental el continuă pe Felix Aderca din Grădinării, romanul său înfățișând, nu o formă de cultură a eului, ci un cult sexual.

Mai împlinit este romanul Maitreyi, care, văzut de departe, apare ca o singură țășnire epică, deși e făcut în fond din sfărămături analitice. Mircea Eliade scoate în același chip plictisitor pasajii din caietele sale pe care le comentează cu o cinică nepăsare, fără teamă de contradicție. „I le-am luat fără să reflectez, și, mânăindu-le, le sărutam. Aceasta e extraordinar pentru India. Să știe cineva, ar ucide-o (NA. Exagerăm)”

Până aproape de sfârșit, eroul e un experimentator, lucid, decis să nu fie furat de lirisme. El se cheamă Allan și e un englez folosit în întreprinderile inginerului indian Narendra Sen. Inginerul, din simpatie, invită în

casa lui pe Allan, și are chiar intenția de a-l înfia. Tânărul nu știe de la început acest lucru și, foarte precaut, se teme că indianul să nu-l atragă într-o căsătorie cu fiica sa. Maitreyi invită pe Allan în odaie ei, după ce-l roagă să-și lase ghetele la ușă. Eroul, în ciorapi, e foarte intimidat. Fetele au despre dragoste o noțiune largă și de a iubi un prost este a avea un trecut erotic. În termeni generali, sfântă este dragostea încuvînțată, care duce la procreație, și vinovate, plăcerile sterile. Maitreyi este dar la antipodul lui Allan care cultivă senzațiile. Această împrejurare îl „excită” pe Allan, care a mai aflat că o indiană e „inimaginabil de senzuală, deși pură ca o sfântă”. Sfîntenia e un cuvânt gol folosit de autor pentru a masca interesul său sexual. Maitreyi intră în jocul lubric cu prea puțină rezistență și diversitatea de moravuri erotice e un prilej nimerit de cultură genetică. Astfel fata rămâne, cel puțin la început, indiferentă la sărutare și înfricoșată de atingerea cu mâinile. Ea inițiază pe Allan într-un mod local de „prietenie” „la noi e altfel, mă întrerupe Maitreyi, îmblânzită. La noi, prietenii își arată dragostea atingându-și picioarele goale. De câte ori stau de vorbă cu prietenele mele, eu le strâng piciorul. Uite așa...

Își desprinse, îmbujorându-se, piciorul din sari și-l apropie de Lilu. Se petrecu atunci ceva ciudat. Aveam impresia că asist la o scenă de dragoste dintre cele mai intime. Lilu strânse între gleznele ei pulpa de jos a Maitreyi, tresăriind și zâmbind ca descătușată de un sărut.

Oricât s-ar fi cuvenit ca autorul să dezvolte mai curând nefabilul sufletesc, figura eroinei nu e greșită, ea e un animal asiatic cu o altă înțelegere despre viață, uimind tocmai prin interpretarea inedită a noțiunii de pudoare.

Către sfârșit, autorul întrerupe solemnitatea nupțială și dă romanului caracterul senațional. Fie din dorința de a feri pe erou de căsătorie, fie pentru a studia mai departe sufletul fetei, tatăl ei e prezentat ca un dușman al însoțirii fiicei ca Allan, deși acesta se arată gata de a trece la hinduism. Allan e izgonit, Maitreyi bine păzită. Atunci fata, care, cu toată recluziunea, izbutește să comunice cu Allan, face, spre a fi alungată de părinti, un gest eroic. Se dă unui vânzător de fructe și devine gravidă. Părintii nu se decid să-o repudieze, însă acum sunt disperați, știind că nimici nu ar mai lua-o de nevestă. În sufletul lui Allan mijescă nădejdea, poate că părintii vor consuma în cele din urmă la căsătorie. Sublim în aparență, dar iarăși suspect! Cu oricâtă cazuistică, cine ar dori o femeie eliberată prin astfel de metode? Experiența sexuală reapare și încheierea repetă cazul din romanul anterior, adică dorința eroului de a avea o femeie care a conceput cu altul gândindu-se la el. Întâlnirea a doi indivizi de rase felurite într-un decor sugerat, nu atât plastic cât prin siguranța amănuntelor sociale, e memorabilă. (Va urma)

STRIGĂTUL SPERANȚEI

Ești ca un vis, ești ca un cânt,
Ești o strigare vie, tăcută, din adânc,
Ești strigătul speranței, ești strigătul iubirii,
Ești strigătul credinței și cel al fericirii,
Ești stea în întuneric și-un astru-n univers,
Ești o scânteie-aprinsă în focuri ce mocnesc,
Ești șoapta ce odată o auzeam dormind,
Ești sufletu-mi ce bate în pieptu-ți suferind,
Ești o scânteie-aprinsă ce stă în piept, pândind
Să vină iarăși clipa, să te trezești iubind!

Ionescu CIOATĂ
Austria

CORTINA VIEȚII

Atunci când va cădea cortina vieții
și sufletul îmi va pleca prieag,
lăsați-mi trupul ca să ardă
într-un coșciug frumos de fag!

Și aruncați cenușa-n mare,
ca să mă poarte leganându-mă în larg,
și veți vedea când seara-ncet se lasă,
cum soarele vă va zâmbi cu drag!

Voi părăsi această lume
cu fața senină și cu zâmbetul firesc,
căci am venit plângând pe-această lume
și nu vreau tot aşa s-o părăsesc!

Și, orice-ar fi, nu gândiți rău de mine,
căci eu pe toți v-am iubit cu mult drag,
mă voi ruga ca să vă meargă bine,
mă voi ruga ...cu sufletu-mi prieag!

Și, cine știe, poate că vreodată,
pe alte drumuri ne vom întâlni,
să încercăm să ne iubim ca niciodată,
căci viața-i scurtă... să-ncercăm să o trăim!

ATÂTA URĂ

Urăște-mă, dar nu-mi lua iubirea,
Urăște-mă oricât de mult vei vrea,
Urăște-mă, dar lasă-mi amintirea
Și clipele acelea când ai fost a mea!

Urăște-mă în fiecare zi,
Urăște-mă de vrei și-n noapte,
Urăște-mă, dar te rog nu uita,
Inima celui care ți-a fost mereu aproape.

Urăște-mă în fiecare anotimp,
Urăște-mă chiar de e vară sau e iarnă,
Urăște-mă, dar te rog nu-n același timp
Încearcă să fim împreună iară.

Urăște-mă, iubește-mă, dar dă un semn
Și lasă-mă ca să iubesc ce-mi dăruiești
Și-ncercă să nu fii pe contrasens,
Învață ca la timpul potrivit să prețuiestești.

De atâta ură cât ai adunat în tine,
Poate-ntr-o bună zi s-ar întâmpla să mori,
Învață să iubești pe cei ce țin la tine,
Căci ei sunt nestematele comori!

AŞ DA ORICE

Aş da orice pentru o ultimă plimbare,
pe care-aş vrea s-o facem împreună,
mergând încet pe margine de lac, pe o cărare
şi să visăm, să ne iubim sub clar de lună!

Aş da orice să te mai strâng odată-n braţe,
acum când vine ultimul apus,
şi-aş vrea să-ţi mai ascult tăcerea,
şi să-ţi şoptesc cu gândul ce-i de spus!

Aş da orice să îţi mai mângâi părul
atunci când soarele se-ascunde-ncet,
dispare în a lunii umbră,
mi-e dor să te mai strâng odată la piept!

Aş da orice să îţi mai simt odată,
obrazul roz, catifelat,
şi să-l sărut cu patimă nebună,
să pot să plec cu sufletu-mpăcat!

Aş da orice să îţi mai muşc odată,
a tale buze roşii, ca florile de mac,
aş da orice să nu mai pleci vreodată,
de te întorci am să promit că tac!

Aş da orice să îţi văd ochii încă odată,
atunci când îţi scăpesc de lacrimi fericite,
să pot să plec cu inima-mpăcată,
şi sufletele noastre contopite!...

Aş da orice pentru o ultimă plimbare
sub cerul clar, acoperit de stele,
şi să îţi simt la gâtul meu a ta suflare
în ultima călătorie-a vieţii mele!....

IUBIRE FINALĂ

Nu voi putea să mai iubesc,
Aşa cum te iubesc numai pe tine,
Eşti tot ce pot să-mi mai doresc,
Al doilea suflet ce îl port în mine!
Atâtă suferinţă câtă mi-a adus,
M-a apropiat cu mult mai mult de tine,
Căci suferinţa nu-nseamnă apus,
Chiar dacă rănilor s-au înmulţit în mine!
Te voi iubi la nesfârşit,
Căci asta este-a mea menire,
Iubirea nu are sfârşit,
Atunci când şi tu mă vei iubi pe mine!
Şi-acum când viaţa se sfârşeşte,
Când moartea vine cu arma ei letală,
Nu-l uita pe cel ce te iubeşte,
TU, eşti iubirea mea finală!

DORU-I DOR

În fiecare dimineaţă plumburie
Când soarele o luptă duce cu un nor,
Un gând fugări zboară încet la tine
De-atâta dor, de-atâta dor!

Şi-n fiecare clipă te simt lângă mine,
Cu paşii începi, de lipsa ta eu mor
În fiecare noapte, până dimineaţă,
De-atâta dor, de-atâta dor!

Şi-n fiecare vis te simt aproape,
Dar parcă nu e vis şi nici coşmar
Eu mi-aş dori să fie realitate,
Să nu mai zboare gândul meu hoinar!

Durerea e din ce în ce mai mare,
Căci sufletul-mi e mohorât şi simt că mor,
Mi-e dor de clipe pure şi curate,
De-atâta dor, de-atâta dor!

Şi te iubesc căci asta mi-e menirea,
De-aceea am venit pe-acest pământ,
Căci tu eşti tot ce îmi doresc, eşti fericirea,
Eşti îngerul ce-l cauţi și sufletul meu sfânt!

Şi atunci când timpul meu va trece
Şi voi pleca ....că-n viaţă totu-i călător,
Încep să simt că tot în jurul meu e rece,
De-atâta dor, de-atâta dor!

Şi dacă intr-o altă lume mă voi naşte,
Nu aş dori la fel să termin şi să mor,
Aş vrea o viaţă să te am în braţe,
De-atâta dor, de-atâta dor!

DESTIN

Mi-a bătut destinu-n poartă,
Să-i deschid m-am întrebăt,
Nu știu bine de-a picat,
Îl primesc c-o țuică fiartă.

Dacă vrea îi dau mai multe
Numai de mine s-asculte
Că nu îl învăț de rău,
Să facă doar ce spun eu.

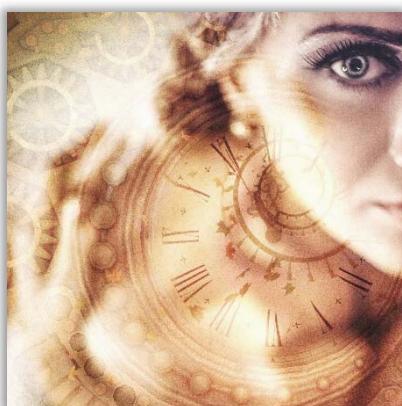
Nu am prea multe nevoi,
Să o ducem bine-n doi,
Nu vreau ceartă și gâlceavă
Să ne știe o lume ntreagă.

Vreau doar liniște și pace,
Să trăim în armonie.
Eu spun ce îmi place mie,
El mă privește și tace.

Îl spun multe și nevrute
De el poate că-s știute.
Ce i-am spus nu i-a plăcut
Cale întoarsă a făcut.

Am avut eu o îndoială,
Și-am intrat la bănuială,
Nu era al meu destin,
Se rătăcise puțin.

Du-te mi-am șoptit în gând,
Îți mai dau o țuică fiartă
Să nu mai îmi bați în poartă,
Eu de tine nu depind.

MULȚUMESC, DOAMNE

Fără tine soare
N-aș fi zâmbitoare,
Și zilele triste și apăsătoare.
Fără tine soare
N-aș fi ca o floare
Ce străluce-n zare
Ca razele tale,
Viori ancestrale
Până luna răsare.
Fără tine lună,
Nopțile întunecate
Și nenumărate
Le-aș prinde-n cunună
Șoptind noapte bună.
Dar tu veghezi grandioasă
Printre stele frumoasă,
Și-mi mângâi tâmpla
Mereu obosită,
Profund a dormi.
Printre nori te ascunzi
Uneori rușinoasă,
Trimiți în ropote
Ploaia în noapte,
Să spele de rele
Întreaga planetă.
Fără tine ploaie
N-aș fi mai vioiae,
M-aș fi ofilit
De soare și vânt,
Și-n inimă stropii
Ți-i simt în adânc,
Cum se scutură plopii
Bătuți de vânt.
Fără tine vânt
N-aș fi om pe pământ,
Îmi trimiți câte o boare,
În suflet răcoare,
În arșița verii
M-aș fi topit.
Fără voi toți
Aș fi fost pământ
Sau lut plămădit
Fără suflare.
Mulțumesc Doamne
Pentru ceea ce sunt.

Luminița-Daniela CRUCERU
România

IARTĂ-MĂ

Iartă-mă de ți- am greșit
În suflet lacrimi ți-am sădit,
Eu iertare îți cerșesc
Și îți spun că te iubesc.

Iartă-mă de ți-am greșit,
Poate că te-am osândit
Fără vină sau păcat,
Pe tine m-am mâniat.

Iartă-mă să fiu iertat,
Poate că sunt vinovat,
Prea mult te-am împovărat,
Pe nedrept te-am acuzat.

Eu tăcut aștept iertare,
Mă privești cu nepăsare,
Din orgoliul tău cel mare
Nu mi-ai oferit iertare.

Sufăr că n-am fost iertat
Sufletul ți-e împovărat,
Nu știu dac-ai câștigat
Știu că eu sunt vinovat.

Cer iertare Cerului,
Cer iertare Domnului,
Pentru toate relele,
Să-mi ierte păcatele.

PENTRU SOPHIE

Cu ochii-nchiși prin bezna siderală,
Mă-ntrec în zbor cu cetele de nori,
Îmi fac căușul cuib, și-n palma goală
te las să-mi mori de mii și mii de ori.

Mă strigă-o măselarniță bolnavă,
O mierlită mă tipă în zadar,
Abia respir, să nu cumva să tulbur,
Tăcerea seculară de cleștar.

Eu tot mai cred că am să pot odată,
Să te învii din basme și povești,
Chiar dacă taci, mai mult ca niciodată
Eu tot te-aud cum murmuri la ferești.

Ca un copil sfios primindu-și darul,
Îl scutură cu mâinile-amândouă
nedeschizând, să nu dispară harul
Și nu cumva în tainiță să-i plouă.

Azi, visele-mi vâslesc din galioane,
Spre miezul setei firii de a fi,
Și chiar de-n cer ard stele, milioane,
Nu m-a-nvățat nici una a muri.

NU PLÂNGE, DRESDA

Ostaș neînfricat sub cerul slavei,
Scurmând cu stângu-n colbul ancestral,
Netulburat nicicum în fața groazei,
Mărșăluiești prin ploaia de metal.

Incandescentă zarea, parcă arde,
Orașul zici că fumegă și-acum
Și moartea a ieșit pe bulevard
Să-nghită lacom trupuri vii de scrum.

A amuțit orașul în văpaie,
O mamă-și ține-n brațe pruncul strâns,
Pe creștet încă arde-o vâlvătăie
Ca un fuior ce toarce fum neplâns.

De zici că iadul a aprinsurgia
Și a trăznit pe urbe cu lumină,
Ce zeu cumplit și-o fi vârsat mânia
Pe oamenii ce n-au avut vreo vină?

Ce boală a ieșit la suprafață,
Ce bezne aruncate din tartar?
Au scuturat orașul plin de viață,
Vârsând întreaga cupă cu amar.

E sufocată urbea sub ruine,
Fațade-ncremenite în baroc,
Nu plâng Dresda, nu mai este nimeni,
Iar lacrimile tale nu au loc!

Bogdan Florin BOITAN
România

CÂNTECUL PĂDURII

Se-adună viața-n os de rădăcină
Din freamătul ce tulbură frunzișul,
Cresc lujerii tăind către lumină
Prin scoarțele solzoase și desisuri.

În barbă, oțetarii-și jură-ntruna,
Și molfăie-n sticioase maxilară
frunzișul veșted. Sus, pe boltă, luna,
Se delecta, placidă, peste zare.

O oaste de furnici trecea cu cântec
Pe sub căscioara unui biet paing,
Ce-a zămislit-o chiar din propriul pântec,
Să țină stânjenelor de frig.

Trei buburuze, sus, pe romanițe,
Se desfătau sub razele solare,
Cu opincuțe strânse în nojite,
La brâu purtând chimir din trestioare.

Într-un alt colț din falmica pădure,
Câțiva mistreți surmău pământul reavăن,
Ceva mai sus, din tufele de mure,
Se înfrupta un urs, ceva, mai zdravăн.

O căprioară se-adăpa sfioasă
Dintr-un izvor ce șuiera la vale,
Natura e aici, la ea, acasă,
Printre crăițe, urși și căprioare.

Pădurea-i toată cânt de ființare
Cu tari peceți supusă legii firii,
Un cosmos făurit ca sărbătoare,
Primit în dar din palmele iubirii.

Și cine-ar îndrăzni să-i strice legea,
Răstălmăcindu-i toată judecata?
S-ar ridica și cel din urmă stânjen
Să dea răspuns: „întotdeauna gata”!

Ioana TELEPTAN
România

SECRETUL IUBIRII

Privesc și nu mă satur
de atâtă culoare
și atâtă lumina .
Ochii mei albaștri
le cuprind pe amândouă.
În lumina aurie
petalele au fugit
Să facă un frate
sau soră
de floare galbenă lumină.
Doamne dă ploaie
cu surâs luminos
să nu se usuce
floarea galbenă
de pe câmpul înverzit.

SECRETUL IUBIRII

Îl știe femeia,
poeta
care atinge cuvântul
și scrie poezie
cu suflet innocent.
În dragoste și război
totul este permis!
În poezie,
poetul se joaca cu
muza.
Așa ia naștere poezia
și iubirea,
o adiere de vînt
prin lanul cu maci.

FLOAREA CU SURÂS LUMINOS

Este atâtă liniște în mine
ca îmi e frica să respir,
să nu zdrobesc tăcerea din cuvinte.
Este atâtă frumusețe în ochii-ndrăgostiți,
ca îmi e frica să-mi ridic privirea.
Ce ai făcut Doamne cu mine,
când Tu creionul mi l-ai dat,
că scriu, și scriu,
nu mă opresc,
chiar dacă scriu năzdrăvănnii.
Îmi este frica c-o să mor
și nu voi termina povestea,
să scriu de tine și de mine,
și de iubirea noastră.

ASCULTĂ LINIȘTEA ÎN TĂCERE

Ascultă liniștea
din sufletul tău.
Nu lăsa pe nimeni
sa l facă cioburi
Lucrurile sparte
se lipesc greu
sufletul niciodată.
Scalda ti privirea
în liniștea marii
când valurile
sărută nisipul și fug înapoi
ca un îndrăgostit timid.
Este tăcerea ta
primește o în suflet
și fi fericit.

ȚI-AI RĂTĂCIT PAȘII

Când glasul meu
striga după tine
și inima tremura
ca pestele pe uscat,
tu unde erai?
S-a albit parul de atâtă dor
te am chemat
dar chemarea mea
s-a lovit de stânci
cu glasul stins.
Când ochii mei privesc
pașii care se pierd în beznă,
lacrimi grele te cheamă,
dar tu...
ti-ai rătăcit drumul.

ZÂMBESC LA STELE

Strângeți noapte
umbrele
și fă râuri
violete,
Și mă cheamă,
mă
aleargă,
țese povești
ca și luna care îmi scrie
poemele de iubire
cu tine și cu mine.
Noapte, liniștea mea
Dă-mi
un om
să fie al meu,
să-mi tulbere visele,
să-mi umple nopțile.
Noapte nu fi egoistă,
Nu-mi fura somnul
cu vise
să-l plimbi
pe cerul tău.
Lasă-mi somnul
să adorm cu el.

Arpad TOTH
România

PACEA E ATÂT DE DULCE

Pacea e atât de dulce...
Iubirea prin ea se scurge,
Că o pace bunăoară,
Nu face lumea să moară.

Să curgă pacea pe pământ...
Un simplu lucru este sfânt:
Că pacea fără iubire
Este doar o amăgire.

Când banii ne dirijează
Oare pacea mai contează?
În tine când nu e pace,
Ai un drac la patru ace!

Tot mai bună e iubirea,
Ea ajută omenirea,
Toți suntem egali în viață...
Dumnezeu aşa ne-nvață!

CÂND SOARELE RĂSARE

Când soarele răsare, și-l privești, apare un gând,
Dar gândul rău omoară, de-l slujești, și rămâi flămând,
Devii flămând doar să guști vraja clipei fără gânduri
Și unirea cu Divinul, în mirifice rânduri!

Și nu e forță mai mare în acest univers,
Ca iubirea Divină... și o poti învăța din mers,
Să nu îți mai dorești nimic din minunata-ți viață,
Doar să trăiești în pace, cu a Divinului povăță!

Să trăiești în pace, într-o deplină fericire,
Să simți mereu a Divinului profundă iubire,
Sfânta Fecioară să-și ocupe locul în inima ta...
Vei fi sub controlul Divinului, TE VA PROTEJA!

AŞ VREA DIN INIMĂ SĂ-ȚI CÂNT

Aș vrea din inimă să-ți cânt
Balada vieții mele,
Pe toată lumea s-o încânt
Cu versurile mele.

Să sorb nectarul zeilor
Și a îngerilor toți,
Să simt aroma teilor...
Să mă iubești, dacă poti.

Un popas printre smaralde...
Doar o clipă să mă-nchin,
Ca trupul meu să se scalde
În acel extaz Divin.

Blândețea înfrățirii
Pe toți să ne cuprindă,
Aștept pacea omenirii...
Ca o vrajă din oglindă!

LĂSAȚI DRAGOSTEA SĂ VĂ CUPRINDĂ

Lăsați dragostea să vă cuprindă,
Cea izvorâtă din inima mea,
Iubire pură, sclipind ca o stea
Din dragostea mea profundă.

Lăsați dragostea să vă cuprindă,
Să vă inunde fericirea cum vrea,
Știind că viața-i frumoasă și grea,
Sufletu-i pur... ca dintr-o oglindă.

Primiți binecuvântarea divină,
Și iubiți pe acest Pământ,
Respectând al Divinului cuvânt
Din a Raiului grădină!

SĂ ȘTI CĂ-N ZILELE SENINE

Să știi că-n zilele senine
Un soare sus îți strălucește,
Orice înger intervine,
Dumnezeu te ocrotește.

Precum îl cauți pe Divin
Și el te caută pe tine,
Să știi să ierți cu chip senin,
Fericit, o să trăiești mai bine.

Inima fiind mai mare
Încape Dumnezeu în ea
Ca să afle fiecare,
Că astfel viața nu e grea!

Aici își are sălașul
Divinul căt o să trăiești,
Nu fi în viață păgubașul
Faptelor tale, că greșești!

Cere-l starea de bucurie
Divinului din inima ta,
Poți trăi în armonie:
Iubește și nu vei regretă!

În plimbarea ta prin viață
Poruncile să le respectă,
De nu le știi Moise te-nvață...
Și Iisus, că trebuie să ierți!

Și faci doar bine pe pământ
Dumnezeu este cu tine,
Fecioara prin al Ei cuvânt
Pe piscuri te întreține.

Dar trebuie să exercezi
Si sinele când îți vei cunoaște,
În tine trebuie să crezi
Și în a îngerilor oaste!

Neluța STĂICUȚ
România

PRIVEȘTE-TE-N OGINDĂ, FEMEIE!

Privește-te-n oglindă femeie!
Să vezi că ești frumoasă,
Ai ochii albaștrii ca marea,
Și buzele ca macul!
Trupul tău zvelt încântă privitorul,
Și mersul tău grăbit atrage admiratorul!
Ai mâinile frumoase cu degete subțiri,
Picioarele-s frumoase cu glezne de gazelă,
Și vocea ta duioasă când deapără amintiri!
Și părul ce minune când curge pe-ai tăi umeri!
Privește-te-n oglindă femeie!
Privește și nu mai cârcoti,
La tine și defectul este un mare atu!
Să spunem că ești scundă!
OK și ce-i cu asta???

Ai ochii verzi sau negri,
Și mersul de crăiasă!
Privește-te-n oglindă femeie!
Privește și iubește imaginea ta!
Ce dacă ai ochii negrii și nu-s de peruzea?
Și voce de soprana, ce lumea o ascultă.
Privește-te-n oglindă femeie!
Da! Ai câteva kilograme în plus,
Dar ai un suflet de la rană să îl pui.
Privește-te-n oglindă femeie!
Taci și nu te mai critica,
Privește atent cu mândrie,
La mândrețea de femeie din față ta!
Privește-te, iubește-te și fii fericită,
Tu mereu vei fi cea mai iubită!

OF... DOAMNE!

Of, Doamne!... De ce ai lăsat dezamăgirea?
De ce-ai crezut că-i drept aşa?
Nu vezi Tu oare cât ne doare,
Când suntem dezamăgiți iar, și iar?
Am fost dezamăgiți din prima clipă,
Că am venit la trup cam prea târziu,
Că am fi vrut să fim printi sau prințese,
În nici un caz, să fim lupul cel rău!
Apoi ne-am continuat drumul prin viață,
Și ne-am simțit, mintiți, trădați, urâți,
Nu am avut parte de dulceață,
Cu toate că doream atât de mult!
Ne-am fi dorit s-avem poate alt tată,
Sau poate altă mamă să avem,
Ne-am fi dorit frați sau surori,
Și poate o bunică mai înaltă!
Ne-am fi dorit o altă casă,
Sau altă școală noi să frecventăm,
S-avem un loc de muncă mai aparte,
Să nu ne chinuim mereu!!!
Am fi dorit să vedem tot pământul,
Și să ne bucurăm de tot ce e frumos,
Dar fără să plătim tributul,
În lacrimi și dezamăgiri!!!
Poate-am dorit să fim și noi un nume,
Cu rezonanță... dar și cu destin,
Să dăruim lumii iubire,
Și chiar ceva să inventăm!!!
Alții am fi vrut să fim în altă țară,
Sau poate chiar planeta să schimbăm,
Oare de ce mereu această goană,
Și culmea noi alegem tot ce-i rău!!!
Când suntem mici, toți ne dorim să creștem,
Nici o secundă nu gândim la rău,
Și-ajungem mari și dintr-o dată,
Realizăm cât e de greu!!!
Apoi dorim cu pasiune,
Omul pe care să-l iubim,
Și nu știu cum se face-adesea,
Nu reușim să îl găsim!!!
Ne hotărâm s-avem o casă,
Și o familie frumoasă,
Copii, prieteni, cunoșcuți,
Doamne cât ne dezamăgesc toți!!!
Vin Doamne-acum și te întreb:
Cum să ocolim acest drum???

Să numai suferim, să numai doară,
Inima din piept, să nu mai sara???

AM VENIT AZI NOAPTE

Am venit azi noapte, nu târziu
 Voi am să-ți bat în geam să știu
 Dacă ești bine, sau ești înnecată
 Sau tu-ai pus gându, ca să vîi odată.

Nu te bate gândul ca să ieși afară?
 E aer curat mestecat cu boală
 Nu boală cu necaz, dar nici cu durere
 Un amestec fin cu gândurile mele.

Un sărut să-ți dau, doar unul micuț
 Să te strâng în brațe ca să nu mă uiti
 Și să-ți aşezi capul pe umărul meu
 Să nu te mai las și să fii mereu.

Cu mine în noapte, cu mine în zi
 Cărările toate să fie pustii,
 Picioarele mele, să nu calce pe ele
 Pe tine să te am, în brațele mele.

Când mă apucă dorul să am ce săruta
 Din a mele brațe eu nu te-oi lăsa
 Să ne fie gândul și visul cu noi
 Până la sfârșit să fim amândoi.

DESTIN CRUD

Așa sunt eu de când mă știu
 Și îmi dău seama că-i târziu
 Nu pot să-mi fac pat de flori
 Și-n suflet plină de strânsori.

Cum aş deschide, ca să pot zâmbi
 Izvorul e secat nu poate răcorii
 Sudorile să-mi șteargă mai curând
 Să pot zâmbi și fără nici un gând.

Fără cuvinte spuse pentru amăgire
 Viața este cu stopări și prelungire
 Am spălat mereu și-am curățat
 Izvorul cu nămol iar a inundat.

Dacă ar fi tot timpul primăvara
 Iar amăgirea să nu doară
 Să spulbere ce-i greu să lumineze
 Chiar cu adevăr, sau măcar să viseze.

Luminează ziua și mă descătușează
 Pe un pat de flori, ușor mă așeză
 Durerea în nor să se prefacă
 Cu primăvară-n viață luminată.

Dar mult a trecut și va mai trece
 Cum curge un izvor cu apă rece
 Dar inima nu-mi spală că tresare
 Ca primăvara cu muguru în floare.

Sabina-Virginia GLIGA
România

AM STAT DE VORBĂ CU VIAȚĂ

Merg încet, pe o cărare
 Mă întâlnesc cu viața-n cale
 M-a văzut, că-s abătută
 Poate tristă, necăjită,

- Nu sînt... Stai tu liniștită
 Că acuma-s, fericită
 De mă vedea mai demult
 Cînd sufletul... m-a durut.

Și aveam, ochii plinși mereu
 Știe numai Dumnezeu!
 - Viață... Atunci tu m-ai întrebat...
 Ajutor atunci mi-ai dat.

Tu mi-ai dat multă putere
 Pentru mine mîngăiere,
 Mi-ai spus să merg mai departe
 Acolo le-am lăsat pe toate.

Și-am scăpat de acel rău
 Doar atunci, cu sfatul tău
 Ti-am promis atuncea viață
 Căci cu tine am să fac față!

Și atentă am să fiu
 La oamenii, ce mă știu
 Că toți ce par buni în față
 Sufletul nu-i cu dulceață.

Viață, viață... Te încrude
 Ce-am acum, nu mai pot pierde
 Vom fi bine fericiti
 Și de tine mulțumiți.

Alice-Ileana GÎTAN
România

ÎN SUFLETUL MEU

Mi-ai pus în suflet doar minuni,
Mi-ai picurat încet, mir și genuni,
Ești începutul meu, unic în lume,
Te-aud în vis, strigându-mă pe nume.

Mi-ai pus în sufletul meu un fuior,
Fin și ușor ai împletit cu dor,
Pe cer, doar frumusețe, cer senin,
Stârpind în orișice, nesocotit, venin.

Mi-ai pus în sufletu-mi culori,
Și cerul meu este fără de nori,
Doar dimineți scăldate în senin,
Și flori și cânt, totu-i divin.

Mi-ai pus în suflet doar iubiri,
Pentru orice, simt, văd sclipiri,
Ești început, cuprins, final,
Te îmbrățișez, dar nu banal.

Mi-ai pus în sufletu-mi un dor,
Ce mă trezește-n miez de noapte,
Mă arde-ncet de simt că mor,
În minte-mi ești și-ți aud șoapte.

VORBE

Când te cheamă fericirea,
Să-ți sărute obrăjorii,
Nu sta locului o clipă,
C-așa-ți surâde norocul.

Când te strigă nenorocul,
Fugi să-ți rupi pingelele,
Nu-ți întoarce nici privirea,
De vrei bune zilele.

De te încearcă o tristețe,
Să nu plângi cu lacrimi grele,
Un proverb spune că noaptea,
Sfetnic bun e pentru ele.

De te caută iubirea,
Poți fugi unde pofteaști,
Vine fără share location,
Te lovește... de nu vezi.

De te strigă supărarea,
Fă-te că n-auzi, ești surd,
Pleacă, du-te, rupi pingele,
Inapoi să nu te uiți.

De m-auzi strigându-ți nume,
Să te întorci să mă privești,
Drept în ochi, să ai curajul,
Și să-mi spui că mă iubești.

De curajul îl ai din fire,
Și te împinge să blufezi,
Stai la taină cu răbdarea,
Și-ai să vezi, că nu greșești.

De vreun nor negru se sparge,
Și împrăștie tristeții,
Nu uita că ai o vârstă,
Nu mai crede în povești.

De vrei să îți meargă bine,
Pașii mei să îi urmezi,
Nu pleca urechea lumii,
Nu mai crede în „cai verzi”.

Nu lăsa să treacă vreme,
Scrie despre ea, poeme,
Nu fugi de bătrânețe,
Și așa sunt haine grele.

Și când la final de drum,
Te aşezi pe colț de bancă,
Să imi spui tu, mie, atunci,
De nu am avut dreptate.

FATĂ DRAGĂ

Fată dragă cu cercei,
Inima de tu mi-o vrei,
Vino seara-ncetișor,
Să ascultă clipe de dor.

Fată dragă cu cercei,
Inima de tu mi-o vrei,
Pune lacăt și zăvor,
Clipelor ce liber vor.

Fată dragă cu cercei,
Inima de tu mi-o vrei,
Hai în vale le izvor,
Și ne-om săruta de zor.

Fată dragă cu opinci,
Inima mi-o tii în chingi,
Fire împletite-n cinci,
Sâangele de mi-l încingi.

Fată dragă-n albă ie,
Cu mac roș' la pălărie,
Și cu brâul lat în jur,
Vin la noapte și te fur.

Fată dragă cu cosițe,
Împletite cu dorințe,
Și cu fir de iasomie,
Inima să mi-o dai mie.

Fată dragă și cu dor,
Te iubesc și te ador,
Făurită din amor,
Cu obrajii de bujar.

Fată dragă cu lipici,
De nu ai purta opinci,
Te-aș răpi pe înserat,
Tie să îți fiu bărbat.

Fată dragă și firavă,
Sâangele mi-e ca o lavă,
Arde dorul și topește,
În mine se cuibărește.

Fată dragă, de rămâi,
Voi pune dorințe-n cui,
Te voi lua la mine acasă,
Să te fac a mea mireasă.

Horia CIORECAN - România

AVÂND, NU-I GREU

Având atâtia bani în buzunare,
Nu-i greu, firește, să înveți pe oricine
Cum se trăiește atunci când ai de toate
Sau, și mai bine,
Cum se moare.

Având în mâini puteri necontrolate
Nu-i greu, firește, să înveți pe oricare
Cum mânăiem atunci când știi că doare
Sau, și mai sigur,
Cum se bate.

Fiind deasupra tuturor și peste toate
Nu-i greu, firește, să înveți la ură
Pe cei loviți de-a lumii nedreptate
Sau, și mai bine,
Cum se îndură.

Având, nu-i greu să te prefaci că-ți pasă
De ură, boală și mizerie.
Vei învăța de toate, puterea când te lasă,
Sau, și mai sigur,
De durere.

BUNI ȘI RĂI, AI TĂI COPII

Lume, zâna mea cea bună,
Nu ai strajă-n jurul tău.
Ia privește cum se-adună
Norii vestitori de rău.

Blândă, neajutorată,
Plângi de mila celor mulți
Care, vlăguți, își poartă
Foamea trupului, desculți.

Bună ești și ești prea bună,
Meriți premii mari, în bani
Și, modestă, o cunună
De la semenii sărmani.

Îți crești, mamă iubitoare,
Buni sau răi, ai tăi copii.
Și-ai să crezi în fiecare
Până când... n-ai să mai fii!

ALEGETI NATURA

La mine, prieteni, veniți toți deodată,
Cei buni mai în față, pe locul marcat.
Pe drumul de țară veniți deocamdată,
Asfaltul orașului s-a cam stricat.

Aici e cam soare, dincoace prea umbră,
Iar ploile blânde au încetat.
De-aici perspectiva orașului, sumbră,
Apasă cam tare un piept poluat.

E drept că te-aplec, din fântână când scoți
Găleata cu apă, lanțu-i prea greu,
Și-i drept că pe-aici nu-s ocazii să porți
Pantofii cei noi și costumul cel bleu.

Dar haideți cu mine prin munți, într-o seară,
De vreți pulsul vieții, prietenii, să-l știți.
N-alegem nici iarnă, nici toamnă, nici vară,
Să fie o zi ca oricare. Veniți!

CRĂIASA NOPȚII

În liniștit senin de seară
Crepuscularul orizont
Aruncă pete lungi de ceară
Și peste soare greu afront.

Lumina s-a topit în noapte,
Pământul merge la culcare,
În depărtare tună-n șoapte
Furtuna ce va lua născare.

Un nor de purpură și rouă
Vestește, pașnic, miezul nopții,
Iar marea se desface-n două
Urmând, supusă, ritul sortii.

De unde zarea se bifurcă
Pe roi de stele încet păšește
Crăiasa nopții, care urcă
În Carul Mare, și pornește...

COPIL SAU FLOARE?

Tot mai des copii ca mine
Spun că-i bine să fii floare,
Când te rupe oarecine
Mică ești și nu te doare.

Pasăre să fii e bine,
Lin să poti pluti spre nori,
Când te-nhață oarecine
Mică ești și poți sa zbori.

Fulg de nea e și mai bine
Să poti fii atunci când vrei,
Când te prinde oarecine
Te topești în pumnii grei.

Mică ești, și nu te doare,
Poți zbura, te poti topi.
Dar pe noi, copiii, oare
Cine ne va ocroti?

Violeta BOBOCEA
România

ISTORIA OREI EXACTE

Vorbim adesea despre ore, minute, secunde, dar despre ora exactă din trecut ne-am gândit vreodată? Dacă ne gândim la ora exactă din trecut, oamenii nu erau preoccupați de măsurarea timpului. Viața se scurgea după regulile ei, nimeni nu se grăbea. Se spune că nici țărani din tablourile lui Grigorescu nu aveau nevoie de ceas, aşa că nu ar trebui să ne grăbim...

Totuși, după 1800, oamenii au început să înțeleagă și să perceapă altfel timpul.

De pildă, școala de la Annales și-a obișnuit publicul să privească timpul din perspectiva duratelor lungi sau scurte sau prin modul în care a fost percepțut acesta de diferite generații, rezultând un timp al nobilului, al negustorului, al țărănuilui, dar și un timp al statului, al bisericii. Aceste timpuri difereau sau se rapportau la viața de zi cu zi a categoriilor sociale, ori a instituțiilor. În perioada 1500-1830 lipseau aceste mecanisme centralizate de măsurare a timpului.

Oare cum se reglau ceasurile dintr-o localitate anume? Răspunsul este legat de următoarea povestire: regele Franței, Charles al V-lea a fost cel care a ordonat ca orologiile bisericilor din Paris să fie reglate după cel al palatului regal, astfel încât tot orașul să audă în același timp sunetele tuturor orologiilor. Oricum, pentru oamenii acestor vremuri, măsurarea timpului nu conta, deoarece oamenii nu prea călătoreau și generații întregi se stingeau, fără să iasă din satele și orașele în care trăiau.

Timpul se scurgea fără conflicte mari, aşa ca în romanele literare.

Spre jumătatea secolului al XIX-lea, timpul avea să devină important.

Abia după 1880 pătrund instrumente mecanice de măsurat timpul, devenind accesibile unei părți mai largi a populației. Până atunci, doar înalta aristocrație folosea ceasornice.

În anul 1551, domnitorul Mircea Ciobanul primește un ceas, dăruit de către brașoveni, ceas construit de

Peter Henlein, fiind supranumit „oul viu de la Nürnberg”. Treptat, obsesia orei începe să fie simțită în viața cotidiană.

Secolul al XIX-lea impune o serie de transformări, căile ferate inundând societatea victoriană.

Atelierul ceasornicarului german Peter Henlein (1485-1542) din Nürnberg
(gravură în lemn din secolul al XVI-lea)

Charles Dickens, în romanul Dombey și fiul, constată că există clădiri, străzi și hoteluri ale căilor ferate. Au început să existe ceasuri în fiecare gară, iar angajații erau obligați să aibă un ceas, pentru „a ține timpul exact”.

În primii ani, nu era un mod unitar de calcul al timpului, astfel că erau timpuri locale diferite: între timpul Londrei și cel al Plymouth-ului se înregistra o diferență de 16 minute. Acest lucru a generat accidente provocate de coliziunea unor trenuri.

În 1840, căpitanul Basil Hall a propus ca oficile poștale din toată țara să adopte ora Londrei. Astfel, ora Londrei a fost furnizată de Observatorul Astronomic de la Greenwich. Ora Londrei a devenit ora căilor ferate, iar în gări au fost montate ceasuri care indicau concomitent timpul local și timpul Londrei.

Cu toate acestea, erau orologii care indicau ore diferite.

Procesul de uniformizare a orei pe teritoriul britanic, inițiat de căile ferate în 1840, avea să se încheie spre 1855.

În 1855, 98% din ceasurile existente în Marea Britanie arătau timpul după Greenwich(GMT).

În Franță, către 1851, la cele două ore existente până atunci - ora locală și ora Parisului, apărea o nouă oră, care era cu cinci minute în urmă față de cea a Parisului.

Trecerea la o singură oră oficială în Franță are loc în 1891, iar Turnul Eiffel a servit pe post de antenă pentru o stație radio - telegrafică, fiind întrebuințat în serviciul armatei și al serviciului orar al Observatorului astronomic.

În SUA întâlnim aceleasi diferențe locale, astfel că, din 1918, meridianul de referință a fost tot meridianul Greenwich.

Între 1830 și 1850, în toată Anglia începem să

vorbim despre religia vitezei, a timpului, acest lucru extinzându-se în întreaga Europă și în America.

Apare acea obsesie pentru timp, mai ales pentru nemți devine o caracteristică națională.

În spațiul românesc putem vorbi despre existența unor timpuri ale țăranului, ale boierului, despre un timp al bisericii.

Despre timpul religios al țăranului, cele mai frumoase observații aparțin lui Ernest Bernea: „În satul românesc, timpul pare să fie un fenomen mai puțin precis decât acela al savanților, deoarece aici plutește o atmosferă de vag și insesizabil”.

De fapt, era un timp bazat pe alte repere – „dinspre ziua, zorile, vecernia, chindia, amurgul, începutul noptii”...

Orologiile publice pătrund Tânziu la noi, prețurile lor fiind foarte mari. La fel se întâmplă și cu ceasornicile.

Valoarea ceasornicului primit cadou de către domnitorul Mircea Ciobanul era de 10 florini, în condițiile în care prețul vehiculului cel mai confortabil al epocii, trăsura, era de 2 florini.

Dar exactitatea nu era punctul forte al elitei, de aceea principalele și apoi viitorul rege Carol I dăruiește ceasuri funcționarilor săi, deoarece aceștia întârziau cu orele la ședințe.

Secolul fanariot înseamnă împrumutul orei „a la turka”, adusă din Imperiul Otoman de către greci. Peste ora turcească se va suprapune timpul europenesc.

Societatea este pregătită pentru modernizare, de aceea întâlnim preocuparea pentru ținerea timpului în primele romane Manoil, Elena ale lui Bolintineanu, dar și în Ciocoi vechi și noi, romanul lui Nicolae Filimon se face referire la ceas, orologiu, minute.

Adoptarea orei Bucureștiului se face după meridianul Greenwich. Mai întâi, anunțarea orei exacte se făcea cu un tun de un calibră de 87 mm, după care s-a renunțat.

Din 1894, statul român aderă la convenția meridianului londonez.

Iată că timpul ne dă de furcă, încă din cele mai vechi timpuri...

Anul 1615 - Ceas cu alarmă și calendar

TRIMITE, DOAMNE, UN SEMN!

Un rău global ne-nvăluie treptat
Și omenirea a îngenunchiat.
Trimite, Doamne, un semn din depărtare,
Tu știi că suferim și că ne doare!

Planeta noastră-i semn de întrebare,
Când vom sfârși cu această teroare?
Când moartea ieșe iar biruitoare,
Trimite, Doamne, un semn din depărtare!

Doar un mic semn sfios din depărtare,
Când omenirea suferă fără-ncetare,
Iar omul nu-și găsește alinare,
Planeta noastră-i semn de întrebare.

LUMINA DIVINĂ

Nu sunt un personaj din basm, nici nu visez să fiu,
Am hotărât, odată, doar pentru voi să scriu.
Tristețea din privire să o transform în soare,
Iar lumina divină la voi să se coboare.

Să scriu de vis, de-alint și mângâiere,
Când viața nu-i decât o adiere,
Să scriu de bucurie, de freamăt și iubire,
Să răscolesc tăceri în amintire.

Despre trecuta dragoste să răsucesc un dor,
De prima întâlnire, de vesnicul fior.
Dezamăgirea clipei de multe ori ne-ncearcă,
Iar timpul neîndurător nu vrea să se întoarcă.

La toate m-aș întoarce măcar pentru o clipă,
Dar roata vieții azi nu ne mai strigă,
Ne-nvăluie-n parfum trecuta viață,
Ne prinde iar în mreje să ne dea povăță!

Doar primăvara vieții să fie-n cântul meu,
Pe aripa divină să străluciți mereu,
Iar ceru-albastru, tainic, fără nor,
Să ocrotească visul călător!

Nicolae VASILE - România

GRĂDINA CU GUTUI (3)

(Continuare din numărul trecut)

- Am avut acest sentiment groaznic de mai multe ori. Și tu spui că n-am niciun motiv de depresie!
- Au fost doar atenționări ale mele pentru că redusesesi brusc nivelul de efort, alimentația rămăsesese aceeași, rezultatul, ai avut accidente cerebrale cu pierdere de memorie, de trei ori, odată mai grav. Viața, însă, nu ți-a fost pusă în pericol niciodată. Acestea te-au speriat suficient încât să iezi măsurile care trebuie.

- Ce măsuri am luat?...
- Ți-ai schimbat total modul de trai, în special regimul alimentar și viața merge înapoi. Atunci, și cei apropiati s-au impacientat. Nadia, soția prietenului tău Cătălin, a fost și la o vrăjitoare să-ți citească viitorul și aflat cu surprindere și bucurie că ai un viitor luminos, plin de succese. Ți-a și spus asta!...

- Ce pot să spun, încerc să te cred. Nu este însă cea mai surprinzătoare prezicere de care am avut parte. A fost una care parțial s-a și confirmat. Hai că te-am prins cu ceva ce nu știi!...

- Nu există aşa ceva!... Poate știm amândoi ceva despre același lucru, dar varianta mea este cea adevărată. Văd că nu te obișnuiești cu ideea că știi despre tine mai multe decât știi tu însuți! Despre ce prezicere zici că știi?

- Despre cea făcută de Liana.
- Zi varianta ta!...
- Nu e corect, dar, hai treacă, fiind parțial femeie, să fie ca tine. Când eram împreună cu Liana, Dumnezeu s-o odihnească, cea mai longevivă relație feminină a mea, mi-a spus la un moment dat că a fost la o clarvăzătoare să o consulte în ceea ce mă privește. La vremea respectivă eu aveam doar preocupări tehnice. Realmente surprinsă, mi-a spus ce aflase, că o să am o viață lungă și liniștită și o să trăiesc din cărți și pentru cărți, dar nu tehnice, ci literare. Este adevărat că începusem să scriu încă de la Milano la romanul despre mama, dar Liana nu știa nimic despre acesta.

- Este parțial adevărat, dar un pic ruptă din context. Adevărul, oricum, întărește valoarea prezicerii și este bine să-l știi. Ea a fost la o clarvăzătoare, dar chiar înapoi de plecarea ta la Milano. Voi vă cunoșteați încă din studenție, dar de vreo zece ani nu vă mai văzuserăți. Între timp, ea s-a căsătorit, tu te-ai înșurat. V-ați revăzut, din întâmplare, la Sala Palatului, la un seminar al unei firme germane. A fost plăcut surprinsă să afle de remarcabilele tale succese științifice și manageriale. Primul ei soț decedase de câțiva ani, patronul acelei firme străine o cură intensă, iar tocmai atunci ai reapărut tu. Te iubea din studenție, dar n-a fost să fie. Pentru că îi era greu să ia o decizie, a fost la clarvăzătoarea respectivă. În ceea ce te privește, rezultatul a fost dezamăgitor pentru ea, de unde erai deja un om de afaceri plin de succes și un specialist de marcă în domeniul tehnic, aflase că viitorul îți va fi legat de cărțile literare, domeniul din care ea tocmai plecase din lipsă de rezultate financiare semnificative. Nu era un moment de apreciat pentru literatură, cum nu este nici azi. Așa că, a decis să se căsătorească cu neamțul. După eșecul acestei căsătorii a ajuns tot la tine.

- Hm,... mă sperii, ajunge pentru acum! Ești o adevărată bârfitoare!... Sau geloasă, cu jumătatea ta feminină?...

- Nici nu te salut!...

- Ai uitat să-mi spui să nu ies la drum!...

GRĂDINA CU GUTUI (4)

Aveam în gând discuția din visul de noapte trecută. Dacă așa ceva îți spune îngerul tău păzitor, vă imaginați ce ar fi în capul dușmanilor. În fond, nu trebuie disperat, el se ocupă doar de protecția ta divină, de iubiri, de creații se ocupă Dumnezeu, iar de optimizarea vieții și carierei tale trebuie să te ocupe singur.

Referitor la protecția sa, trebuie să recunosc că am simțit-o de multe ori. Uneori te apară și de tine însuți!... Au fost cazuri când parcă cineva mă dirija în altă parte când eram pornit să fac ceva rău. Pe moment, eram supărat că lucrurile n-au mers aşa cum am voit eu, dar ulterior constatai că aşa era bine. Cu norocul, are dreptate. Într-adevăr, am fost un om norocos în tot ce am trăit sau am întreprins. Că putea fi și mai bine, este adevărat în multe privințe, mi s-a reproșat că nu am fost suficient de curajos în abordarea unor domenii, în acceptarea unor propunerii, în luarea unor decizii care mi-ar fi îmbunătățit și mai mult performanțele. Dar, vorba românului, nimeni nu le are pe toate!...

- Wow, ce bine arăți!... Ce gânduri ai noaptea asta, mergi la vreun spectacol?...

- Da, la spectacolul întâlnirii cu tine. Noaptea trecută, dacă n-am venit bine aranjată, te-ai cam burzuluit la mine! M-ai și supărat la plecare!... De ce ești așa de impulsiv, uneori?...

- Recunosc, dar am circumstanțe atenuante. Pe această vale trăiesc oameni duri, probabil viața grea ne-a modelat astfel. După ce ne trece, facem haz de asta. Avem și o întâmplare care ne face să râdem de câte ori ne-o amintim. Unul din sat, care se mai cizelase un pic, după ce unii copii absolviseră câteva clase de liceu, voind să arate aceasta vecinilor, încerca să-și controleze limbajul, dar nu totdeauna reușea.

La ora mesei și își strigă mezina familiei să vină la masă: Aurora!... Aurora scumpă a tatii!... Aurora, dragă!... Aurora, dragă, vino la masă!... Aurora, nimic!... Continuă: Aura!... Hai la masă, Aura!... Hai la masă, futu-ți Cristoșii, Dumnezeii mătii!...

- Ho, ho, ho!... Îmi ajunge!... Poate aşa ai fi fost şi tu, dacă nu m-ai fi avut pe mine!... Norocul tău!...

- Sunt un om norocos și că am un înger păzitor, și încă unul aşa de frumos!...

- Păi, ești un norocos!... Uneori, cam ingrat!... Nu știu de ce voi bărbații, când o femeie se îmbrăcă frumos, o bănuști de altceva în loc să-i mulțumiți că s-a ferchezuit pentru voi.

- Hai, gata, gata, doar știi bine că te-am apreciat de cum te-am văzut!...

- Revenind la treaba cu norocul, putem spune că ești norocos, dar asta este de la Domnul, nu de la mine. E ciudat să vorbim de noroc la un om care a intrat în viață în cel mai crunt mod posibil, o copilărie cu multe neajunsuri și neîntelegeri în familie, o adolescență petrecută prin spitale. Ai simțit norocul și-n acele momente grele?

- De multe ori am gândit că fără aceste neajunsuri, poate aș fi realizat mai puțin în viață. Acestea m-au maturizat prematur, dar am pierdut farmecul lipsei de griji specifice copiilor.

- Concret, cum gândeai atunci?...

- Atunci, și mult timp după aceea, am legat norocul de întâlnirea unor oameni deosebiți, providențiali și putea spune. Norocul de a-l avea, în sanatoriu la Mangalia, profesor de matematică pe Heni Ignat, în clasa a VII-a, de la care am prins gustul pentru matematică, pe Herman Farcaș, profesor de fizică în clasa a X-a, datorită căruia am început să pătrund tainele fizicii și am ajuns la olimpiada pe țară la această disciplină. Performanțele școlare mai reprezentau și o cale de a uita de suferințele cauzate de starea de sănătate. Pornire spre filozofie își are rădăcinile tot în acea perioadă, când l-am avut coleg de salon pe Andrei Justin Hossu (nepotul sfintei sale, episcopul Iuliu Hossu), atunci student, viitor mare filozof, care mi-a dezvoltat capacitatea de a despica firul în patru, cum se zice, și m-a familiarizat cu terminologia specifică mult peste nivelul manualului de liceu.

- Aceste începuturi puteau rămâne simple speranțe dacă nu ar fi existat niște continuatori.

- Evident!... Si am avut norocul să-i întâlnesc!... Pe Nicolae Ilie, profesor de matematică, în scurta perioadă a mea la Liceul din Găești, pe Răzvan Măgureanu, profesor în facultate, pe Alexandru Fransua, conducător de doctorat, pe directorul Florin Tănărescu la începuturile mele în institut.

- A avea profesori buni este, într-adevăr, un mare noroc, dar există uneori conjuncturi epocale de care unii oameni pot să beneficieze. Ai avut și aşa ceva!...

- Da, am trăit și aşa ceva, este vorba de revoluția din 1989. Efectul ei asupra mea stă înscris în palmă, în evoluția liniei norocului. Nomenclatura comunistă stratificase foarte clar limitele maximale de evoluție profesională. Existau niște praguri care nu puteau fi depășite de oamenii de rând, indiferent cât de performanți ar fi fost. Pozițiile superioare se ocupau doar de apropiații nomenclaturii, printr-o rotație periodică. Faptul că am ajuns la o înaltă recunoaștere profesională în perioada de după schimbarea sistemului politic, mi-a dat posibilitatea să ajung în conducerea unui mare institut de cercetări, ca director adjunct, prin alegeri, procedură imposibilă înainte. De aici a început totul.

- Atunci, am avut și eu un rol.

- Chiar aşa!... Mi-ai făcut campanie la alegerea respectivă?...

- Nu, te-am protejat să nu pici într-o plasă.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Nici nu mă mir că, fără mine, cădeai exact în ea. Fostul director al institutului, căruia îi mulțumeai mai înainte, voia să păstreze acel post și în continuare pentru că îi oferea stabilitate într-o perioadă care se anunța foarte tulbure. Popularitatea ta, văzută cu ocazia alegerii, îl punea pe gânduri pentru viitor, aşa că a pus la cale să primești un sut în fund, sub formă de promovare, găsindu-ți un loc de ministru adjunct undevoa. Cum atunci guvernele se schimbau precum ciorapii, puteai fi ministru o săptămână și apoi rămâneai în bătaia vântului. Mulți foști miniștri din acele vremuri au ajuns șomeri. Între timp, odată plecat din institut, locul de acolo se ocupa și nu te mai puteai întoarce. Erai tentat să accepti propunerea, dar am aranjat eu trecerea printr-un schimb de focuri de armă pe Podul Grant, când te întorceai spre casă. Întâmplarea te-a făcut să mai gândești asupra propunerii, să nu răști ocupând o poziție guvernamentală în acea perioadă de criză. La scurt timp după aceea a urmat un concurs și ai devenit director general.

- Ce vremuri!... Am condus cu mari satisfacții acea instituție. Am preluat-o din balamucul general de după revoluție și am transformat-o într-o firmă de înaltă tehnologie, cu comenzi de circa 75% din export, cu salarii onorabile și oameni mulțumiți. Simteam aprecierea salariaților ceea ce și explică rezultatele.

(Va urma)

RONDEL

Deși același cer privim,
Nu e la fel ca altădată
Când lacrima nevinovată,
Ne amintea tot ce simțim.

Pe cer e luna - dar sublim.
Nepieritoare, minunată,
Deși același cer privim,
Nu e la fel ca altădată.

E mai ușor să ne-amăgim
Să aruncăm cu vorbe - fiere,
Sau cu priviri ca plumbul grele
Chiar dacă-n vis ne regăsim
Chiar de același cer privim.

Natalia Nicoleta SOARE
România

SĂ NU MĂ CAUȚI PRINTRE STELE

Să nu mă cauți printre stele,
Nu mă mai aflu printre ele,
Sunt coborâtă pe pământ,
Am înțeles că stea nu-ți sunt!

Să nu mă cauți printre aștri,
Nu mai am azi ochii albaștri,
De așteptări am obosit,
Plecat-am de unde-am venit.

Nu m-aștepta să cad în ploi,
De lacrimi azi mi-s ochii goi,
Mai rătăcesc pe-aici un veac
În căutarea unui leac.

Și de vreodată-l voi găsi,
La ușa ta voi reveni,
Să-ți spun că plec iar printre stele,
Și să mă cauți printre ele.

ISPITĂ

Te mai ascund în mine, ca pe un vers de foc,
Nu te-am uitat o clipă, nu te-am uitat deloc,
Mi-am scrijelit pe suflet, cu dor, numele tău,
Te mai ascund în mine, de tot ce-mi pare rău.

Cu mâini împreunate, ți-am încusat doar ție,
O viață într-o clipă, ca vers în poezie,
Mi-am scris cu împăcare un zâmbet pe obraz,
Ce-l șterge fără milă, al valului talaz.

Te mai ascund în mine, ești încă o ispătă,
Tentată sunt să șterg a veșniciei clipă,
Când totul pare trist și fără nici un rost,
Mai răsfoiesc prin mine, și-mi amintesc ce-a fost.

EVADARE

Vrei să fugi cu mine-n lume,
Spre un târm necunoscut,
Care nu poartă vreun nume,
Și de nimeni, neștiut?

Vrei să fim de drum tovarăși,
Să vâslim spre nicăieri,
Să nu ne întoarcem iarăși,
Pe tărâmul cel de ieri?

Pe o insulă pustie,
Vrei să-mi fii tu călăuză?
Iară eu îți voi fi ție,
În pustietate, muză!

Prin nisipul plin de alge,
O să cauți scoici și melci,
Pe-ndelele le-aș alege,
Te-aș plăti ca să nu pleci!

Ți-aș lua pe datorie,
Briza unui val strengar,
Să-mi mai fii iar bucurie,
Să nu-mi fii doar vis fugar.

DE CE SCRUI POEZIE?

Să mă regăsesc,
Să nu rătăcesc,
Să-mi aduc aminte,
Să găsesc cuvinte.
Să plutesc prin nori,
Să pictez culori.
Să pășesc prin stele,
Luminând ca ele,
Să culeg luceferi,
Să mpleteșc cu iederi.
Să colind pământul
Cât mă duce gândul.
Să alerg spre mare,
Să găsesc cărare,
Către răsărit
Chiar de n-am dormit.
Să mai văd lumina,
Să o prind cu mâna,
Să o fac cunună
S-o arunc pe lună.
Să pot să ascult,
Glas purtat de vânt,
Răsunând în noapte,
Picurat în șoapte.
Să străbat tăcerea,
Să strivesc durerea,
Să mai pot zâmbi,
Să-nvăț a trăi.

AMINTIRILE

Arăntările, mă poartă prin poieni și câmpii,
Să caut frumosul din viața trecută,
O floare-mi șoptește „că nu-l voi găsi”!
Iar o gază-mi arată „s-o iau pe altă rută”.

Gândul mă duce la locul cu zglobii copii
Iar privirea-mi este atrasă de vatra căzută.
În grădiniță cu flori azurii,
Apar niște pisicuțe care mă frământă.

Deși, sunt mult iubită de rude, prieteni, copii,
Tristețea n-o pot înfrunta, sunt foarte-abătută,
Durerea din sufletul meu doar tu o știu!
Rănită de soartă, mă simt aproape frântă.

Didina DUMITRAȘCU
România

ȘI TOTUȘI

Și totuși cred că va veni
În curând o altă lume,
O lume ce se va iubi
Și totuși cred că va veni.
Âtunci, război nu va fi.
Îngerul din cer ne spune
Cu siguranță va veni
În curând, o altă lume

Și totuși Bunul Dumnezeu,
Ne privește de sus din cer,
Ne vede că gresim mereu
Și totuși Bunul Dumnezeu,
Pe noi, ne tot iartă mereu,
Că-i foarte bun cel din cer
Și totuși Bunul DUMNEZEU,
Ne privește de sus din cer.

OCHII TĂI
(familia mea)

Ochii tăi ca două stele, fața îmi privea,
Chipul tău odraslă scumpă, nu îl pot uita.
Ai venit în casa mea, cu primii fulgi de nea,
Aducând mare bucurie, în familia ta.
Dar n-a trecut mult, căci lacrimi și suspine,
Nu se mai opreau, văzând ce chinuri sunt pe tine!!!
Zile-ntregi m-am tot rugat, să rămâi cu mine,
Dar sufletul îmi prevestea că n-am noroc de tine.
Când două luni și trei săptămâni, păpușa mea avea,
Din cerul înstelat, a căzut o stea.
Și atunci am simțit, că-mi pierd comoara mea.
Târziu, târziu în noapte,
Te-ai uitat la mine,
Ți-ai întins aripile
Și-ai zburat în altă lume.

STEAUA MEA

Când eram copil și seara începea,
Fugeam în grădină, să văd STEAUA MEA.
Dar într-o noapte când părinții au adormit,
Am privit cerul, pană aproape de răsărit.

Nu-mi era somn și aproape că noaptea trecea
Și mă gândeam că stelele, nu le-oi mai vedea.
Ce mult m-am bucurat când din cerul urmărit,
A căzut o stea pană în sfârșit.

Era ca o cometă și coadă avea,
Eu fiind convinsă, că-i chiar STEAUA MEA.
Spunându-i bunicii cu drag mi-a zâmbit,
M-a mângâiat pe cap și-am adormit.

ZBOR SPRE ÎNĂLTIMI – Redactor, Camelia BOȚ

Camelia BOȚ - Italia

PĂRTI DIN MINE

Am văzut fețe-ntunecate
cu lumini arse de păcate;
Le-am zărit urmele-n tărâna,
când furau aurul din lună.
Le-am simțit ochii iatagane
ce-mi retezau din gând romane
și îmi tăiau din suflet versul
care-mi grăbea spre raiuri mersul.
Când mă-ngâna o melopee,
Se preschimbau în chip de fee
Și-mi alergau prin melodie
Cu lunci întregi de poezie.
Le recunosc, le știu pe toate
Fiindcă sunt din mine parte

FLUTURI ALBI

Am adunat toți fluturii din gânduri
și i-am lăsat să zboare ca o auroră
pe cerul umed al dimineților;
i-am privit cum se saltă la stele
și cum dansează împrejurul lunii.

Doamne, vino să numărăm împreună
aripile din poezia zborului,
scrisă de fluturii albi pe surâsul nopții,
căci sufletul meu
șade-n fereastră și te-așteaptă!

CREZ

Când nici nu știam cine sunt,
încotro mă-ndrept,
mă agățasem
de iluzia lumii-n care
Dumnezeu, e argatul meu,
aici și acum, spun:
că sunt unealta Lui,
prin care El,
se completează...

PĂGÂNUL NARCIS

Privesc prin ochii lumii
asfințitul
cum leagănă pământul,
Pe sub pleoapele-i grele,
păgânul Narcis cum
zâmbește sadic...
Caut pe chipu-i
lipsit de lumina violetă,
o undă de dorință,
un gest de voință,
dar nimic,
decât nepăsarea
ucigând fieice licărire
de speranță...
Lumina se pierde-ncet...
Eu mă afund în visare,
iar păgânul Narcis
îmi smulge visele
unul câte unul,
din leagănul nopții
topindu-le-n roua dimineții...

CICLUL VIEȚII

Anotimpurile se succed,
apele se limpezesc,
oamenii își plimbă oglinda
pe luciu timpuilui,
lucrurile își schimbă ordinea,
din inimi cad tristeți colorate,
vocile se-ascund în oale de lut,
toate se duc și toate revin,
câte în urmă încă rămân?!
Frunze plutind, frunze căzând
în toamne târzii, rând pe rând.
Soare apune, soare răsare,
omul doar moare, moare, moare

MELANCOLICA VIOARĂ

Melancolica vioară
Cântă în toamna târzie,
Sfășie-a mea inimioară
Melancolica vioară,
Strunele-i de odinoară
Plâng prin livada pustie.
Melancolica vioară
Cântă în toamna târzie.

AŞ PLECA, DAR...

Mi-e inima
o câmpie întinsă,
cu flori de păcat
și râuri de dorințe.
În barca timpului
se plimbă veșnicia.
Mă ademenește
cu gust de ambrozie,
mă cheamă pe nume,
pe frunte îmi pune mir,
în picioare, pași ușori,
în ochi, o liniște de ceară.
Aș pleca, aș pleca,
ambrozia e minunată,
are gust de nemurire,
dar... dar...
mi-e inima
o câmpie întinsă,
cu flori de păcat
și râuri de dorințe
și multe, multe dragi ființe!

Angela BURTEA
România

**ALBIA FIRICELULUI
UNUI LITERAT**

Victor Gh. STAN
România

(De vorbă cu scriitorul Victor Gh. Stan)

Angela Burtea (A.B.): Dincolo de funcția pe care o detineți în prezent, aceea de Președinte al Filialei București – Literatură pentru Copii și Tineret a Uniunii Scriitorilor din România, cine sunteți, Domnule Victor Gh. Stan?

Victor Gh. Stan (V.Gh.S.): Sunt un român obișnuit, născut într-o zonă românească încărcată cu lumină și istorie: Arefu, județul Argeș. Această comună înălțată de Dumnezeu în partea de nord a acestui județ, m-a hrănit spiritual cu seva care a curs din cer spre pământ. În copilărie fiind un mic păstor de capre, oi, cai și vaci, am prins acest fir de sevă, cu care mi-am aprins felinarul mintii, și cu care merg în viață de peste șaptezeci de ani (de la 06.05.1951), ca un creștin orthodox sincer și vertical.

A.B.: Debutul literar a fost în mai 1971, ce ne puteți spune despre acest început?

V.Gh.S.: Da. Anul 1971 m-a așezat în fata oglinziei literaturii române, ca pe un mire venit din tăcerea timpului. Momentul s-a datorat unor oameni dotați cu înzestrarea dumnezeiească de a descoperii și de a da încredere în viitorul lor literar unor începători. Startul literar mi l-a făcut o doamnă a poeziei române: Nina Cassian (1924 – 2014); pentru sufletul său mă rog la Dumnezeu să-i dea lumină. Același moment de rugă, la Dumnezeu, îl fac și pentru George Ivașcu (1911-1988), publicist, critic și istoric literar. În anul 1971, Nina Cassian răspundea la prestigioasa revistă a scriitorilor România literară de rubrica Debuturi literare (pe vremea aceea exista astfel de preocupări pentru cei care veneau din urmă), iar George Ivașcu era Directorul acestei reviste. Amândoi mi-au deschis cu sufletul albia firicelului meu

literar, firicel care, prin timpul sudoarei și-a lărgit și adâncit albia.

A.B.: Scrieți mai mult poezie, cui se adresează și cum ati caracteriza stilul dumneavoastră?

V.Gh.S.: Aria creației mele este parcelată: poezie, proză, teatru, istorie și analiză literară. Parcela cu suprafața cea mai mare este realizată din poezie. Zecile de mii de versuri publicate sunt îndreptate spre lectorii minori și majori.. Versurile pentru lectorul meu Tânăr (copiii) sunt pe înțelesul lor. Curgere lină cu metafore ușor de înțeles. Poezie pentru cei de dincolo de majorat este abstractă, cere multă profunzime în analiză. Mesajele trebuie despletite cu ajutorul luminii pentru a găsi timpul din ele. Aici se cere inițiere în dezlegarea enigmei creației literare: poezia. După cum ati observat, de peste un deceniu, la subsolul fiecărei poezii, completez cu localitatea, data, ora și minutul când a fost zămislită creația poetică, în ideea că lectorul meu poate face legătura cu momentele noastre după coordonatele inserate.

A.B.: Cum percepți viața prin prisma scrisului și, critic vorbind, ce ati avea să vă reprosați?

V.Gh.S.: Îmi reprosez că, tehnic vorbind, n-am putut realiza un ciocan și un ilău pentru a putea subția și lungi Timpul. Un creator, fie literar sau de altă natură a creației, prin sudoarea mentalului își prelungește foarte mult viața, doar cu o condiție primordială: familia. La formarea familiei este necesar o împlinire dintre ea și el, iar cum o spun mai des: împlinirea Luminii cu Timpul. Într-o familie, uneori el este Lumina și ea Timpul, alteori rolurile se schimbă. Schimbarea trebuie să mențină respectul, comunicarea și verticalul. Viața mea s-a conturat ca o sferă țesută din familie și din scris. Restul activităților au fost și sunt paleative ale vieții.

A.B.: Ce importanță are literatura actuală asupra societății, mai este nevoie de literatură?

V.Gh.S.: Mileniul trei nu poate fi văduvit de literatură. Literatura face osmoza între oameni. Poezie de dragoste s-a scris, se scrie și se va mai crea. Indiferent de stadiile prin care va trece specia umană de-acum încolo. Muzica, la fel ca până acum, va fi însoțită de texte literare, etc. Cât trăiește omul are nevoie și de literatură. Această formă de creație menține tonusul vieții noastre. Este nevoie de literatură și ea va îmbrățișa momentele evolutive ale noastre. Literatura actuală îmortalizează momentele de frământare ale începutului acestui mileniu. Un mileniu al deșărtăciunilor Mă bucură explozia de creatori literari și de numărul ridicat de edituri, în România, astăzi. Acestea dovedesc gradul nostru ridicat în ducerea mai departe a gândirii și creației literare române. Literatura care se scrie azi în România nu este cu nicio treaptă mai jos decât literatura altor neamuri. Este printre noi căte un pesimist, care lansează ronțături de genul nu se mai citește astăzi, nu mai avem nevoie de literatură, astăzi. Ignorați aceste vocile pierdute! Se citește atât pe Internet, cât și pe hârtia tipărită în reviste sau cărți. Cărțile editate circulă ca banii și ca oamenii

A.B.: Pornind de la funcțiile detinute în Uniunea Scriitorilor din România (USR), ce atitudine au autoritățile față de procesul literar și cum îl apreciază?

V.Gh.S.: Sunt de aproape cincisprezece ani membru în Consiliul de conducerea USR și președintele Filialei București - Literatură pentru copii și tineret, timp în care am conlucrat, atât cu membrii din conducerea USR, cât și cu președinții de filiale ale Uniunii (USR are 20 de filiale, 19 în țară și una la Chișinău), întru promovarea scriitorilor consacrați și începători. Există festivaluri literare, cluburi literare, mese rotunde, reviste etc., în toată preocuparea literară a USR. O preocupare majoră, demnă de apreciat.

A.B.: Care este opinia dumneavoastră în ceea ce privește influența sau impactul beletristicii față de copii, adolescenți, generațiile viitoare în general, în sensul formării personalității.

V.Gh.S.: Părerea mea generală este valabilă pentru toți scriitorii consacrați: pepiniera literară trebuie pregătită, coordonată și îndrumată către modele. Așa cum faceți și dumneavoastră cu elevii-scriitori din cadrul Cenaclului Destine Junior - Brăila; doamna Vera Crăciun, prin Cenaclul Destine Junior-Galați sau soții Nina-Elena și Petrache Plopeanu, prin Cenaclul Destine Junior-Vrancea. La București există Clubul de Literatură pentru Copii și tineret al Filialei cu același nume din cadrul USR. De subliniat că toți scriitorii și cadrele didactice participante la asemenea întâlniri au o influență miraculoasă asupra copiilor. Și cu acest prilej, le aduc mulțumiri sufletești.

A. B.: Ați înființat Societatea Culturală „Destine” în martie 1990, ce însemnatate ocupă în viață dumneavoastră și care este rolul său?

V.Gh.S.: Am plecat la drum cu Societatea Culturală „Destine”, cu un triptic: revistă, editură, cenaclu, toate purtând un singur nume: Destine. În toată această perioadă (33 de ani) Destine a scris o pagină importantă în publicistica și în Istoria literaturii române. Aproape jumătate din viață mi-am dedicat-o acestei trăiri cu misiune dumnezeiescă. Imaginea-vă că de frumos și luminos este timpul pentru un editor sau un conducător de cenaclu. Acum, când fac bilanțul, nu-mi vine a crede că sprijinul de cei cu sufletul alături de Destine, s-a putut să se înmagazineze această muncă. Sunt sigur că dacă nu aveam sprijinul soției mele, Victoria Etta, ori abandonam, ori nu reușeam un asemenea palmares. De-alungul acestor ani am avut multe obstacole pecuniere. Mi-amintesc, cum ajunsesem să nu mai scot Destine nr. 6 din tipografie, o creștere bruscă a prețurilor. Aveam insomnie. Soția mea, a doua zi, din salariul ei,

m-a salvat. Așa a apărut pe frontispiciul revistei Destine, îndemnul „Nu-s frânte aripile celui ce-și continuă zborul”, un îndemn care nu va dispărea ușor din memoria multor colaboratori destiniști. Începutul drumului destinist, în 1990, a fost aspru și încărcat de grohotișuri politice și colegiale. Am învins prin tact, muncă și nopți albe.

Revista Destine a readus în oglinda contemporană nume de scriitori care au fost trecuți la index sau chiar uități, într-o perioadă mai vitregă. Sute de creatori cunoscuți

sau începători, s-au împletit foarte bine în paginile acestei reviste care a creat destine și care a păstrat destine.

Editura Destine și-a adus și ea contribuția în mișcarea destiniștă românească. Au fost publicate cărți pentru toate vîrstele. Volume editate în genurile literare: epic, liric și dramatic. Pe lângă lucrările beletristice au fost editate și lucrări tehnice și de alte specialități. După două decenii de viață, Cenaclul Destine (trăitor al întâlnirilor în spațiul Casei Corpului Didactic al Municipiului București-CCDMB) a început să crească prin vîrstarele Destine Junior-Galați, coordonator scriitoarea Vera Crăciun; Destine Junior-Brăila, coordonator scriitoarea Angela Burtea și Destine Junior-Focșani, coordonatori soții scriitori Nina Elena și Petrache Plopeanu. De scos în relief Cenaclul Destine junior-Brăila editează revista proprie „Prețul cuvintelor”, coordonator Angela Burtea. Am repetat aceste întâlniri ale destiniștilor junior în dorința de a arăta căte personalități se preocupă de copiii României. Mulțumesc tuturor directorilor care s-au perindat la CCDMB, secondați de domnul Andy Oprea.

A.B.: Manifestați un interes deosebit față de tot ceea ce înseamnă carte, revistă, care ar fi mesajul exprimat pentru cititorii de azi?

V. GH. S.: Cititorii de astăzi trebuie să bea apă după cititorii de ieri. Cititorii de ieri căutau parfumul adevărat în interiorul cărților, pentru că ele, cărțile aveau pe fiecare pagină impregnate parfum de Lumină. Diferența dintre parfumul Christian Dior și parfumul Luminii este imensă. Parfumul Christian Dior, și altele ca acesta, se evaporă rapid, pe câtă vreme parfumul Luminii are trăirea nemuririi.

A.B.: Cunoașteți mulți autori de carte și multe dintre activitățile acestora, considerați că se face suficient pentru promovarea scrisului și cititului? O sugestie!

V. Gh.S.: Ajuta-te singur! Această sintagmă trebuie să fie în mintea fiecărui autor de Carte. Promovarea o facem singuri sau cu sprijinul celor care vor să ne ajute. Perioada dinainte de 1989, din România a apus. Au dispărut cronicile de întâmpinare a unui volum nou; în librării, librăriile nu mai știu să recomande cărțile. Librăriile, că vând sau nu cărțile sacrificiaților autori, ele își încasează procentul de la prețul de vânzare sau de păstrare în librărie.

A.B.: Dacă prin absurd sau nu, ați deveni ministru culturii într-o țară aflată în derivă și (inevitabil) supusă abandonului intelectual, care ar fi primele trei măsuri pe care le-ați lua?

V. Gh. S.: Primele trei măsuri pe care le-aș lua, ar fi una singură: reglarea unghiului de mișcare în minister, începând cu portarul și terminând cu ministrul. Este necesară lărgirea sferei de mișcare culturală prin alocarea fondurilor financiare și stabilirea sarcinilor clare în fișa postului în ordine ierarhică, a fiecărui angajat.

A.B.: Vă mulțumesc!

Interviu realizat de Angela Burtea
(București, 10 iunie 2022)

Florică DAN - România

DUNAREA CA O NESPĂLATĂ...

Dir vremuri pe care strămoșii strămoșilor noștri nu și le amintesc, Dunărea, marele nostru sfetnic din Sud, curge cristalină sau învolburată, sfioasă sau năbădăioasă, suplă sau spătoasă, de pe culmile munților Pădurea Neagră, către o mare care nu putea să fie decât Neagră.

Ea avea să devină când timpul i-o va permite, asemenei unei nemțoaice, unei slovace, unei austriiece, unei unguroaice, bulgăroaice și chiar românce și în final unei... nespălate.

Am putea să-i observăm îndelung calitățile și defectele pe care le are urmărind-o cum se învolbură reză hohotind la pragurile ce-i stau în cale, cum curge neostenită la vale prin toate felurile de plăuri binecuvântate de Dumnezeu, pe care le străbate în brațele timpului.

A fost o vreme când apa ei incoloră, inodoră și cu gust placut era chiar aşa. Si nu numai pe pantele munților unde s-a născut, a crescut și a devenit fără seamă între marile puhoi de apă ale Europei. Si ce minunate vietăți îi savurau raiul !, de la obârșie până la Marea cea Mare, pe care tandră își răsfiră brațele să-i măngâie și să-i îmbrățișeze valurile, pe orice vreme: posomorâtă sau strălucitoare, înăbușitoare sau sfichiuitoare.

Adevărul este că precum o nespălată nu este într-o țară anume și nu de la început a purtat această trăsătură, ce pare iluzorie, ci mai târziu când puhoiele ei, slobozite din ceruri, intr-o albie de nu poți

arunca o piatră de pe un mal pe altul, de nu poți desluși nici omul încrezător sau temător de pe celălalt mal, nu le mai putea cuprinde și atunci năuce intră în luncă, săltau mai sus către bunurile oamenilor, pentru ca în sălbăticia lor din atari momente, când sărind garduri, poduri, șosele și gospodării ce erau un nimic în fața lor, le ascundea sub poalele ei încăpătoare, iuți și chiar înșelătoare, spre a le arăta mai târziu, aiurea sau nicăieri.

Mai era ea cristalină acum? Mai era ea bună de băut pe când ducea neînțrebate trupuri, înfrățite cu trunchiuri de copaci și câte și mai câte? Murdară ca o... nespălată, înmiresmată și înnegrită de fumul îndelung curtat, nu se sfiește să-și arate față și fără sfială, cu ură și bestialitate nebună acolo unde o cheamă destinul.

A venit și vremea înfurătării cu Omul, căruia a trebuit, recunoscându-i inteligența dar și neputințele, să-i asculte supusă spre a-i oferi lumina și forța, din adâncuri. Si astfel a învățat Dunărea, pe ici și colo să se poarte și civilizat, nu numai să ia, dar să și dea. Ea care, precum se vede nu are astămpăr într-o țară, nu are astămpăr nici pe un continent, fiind unul din marile lui fluvii.

Si totuși starea ei actuală de... nespălată nu putem să nu o legăm de zoaiele industriilor ce se scurg în ea, împlântând coasa Negresei fără milă în vietățile pentru care este și masă și casă, aceasta întâmplându-se chiar dacă s-au promulgat legi care s-o apere, s-au pus ochi care s-o vadă pe mai departe și urechi care s-o asculte, cum plângе îndelung. Tocmai acum când mintea profund roditoare a unor oameni ar putea transforma viața pe Pământ, într-un paradis, departe de zgârcenia, lăcomia și chiar prostia ce o pot coborî în neant.

Dar e timpul să încercăm să îndepărtem această durere sfâșietoare, stăruind pentru Ea și pentru Noi, pentru Noi și pentru Ea, să fim o parte a acestor plăuri însorite ale Terrei, dar una puternică, renăscută din cenușa atâtór arderi fără rost, în sânul ei la un pas de Marea cea Mare, unde atâtea vietăți își dau întâlnire permanentă spre marea cinstire a celui-Fără-de-Început și Fără-de-Sfârșit.

Gura Portiei (îmbrățișarea Dunării cu Marea Neagră)

MI-AI NINS

Mi-ai nins în suflet florile iubirii
Ce-au alungat o iarnă grea și lungă,
Mi-ai răsărit în cale trandafirii
Ce nu puteau în vară să-mi ajungă.

Tu mi-ai plouat cu fluturi peste pleoape,
Culori din curcubeu mi-ai pus în vise,
Tristețile n-or să mă mai îngroape,
Ferestrele nu vor mai sta închise.

Îmi rătăcisem pașii prin străini
Fără să-mi pese de ziua de mâine,
Aveam în talpă răni de mărăcini,
Un strop de vin și-un colțisor de pâine

Mi-erau de-ajuns să merg cât mai departe
Fără să știu ce-i dincolo de zări,
Voi am să fiu mereu în altă parte
Ademenit de tainice chemări.

Ai coborât din colțul tău de Rai
Cu primăveri ascunse în priviri,
Mâna mi-ai dat și-ai zis: „E vremea, hai,
Nu te mai pierde printre amintiri”...

ASCULTĂ...

Ascultă, străino, cum gême cuvântul
Strivit sub povara nestinsului dor,
Iar plouă în versuri, prea rece e vântul,
Mi-e aripa frântă și nu pot să zbor.

Ascultă cum strigă durerile mute
Când florile leapădă petale în lut,
Se sting, în tacere, iluzii pierdute,
E iarna aproape iar timpu-i prea scurt.

Ascultă cum marea se zbuciumă-n valuri,
Sirene mai cheamă cu glasul șoptit,
Corăbii fantomă se-ndreaptă spre maluri
De fulgere cerul e iar răvășit.

Ascultă cum plânge chitara departe,
Un ultim luceafăr se stingă pe cer,
O soartă haină în două ne-mparte,
Iubirea îngheată sub aprigul ger.

LINIŞTE

E liniște pe-ntinderea de ape,
Ard stelele ca niște ochi de jar
Când unicornii vin să se adape
Din cornul lunii cu gust dulce-amar.

A adormit și timpu-n poala verii,
Mi-e liniște în suflet și în gând,
Au adormit, în larg, corăbierii
Și nu aud sirenele chemând.

Am adormit și eu cu tine-n gânduri,
Parfumul tău îmi bântuie în vis,
Ți-am desenat pe cer câteva rânduri
Să le citești cu sufletul deschis.

Cătălin IANCU
România

FRUMOASO!

Frumoaso, mi-aduci cerul mai aproape,
Cu mâna pot să-jung până la stele,
Nu vor mai curge lacrimi de sub pleoape,
Nopțile nu mai sunt pustii și grele.

Frumoaso, alungi norii de furtună,
Din ochii tăi se naște primăvara,
În suflet nu-mi mai fulgeră și tună,
Pe strune de argint plângé chitara.

Frumoaso, ești nescrisă poezie,
Ești visul meu din fiecare noapte,
E vocea ta divină simfonie
Când mă alință cu vorbe spuse-n șoapte.

Săruturi mii pe buze tu îmi ningi
Și zbor de fluturi îmi aduci în vise,
Cu sufletul pe suflet mă atingi
Când mă mângâi pe pleoapele închise.

Frumoaso, te aştept la mine-n toamnă
Să-mi luminezi apusul ce-o să vină,
Vreau să rămâi a vietii mele doamnă
Și să mă ierți de am avut vreo vină.

Daniela MANCAŞ-BAILIITA
România

UN TRUBADUR

Sub raza lunii un trubadur
Dă glas iubirii-n miez de noapte
Cu voce caldă și suavă
Și-n ochi cu-o strălucire aparte.

În liniștea adâncă a nopții
Curg notele duios pe strune
Și orice vers cântat de el
E plin de dor și pasiune!

Se leagănă o frunză pe o șoaptă
Iar vântul spre niciunde călător
Întors din drum de dulcea melodie
A atipit visând frumos lângă izvor

UN TIMP ZGÂRCIT

Deși nu-mi ești deloc departe
un timp zgârcit ne tot desparte
pe amândoi deopotrivă
chiar de-ți aleargă inima spre mine
și dorul mă împinge către tine
cu o dorință efuzivă.

În ochii mei e un prăpăd
atunci când nu pot să te văd
căci lacrimile-mi lasă în ei un cloț
pe acolo-și află cale plânsul
și-mi tremură de jale scrisul
că timpul mi te fură ca un hoț.

Dar te îmbrățișez în vers
și te dezmirid în gând din mers
cu șoapte dulci pe pleoape
și smulg iar foile din calendar
să uit de timpul care trece în zadar
când nu te am aproape.

SE RISIPEȘTE VARA

Se simte-n aer miros de toamnă
Și-un tainic gând parcă mă-ndeamnă
Să iau potecile la pas prin crâng
Și toți copacii-n brațe să îi strâng.

Se risipește vara-ncet în depărtări
Tăcută, fără niciun fel de lamentări
Și-n urmă lasă loc cu resemnare
Frunzelor veștede să cadă pe cărare.

Se arată toamna pe alei câte un pic
Cu tonurile ei de galben-mozaic
Și știi că-n noi vor încolțî melancolii
Când frunzele pe ram vor fi iar ruginii.

PLOUĂ DE TREI ZILE

Ce ploaie rece și nemiloasă
Te face să stai numai în casă
Ce triști sunt pomii în grădină
Și cum mai plânge firul de sulfină!

Doi guguștiuci pe cumpăna fântânii
Cu ochii negri precum cărbunii
Vorbesc încet și răgușit:
- „Atâtă ploaie, ne-a cam zăpăcit!”

Furnicile surprinse de marile puhoiae
Fac atac de panică în mușuroaie
Și-un roi de fluturi scuturați de vânt
Cu aripile frânte cad iute la pământ.

Un trandafir plăpând de stropi biciuit
Șoptește unei frunze deznădăjduit:
- „Plouă de trei zile, ceru-i ca de smoală
Vremea asta sigur o s-aducă boala!”

CODRII DE ARAMĂ

De vezi codrii de aramă
În poveste ai pășit
Liniștea din cer coboară
Și ți-e sufletul uimit!

Dau culorile spectacol
Colorează-n curcubeu
Frunzele...și apoi miracol
Prind luciri de marmoreu!

Roșie, galben-aurie
E cărarea ce o treci
Și o vrăjită alchimie
A pus aur pe poteci!

Și colind iar printre brazi
Codrule, ce drag îmi ești
Dacă nu te văd o zi
Sufăr fiindcă îmi lipsești!

DORUL

Foaie verde a bobului
Grea-i povara dorului
Când în suflet îți pătrunde
Să fugi de el, nu ai unde!
Câte doruri sunt pe lume
Toate poartă câte-un nume
Și te țin în noapte treaz
Lacrimi îți curg pe obraz.
Dorule, ce mult aş vrea
Să pleci din inimă mea
Măcar pentru o zi și o noapte
Cată-ți loc în altă parte.

Dorule, cin' te-a făcut
Din cine ești tu născut?
- „Mamă-mi este chiar iubirea
Iar tată, nemărginirea.
Alerg slobod, n-am hotare
Și nici oră de culcare.
Omul, eu îți țin sufletul viu
Și gândul mereu zglobiu
Fără mine, viața ta ar fi prea seacă
Iar iubirea-ți prea săracă.”

Lorica MIHAILĂ
România

AM ÎNVĂȚAT

Nu... n-o să cad și n-o să plâng
doi brazi bătrâni
m-au învățat,
când aripile mi se frâng
să știu să merg pe drum curat.
M-au învățat ce-nseamnă dorul
de puiul tău de rădăcină
și cum să știe ce-i izvorul
durerilor ce îl anină.
N-am învățat, dar nu-i târziu
că sufletul nu-l scoți în palmă
și nu-l lași pradă nimănui,
nu-l folosești ca pe o armă!
De câte ori n-am fost furată
de valul vieții ce m-a dus
în apele învolburate
ce m-au tărât către apus!
Dar n-am căzut și n-oi cădea
desi în față sunt lovită,
chiar fulgerele-or mai scădea
de prin furtuna istovită.

ECOU DE GÂND...

de crezi c-am întrecut măsura
și pasu-mi este vinovat
nu îți sădi în suflet ura
izvorul încă n-a secat.
din norul ce umbrește lumea
azi nu mai plouă neîncetat,
căci a rămas numai furtuna
ce-mi răvăšește-un gând curat.
pe bolta neagră printre stele,
a răsărit o nouă stea,
nu-i mai frumoasă decât ele,
dar tu o vezi ca steaua mea.
când fulgerul brăzdează cerul
îmi amintesc că-i efemer,
de-i voi afla cândva misterul
să-nvăț răbdarea de la el.
am așteptat în van ecoul
unui gând ce l-am transmis
doar codru-mi înțelege dorul
și lacrimile-mi ce s-au scurs.
și dacă mâine va fi azi,
o să învăț de la natură
să mă ridic atunci când cad
și dacă inima mi-o fură...
să i-o aştern ca un altar.

MAI LASĂ-MĂ O CLIPĂ, DOAMNE

Un vânt răzleț îmi cântă-n strună
și note fug pe portativ,
în gândul meu idei se-adună
și-ncep să curgă rând cu rând.
Cu ochii minții măsor zarea
și-aș vrea să mă cufund în ea,
să-mi scriu poemul cu uitarea,
nu e ideea cea mai rea.
Eu simt că voi păși spre cer
și-albastra taină a durerii
mă va cuprinde-ncet, stingher
în disperarea mea și-a vremii
Din spini, în suflet să fac flori
ca umbra de tristețe să dispară
și-o clipă zugrăvită în culori
să-mi fie călăuză pe drumul către-afară.
Mai lasă-mă o clipă, Doamne,
să-mi scriu poemul de iubire,
să împleteșc mai multe toamne
din lacrimi calde și uimire!

CONFIDENTE

Te-am rătăcit
prin poezii
tu coală
de hârtie scrisă,
ce-ai fi putut
oricând să fii,
o ultimă dorință
stinsă.

Dar tu rămâi
aici, să știi,
mereu vei fi
o vorbă
spusă.

Te-am rătăcit
prin poezii,
tu coală
de hârtie scrisă.
Tu coală
de hârtie albă
mi-ai fost martor
permanent
la dureri
ce nu se spală
la iubiri
ce nu se șterg.

Liliana MOCANU - România

CÂNTEC ÎN NOAPTE

Te simt cum te îndrepți din nou spre mine,
Și îmi atingi inima cu vioara,
Ce-o și ascunsă-n podul plin de vreascuri
Merci frumos iubite, „Bună seara”!

Prin ziduri ce-s de lemn împrejmuite,
Și printre prafuri care urcă în tavan,
Ți-ai scos din nou vioara învechită
Cu care m-ameștești într-una, an de an,

Poveștile nespuse-n în cozi de versuri,
Mai răscolesc pustiu de mări în mine,
Și clatină și munții în vârf de stele,
Atunci când printre gânduri noaptea-mi vine...

Vioara veche acum prăfuită,
Mai scăpată o slovă în note pale,
Când noptile se pierd printre zenituri,
Și când privirile-ți încremenesc în zare...

Iubite lasă-mi coarda de vioară-n palme,
Să-mi cânt cu ea prin noptile pustii,
Atunci când gândurile-mi rătăcesc prin preajmă,
Și când în vise uită ca să-mi revii...

CĂLUGĂRUL DIN VECHIUL SCHIT

L-am cunoscut odată, îi văd chipul și acum.
Şters și-necat în lacrimi pătrunse de durere,
Cu gura înțepenită asemenei unui pumn,
Ce cade-n neputință în față sortii grele...

Într-un toiag se ține, se poartă-n încăpere,
Cu ochii la icoane de care se agață,
Cu mîinile de ceară unite-n pragul serii,
Cu-n fir de rugăciune care-l mai ține-n viață.

Iar ochii închiși ce parcă-s robiți subit de viață,
Cuprind în veșnicie lumină de nepătruns,
Vedenii minunate aprinse-n sloi de gheață,
În care rătăcește mereu cu gândul dus...

O parte-i prinsă, aici o parte-n altă parte,
Nu știi a câță parte mai dăinuie în el,
Și da, mă simt pătrunsă de frica mea de moarte!
Când brusc deschide ochii zâmbindu-mi într-un fel...

„Știu fată ce te paște îți e frică de moarte!
Dar moartea nu e moarte, și nu e nici măcar,
Nici vise îmboboci nici gânduri ce-s deșarte,
Nici viață minunată ce ți s-a dat în dar!

Este ceva ce poate acum ne depășește,
Nici cea mai mică taină nu poti a intui,
De vrei să ajungi acolo în gând încremenește
Că altfel e zadarnic oricât te-ai strădui!”

Pe tâmpale-mi pune mâna și bruc și nefiresc,
Și liberă cum poate nu am fost niciodată,
Mă rup subit de lume, de tot ce e lumesc!
De frica mea de moarte mă văd eliberată!

Iar sufletu-mi buimac, uimit în neputință,
Se-adună-ntr-o secundă, țintește spre zenith,
Se scurge încet din mine, învie în neființă,
Apoi o ia spre zarea pierită-n infinit!

Iar lumea nelumească, ce-mi stă pe dinainte,
Și se întinde în spațiu, și se închide-n timp,
Îmi dă trăiri aride, intense, negândite,
Îmi dă trăiri ce numai în vise se aprind!

Mai rătăcesc o clipă prin lumea nelumească,
Iar când îmi deschid ochii bătrânuș meu din schit,
Mă ia ușor de mâna și se înseninează
Zicându-mi „Pentru-o clipă, copilă, ai murit.”.

Autor Liliana RĂCĂTĂU

MI-E DOR

Mi-e dor... și doare pân' la sânge,
Într-un corset dorul mă strâng.
Mă macină-n pietre de moară,
Fără să-mi dea... fără să-mi ceară!

Mă doare dorul până-n grindă,
Și-a pus iscoade și-n oglindă.
N-am găsit nici un leac băbesc
Cu care să îl oblojesc!

Mă doare dorul, bată-l vina,
Nu înțeleg care-i pricina,
Nu îl alung... dar nici nu-l chem,
Mă bântuie ca un blestem!

De-ai fi tu dor, o floare rară,
Pe loc te-ăș face primăvara,
Și când vei înflori mai tare
Ti-ăș cere în genunchi iertare!

Că de n'ai fi, aş fi săracă,
Fără simțire și posacă,
Aminte nu mi-ăș mai aduce,
De cei ce au la cap o cruce!

Așa că las dorul în pace
Să mă cuprindă-n carapace,
Simțirea să se facă pernă
Pentru neliniștea eternă!

OMUL CU VIOARA

Încă mai am ceva de spus,
Vioara-mi cântă până-n vîntre...
Când voi pleca către apus
Așa o să mă țineți minte!

Îmi cânt durerile ascunse
Și rugăciuni stropite-n ploi,
Cânt vorbe spuse și nespuse
La bucurie sau nevoi.

Și nici o iarnă nu mă-ncurcă
Din vagabond să devin zeu,
Arcușul tot mereu mă urcă
Acolo sus, la apogeu.

Sunetul muzicii m-adoarme
Și mă trezește din delir,
Uit și de sete și de foame,
Sunt fericit fiindcă respir!

TE PICTEZ

Te pictez în roșu și tac,
Te pictez în roșu și plâng,
Te pictez în roșu de mac,
Te pictez până pensula frâng!

Într-un miez parfumat de bujor
Te pictez fluture azuriu,
Cu o pensulă plină de dor
Pictez chipul pe care îl știu!

Te pictez în albastrul senin
Coborât dintr-un nor dantelat,
Te pictez în cleștarul din crin
Cu o ploaie de vară spălat!

Te pictez într-un simplu cuvânt,
Sincer, liber și drăgăstos,
Te pictez boare caldă de vânt
Cu un chip de înger frumos!

Autor Liliana RĂCĂTĂU

Liliana RĂCĂTĂU - România

ÎNGERI DIN ICOANĂ

Mamă, coboară din icoană,
Ia-l și pe tata lângă tine,
Luăți-mi sufletul în palmă
De câte ori nu-mi este bine!

Mai cântă-mi, mamă, o priceasnă
Cu voce de privighetoare,
Transformă rouă în agheasmă
Când sună ceas de sărbătoare!

Tată, mai spune-mi o poveste
Din tinerețea-ndepărtată,
Mai dă-mi din când în când de veste
Despre copila mea plecată!

Voi sunteți stâlpul casei mele,
Altar unde duhul coboară,
Când sufletul-i făcut surcele,
Lumina voastră mă-mpresoară.

Sunteți îngeri prinși în icoană
Cu aripile larg deschise,
Lăsați-mi un sărut pe rană
Când veți veni tiptil în vise!

Autor Liliana RĂCĂTĂU

MI CHIEDO

Mi chiedo,
chi sia questo grande pittore,
che ha dipinto la natura,
con vari colori incantevoli.
Ha svuotato tutta la speranza sui prati
e nelle foglie degli alberi;
ha rilasciato la libertà nel cielo infinito
e nello scorrere del fiume,
avvolgendone la terra,
alla montagna ha donato sensualità
e ha dato vita ai raggi del sole.
Mi chiedo
chi sia questo grande pittore
che ha nel suo pennello tali colori
 pieni di vita.

MĂ-NTREB

Mă-ntreb,
cine este acest mare pictor,
ce-ar pictat natura
cu vari culori încântătoare.
A golit toată speranța pe câmpii
si-n frunzele copacilor,
a lăsat libertatea în cerul infinit
și-n râurile curgătoare,
învaluind tot pământul,
munților a dăruit senzualitate,
dând viață razelor solare.
Mă-ntreb
cine poate fi acest mare pictor
care are în pensula Lui,
atâtea culori pline de viață

Paul-Andrei RIPA
Italia

LE PALLINE DORATE

Quando il sole piange
con le sue lacrime dipinge
d'oro la primavera si trasmuta,
La Terra non resta mai muta.

Dal cielo fluttuano le palline dorate
che da tutte le donne sono amate,
che portano la gioia di rinascita
sulla Terra e sulla nostra città.

Dove una mimosa fiorisce
la vita sacra mai finisce
dove c'è una donna felice
la Terra Madre sarà sempre più docile .

„Caro uomo, metti una mimosa negli occhi della Donna,
ti porterà sui campi della primavera eterna.”

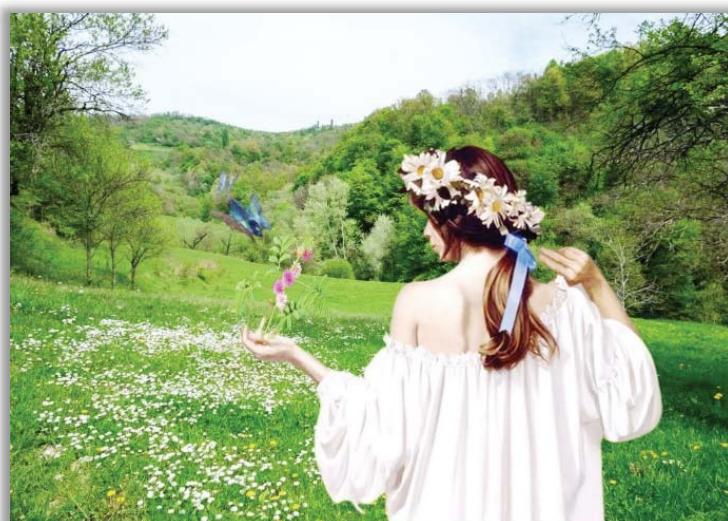
BILUȚE AURITE

Când soarele plângă
cu lacrimile sale pictează
primăvara în aur se transformă,
Pământul nu mai este mut.

Din cer plutesc biluțe aurite
iubite de toate femeile,
care-aduc bucuria renașterii
pe Pământ, peste-ntregul oraș.

Unde o mimoza-nflorește
viață sacră niciodată nu se termină,
unde este o femeie fericită,
Mama Pământ va fi mereu docilă.

„Dragul meu om, pune o mimoza-n ochii femeii
care te va purta peste câmpiiile primăverii eterne.”

Mariana BLAJ
România

PE SUB GEANA SERII

Pe sub geana serii, nude,
Se strecoară asfințitul,
Soarele razele-și tunde,
Sărutând intens pământul

Eoul din zi pătrunde
Prin trăiri ce-aduce timpul,
Să în noapte când se vede
O îmbracă întunericul

Ziua grea, când se agită
Pe geana serii ajunsă,
În pumn plângere, se frâmântă,
De noapte nu vrea învinsă...

Când trăirea e lovitură...
Cu greu se lasă convinsă
Ziua, vrea lumină multă,
Să se scalde-n soare prinsă.

Pe geana serii...umedă,
Se leagănă întristarea,
Tristețea zilei s-afundă,
Cu apusul trece marea

Lacrimile-i curg, asudă
Pe sub pleoape cu visarea,
Geana serii-i, umedă,
Picurând pe ea, întristarea.

GÂNDIRI FRUMOASE

Te simt tot mai aproape... îmi ești mereu în gând,
Inima suspină cu șopante... nu pot să ascund,
Îți intrezăresc chipul... pare că-mi zâmbește,
Îți simt răsuflarea, cu sufletu-mi șoptește ...

Cuvinte înmiresmate cu gândiri frumoase...
Îmi pătrund în suflet, îmi ajung în oase.
Cu privirea mă încântă... te faci tot mai plăcut,
Mă trezesc din vis... tu îmi ești tăcut.

Ochii tăi se pierd prin străluciri de stele,
Ti-am înțeles gândirea... mă pierd și eu prin ele.
Ne regăsim aievea amândoi într-un gând...
Îmbătați de iubire, fără a spune un cuvânt...

Cu privirea-ți caldă, tu-mi strecori pe sub gene...
Flacăra iubirii, ce-n inimă s-așterne,
S-așterne în suflet, cu dorința vie,
Să fie iubită, a iubi...ea știe...

SUSPINUL UNEI STELE

Pe suspinul unei stele
Strălucind un ochi de gând,
Stau de veghe doruri grele
Urcând trepte, rând pe rând...

La lumina lunii, adânci
Noaptea gême prinsă-n vise,
Scăldată în valuri seci,
Cu inimi de dor aprinse

Obosit gândul s-afundă
În tristarea dorului,
Norii picurând inundă
Lacrima pământului

Ceru-n stele îmbrăcat
Cerne negura în ceață,
Cu stropi de rouă adăugat
Peste zori, în dimineată...

MACI PE MALUL MĂRII

Pe maluri, cu maci în floare,
Gând plecat cu ușurință
Picură din foc culoare,
Colorând macii cu viață...

Roșul aprins de la soare,
Petale de maci îmbracă.
Ploaia picură candoare
Peste marea ce se-îneacă...

Raze calde încălzesc
Macii înfloriți pe maluri
Cu privirea mă rostesc
Să-mi acopere din gânduri

Adieri de vânt în unde
Bucură macii în floare
Cu răcoarea îi pătrunde
Peste roșul din culoare.

SUFLETE PERECHE

Căzut din raiul nostru - absurd;
Tristețea ta înduioșează sfintii.
Mă strigi cu insistență, te aud!
Ba chiar te văd cu ochii mintii.

Un singur suflet zămislit de-o stea;
(Ne-au despărțit iubirile abstracte;)
Te-aud ecou, sau te-am zărit cândva,
Mă cauți; sentimentele îți sunt intacte.

De-atâta dor se năruie tot cerul,
Iar infinitul nimicește-o clipă.
Doar norii ne cunosc misterul
Și fac de lacrimă risipă.

Lumini obscure, tainice vâltori
vremelnic, fără sens am rătăcit;
Iubirea ne-a purtat, fără erori,
Spre destinația „plus infinit”.

Atât de răbdător cu noi destinul
mi-a deșteptat o amintire veche.
Ești jumătatea mea de stea,
Te-am regăsit, ești sufletul pereche.

DE CE?

De ce oare?
Nici nu mai contează!
Știu doar că mă doare și mă întristează.
De ce oare?
Azi, mai mult ca ieri,
nu mai cred în vise, nici în primăveri?
De ce oare?
Stele ne veghează și ne luminează?
Nici nu mai contează!
Știu doar că mă doare și mă întristează.

Luminița ANDRONACHE
România

RUGĂ

Azi vreau doar odă să-Ți încchin,
Vreau rugă să nu-mi fie chin;
Cântarea ce-o ridic spre cer,
din trup firav și efemer
să o primești, chiar dacă azi nimic nu-Ți cer!

Când arde ploaia ca un bici
doar Tu poți ceața s-o ridici.
Poți face din scalete flori,
Poți strângă-ntr-un depozit nori;
Nori ce întunecă zenitul... uneori.

Coboar-o rază! Doar Tu poți
aprinde stele-n negre nopti.
Mai mânăge din când în când
un gând de dragoste flămând
Și dă-i toiaag când îl zărești un deal urcând.

Îmi mai vorbești ades din cer,
Mă-ndemni să lupt, mă-ndemni să-Ți cer.
Mă-nveți să mă dezbrac de frici,
Iar când de jos, Tu mă ridici
Îmi tot șoptești neîncetat: Eu sunt aici!

PUZZLE...

Poate că nu e prea târziu,
Deși, eu știu că nu-i nici prea devreme,
Cu viața iar să pun pariu,
să deslușesc alte dileme.

Bucăți de puzzle colorate
mi-a aruncat chiar ea pe jos;
Mi-a poruncit apoi fără sfială:
"Ridică-le și aşază-le frumos!"

Le iau bucată cu bucată,
Dar, în vâltoare de le rătăcesc,
Tot viața drumul îmi arată
Și îmi șoptește: "Te iubesc!"

Descătușați de griji sau... prizonieri,
Noi, toti visăm la nemurire;
Întroienim în iarnă primăveri
uitam că viața... e iubire.

E flacără arzând năvalnic
în suflete de Prometeu;
Bucăți de puzzle aruncate
să le-adunăm; și tu și eu!

Nicoleta LUPU
România

SE DUCE VARA

Se cerne timpul, peste năutul verii,
În ploaia de vară se simte iz de toamnă,
Cu crengile-ncărcate se leagănă merii
Sub streașina casei, o pânză se destramă,

E vara pe ducă, e vremea năucă,
Se scutură floarea, se scutură bobul,
În zarea întinsă ca o nălucă
Se vede cum timpul, își treieră colbul,

În liniștea serii, în viața de vie,
Tăcerea își toarce a vremii fuior,
Mai cântă doi greieri, e melancolie
A sufletului aripi, se-ntind în zbor,

Zboară departe, într-o altă vară,
Pe câmpul arzând, în floare de mac,
Dar anii sunt mulți și trupul e o povară
Neputincios fiind, nu pot decât să tac,

Ne strecurăm prin clipe și inima se frângе,
De macii scuturați în pete de sânge.

DOINEȘTE TIMPUL

Pribeag pășesc, printre ruine de suflet,
E trupul amortit la capătul puterii,
Își leagănă iar nucul, hamacul durerii
Când umbra îmi doinește, fără sunet,

O doină lungă, cântată de tăcere,
Mi-o fluieră vântul la ureche,
Se-aude-ncet, bătrâna, că e veche
În glasul tremurat se simte o durere.

O cântă vântul din bucium sus pe creste,
Când o ascult, e gândul dus departe,
Cu brațe strânse de singurătate
Ascult cum o îngână, făpturile celeste,

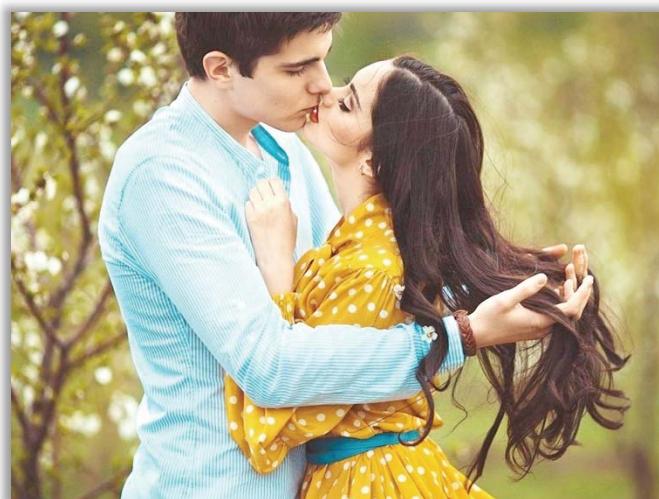
E ultima cântare, uitată prea devreme,
Nisipul grăbit, prea repede a curs,
Mă trâmbitează astăzi, puterile de sus
Când timpul în clepsidre se cerne.

FRUMOASA MEA

pe pieptul tău răsare luna,
când soarele a asfințit în ochii tăi,
la geamul meu se aşeză acum luceferi,
mă cheamă în jocul lor din noapte,
să-ți văd albastru ochilor, ce mistuie oceane muribunde, care au secat de dor,
albastra mea, prelinsă pe geana cerului,
abandonată pe tărâmul sufletului meu,
eu sunt o mână de tărână lângă nisipul arzător,
adapă irișii, însetați de dor, în albastru mării și varsă a norilor pocal, din geana
ta să curgă cerul,
să te absoarbă lutul meu, făcându-mă un fel de tină, din lacrimi și tărână,
să mă-nfășor pe trupul tău,
să-mi fii o veșnică lumină, la geamul meu.

CE BINE AR FI!

Dacă ai putea din nou să îmi mai fii,
pescar hoinar, pierdut printre corăbii,
să simt cum îmi pipăi, adâncul inimii,
aș face pact cu soarele-n deșertul arid,
lăsând zălog lumina, și-o lacrimă arzând
să bâjbâi în bezna, infernului vibrând...
să-ți ating trupul muribund, sculptat în lut,
de flacăra iubirii, ce-a ars neconitenit,
simțind-o atât de banală,
ca pe o mângâiere dulce-amară,
să aud cum vântul printre șoapte murmurând, te strigă...
și mă strigă, să-ntâmpin miezul nopții,
cu stele și luceferii căzând,
să le aprind pe rând, de dor arzând,
lăsând în urmă o dâră, din cer până-n pământ...
dacă destinul ne întrebă care ne este visul,
vom încerca să-i spunem...să măsurăm abisul...
să știu când voi pleca, cât voi mai aștepta,
până ajungi și tu deapurea...

SERTARUL CU AMINTIRI

Calcă vara pe pământuri
Și are clipele răscoapte
C-a curs soarele în rânduri
Și a țesut doruri de noapte.

Iar acolo-n depărtare
Eu aud chemarea mării,
Amintiri pătrunzătoare
Ies di sertarul uitării.

Mă soarbe melancolia,
Pe malul marii mă duce,
Mă ia-n brațe valul, ia...
Se tot duce, se tot duce...

Tipă un pescăruș, trăiește!
Și fugar sărută valul,
E apus, se răcorește,
Spuma mării îmi pune șalul.

Lună să nu schimbi nimic,
Aș îndrăzni, pune vrajă!
Și-o licărire, un pic,
Apoi dute de visează!

CÂND O FI SĂ NU MAI FIU

Azi aștern gânduri pe hârtie,
Le îndrept cu drag către voi toți,
Mă îmbracă o melancolie,
Purtându-mă-n etere porți.

As vrea ca versurile mele
S-ajungă-n suflete la voi,
Să vă aline din durere,
Să vă sărut pe frunte apoi.

Căci fiecare om în lume
Are în suflet o durere
Pe care nu o poate spune,
Eu cern cu versuri peste ele.

Și-am să vă pun pe fiecare
În loja sufletului meu,
Pe locurile de onoare,
Ce-aș mai putea să-mi doresc eu?

Daa...când o fi să nu mai fiu,
E colțul meu de nemurire
Ce nu mi l-aș dori pustiu,
Mai dați din când în când de știre!

LOCURI SFINTE

Azi mă îndrept spre locuri sfinte,
Spre a mea copilărie,
Mi-o ia inima înainte
Și ce simte, doar ea știe.

Merg pe ulicioara strâmtă,
Mă duc pașii singurei,
Toți salcâmii mă încântă
Căci îi știu de mititei.

Iată văd și poenitia
Unde ne jucam mereu,
Eu și draga de Găbița
Și eram cam la liceu!

Colo-n dreapta începe dealul
Unde vacile pășteam
Și unde mergeam cu carul,
Parcă văd cum fân strângem.

Uite casa mea cea dragă,
Cu pridvorul plin de flori
Și pe mama prin ogradă,
Tata cioplind căpriori*.

În pridvorul plin de flori,
Sora, fratele se arată,
Când îi văd mă trec fiori,
Unde-s anii de altădată?

Mă aşez pe bancă afară,
Mă îmbrac în melancolie
Și mă întreb, a câță oară?
Unde ești copilărie?
(căpriori* - stâlpi de susținere)

Luminița TRĂISTARU
România

CÂND PĂRINTII

Când părinții se trec
Zi de zi, ceas de ceas,
Vă întrebați ce-a rămas
Din-tr-un suflet întreg?

Că de când rup di el
Pentru voi, dar nu știi,
Ce sunt azi? Doar părinți!
Ieri mânuși pentru ger.

Ieri doi stâlpi pentru scară
Și umbrelă de ploi,
Azi ce sunt pentru voi?
Au ajuns o povară?

Atunci când îi priviți
Parcă nu vă mai plac,
Nu fac bine ce fac?
Ori sunt prea gârboviți?

Când întreabă prea multe
Devin prea enervanți?
Dar voi? Daa, premianți!
Și la ce? La insulte!

Ce-au ajuns pentru voi,
Doi bătrâni fără minte?
Pentru ei, țineți minte!
Sunteți niște eroi!

Dacă voi v-ați vedea
Cum vă vedea un părinte...
Cel mai bun, mai cuminte,
Cel mai cel, cea mai cea!

Voi, copii țineți minte!
Veți rămâne copii
Cât acas' zi de zi
Se mai roagă un părinte!

LA TAIFAS CU TIMPUL

Cât de lacom este omul, cât de mult ar vrea „mai mult”
„Sacul lăudat și pomul” sunt doar zel de lăcomie,
Setea de-a avea, în sine, e doar plinul de tumult
Și-n sacul plin timpul rămâne ... doar risipă de-avuție!

Fur clepsidrele în noapte, ziua să le umplu iară
Cu nisipurile necoapte, strânse din fundalul mării,
Îmi surâde-n poze clipa, ce s-a scurs odinioară,
Când își întindea aripa spre tărâmul depărtării.

Eu strecor timpul prin mine ca pe-o ultimă suflare
Și-mi îmbrac ziua de mâine ca și pruncul nou născut,
Sorb lumina dimineții ca pe-o zi de sărbătoare
Și îmi venerez Profeții pentru timpul petrecut.

Scriu timpul riduri în piele și-i plătesc în păr argintii,
Mi-adun duhul în nuiele și mi-l car încet spre lut,
Mi-s nuielele doar crucea răstignită-n noaptea minții
Să semene-n mine pacea ce-oi găsi-o în mormânt.

Și-mi prefac mai lungă noaptea, să nu-mi risipesc secunda,
Doar că timpul îmi aruncă zorile viclean în geam,
Urc pe valurile vietii și-aștept în marea undă
Să-mi renască răsăritul din apusul de liman.

Noaptea-mi pun sub pernă ruga ce îmi spală chipul mâine,
Mă mir când nu-i dreaptă dunga, în pulsul inimii bătrâne
Și mă-nchin înalt la Ceruri, sfânt îmi e codrul de pâine
Și-n îngăduit de timpuri Ție-ți mulțumesc Divine!

GLASUL IUBIRII

Nu-ți trebuiește cuvinte să te îndrăgostești
și nicio regulă, poate doar un motiv anume,
este de-ajuns cu aceiași ochi să o privești
când cealaltă inimă-n drăgostită bate-n tine.

Și-n clipa ce-adună cuvintele nespuse
când doar atinsul pielii e un urlet în neștiere
arde-n iaduri mărul orgoliile răpuse
și în palme mângâierea respiră doar iubire.

Când strigă depărtarea, de dor, pașii grăbiți
și-n urma ta, doar umbra, ți-a fost de fapt plecarea
curg în cascade macii, pe buzele cumintă
și-o mare de cuvinte în piele își înfig suflarea.

lubirile-s cuvinte ascunse-n îmbrățișări
și-n vocea lor sunt focuri ce ard macii pe buze,
sunt visurile care nu adorm în căutări
și-n zori își lungesc zborul dincolo de ecluze.

Nu-ți trebuiește cuvinte să te îndrăgostești,
simți doar cum bate-n tine, dintr-una, două inimi
și-n ochii plini de lacrimi, ai celuilalt, rănilor-ți găsești,
când, nevăzută dragostea, aprinde-n suflet patimi.

Viorel STERIAN - Italia

TU ÎMI ERAI

Tu ...
îmi erai
zbenguiala de fluturi
în luna mai
picătura de viață
prelinsă pe buze
cu-aromă
de vin
o hoardă de vârcolaci
ce-mi migrau prin vene
fiorii de gheăță
și-n palme ...
te-alintau plăcerile-n
ecou de suspin,
roua dorului
tresărită în maci
picături de ploi
adunate-n năframe
așchii în piele
rupte din noi
o boare de vânt caldă
pe-un picior de plai ...
tu-mi erai.

EŞTI TĂCEREA CE SCRIE ÎN CUVINTE IUNIREA

Peste frumusețea ta doar sărutul încape
Să-și astâmpere setea din tăceri de cuvinte
Și-un fior furisat în bătaia de pleoape
Te adună oftatul din aducerii aminte.

Si mi-e cald tot nisipul de sub talpa desculță
Scurs în marea albastră când din lună sclipirea
Te îmbracă în șoapte într-un vis ce nu-mi crăuă
Nici tăcerea... ce-adună din cuvinte iubirea.

Răsturnate pe coapse șoaptele-s doar un foc
Când prin fierbințeala noptii clipe trec... clipe vin,
Scurmă buzele-n piele vârcolacii la joc,
Sub perdelele timpului noi ascunși ne iubim.

Roua zorilor spală tălpi desculțe trecând,
Ning petale de maci peste noi primăvara,
În amurg, două umbre, soarele-îmbrățișând
Nasc iar roiul de fluturi care-astâmpără seara.

Ne e martoră luna-n taina noptii senine
Când o stea te-am ales din albastrul ceresc
Și-n lumina ce-aprinde prin nisipuri destine
Îmi ești valul ce-a scris pe un țărm - *TE IUBESC!*

AŞ PICTA DE AŞ PUTEA CERUL... ÎN ALBASTRUL ASCUNS ÎN NOI

Aş picta, de aş putea cerul ... din albastru aş face verde,
Muguri în cireş de mai pe sub soare să te ştiu,
Luna să-mi fie smarald când prin nori se întrevede,
Să încolteşti a primăvară și în mine verde viu.

Cerul de aş putea picta l-aş picta în roşu aprins,
Cum sunt florile de maci când te zbengui eşti prin ele,
Te-aş picta, brațe-n hotare și doar dragoste în cuprins,
Te-aş picta a jurământ ... legământul din inele.

Aş picta în iubire marea, în dragoste universul,
Sub tălpi roua catifea în cărare trandafiri,
Te-aş scrie din praf de stele în poeme ce îți stiu versul,
Muza șoaptelor transcrise în momente de iubiri.

Aş picta, de aş putea cerul, tot azuru-n chipul tău,
Ziua să te-îmbrățișez în soare și apoi noptile în stele,
Să-ți fiu pescărușul, marea, să îmbrac în valul meu
Orizonturile tale ... si apoi ... să mor în ele.

Aş picta cerul în viață și pământul în iubire,
Zilele în sărbători și noptile fără ploi,
Luna în cărarea noastră aş picta-o nemurire,
Aş picta la infinit ... cerul albastru doar în NOI.

PREA TÂRZIU...

Te-am căutat mereu mâna întinsă
În sufletul ce mi-ai rămas ateu,
Dar sub privirea ta aproape stinsă
Mi-e drumul reîntoarcerii mai greu.

Noapte de noapte te nasc dor din dor
Dar zorile te smulg din mine cenușă,
În nepăsarea Ta rănilor nu mai dor...
Si mi-a rămas odaia fără ușă.

Și-apoi... mă strigi din rama prăfuită
Să te trăiesc... aducerea aminte
Dar ochii care nu se văd... se uită
Și-n pieptul meu te zbați... fără cuvinte.

Splendoarea ta divină-n prag de seară
În brațele-mi topindu-se-aș dori-o,
Dar tu-mi răsună în suflet, într-o doară,
Lacrima ultimului sărut... de-Adio!

JOCURI DE COPII MATURI

Să nu te mai prefaci că nu te doare
Atunci când luna nu mai stă pe lângă noi
Și nici atunci când noptile din întâmplare
Ne-înnoadă-n brațe din instinct pe amândoi.

Știu că mă cauți cu privirea peste tot,
Te-am prins Șireato căutându-te în ochii mei,
Tu vrei iertarea mea să-ți fie în rană antidot
Dar și eu vreau, la rându-mi, vindecarea ei.

Ne torturăm ca doi copii mândria în tăcere
Dar de fapt scrijelim iertarea în genunchi,
Ne doare orice secundă care moare, pierie,
Fără să fim aceleași ramuri dintr-un trunchi.

În noapte te-am zărit rătăcitoare-n stele,
Îmi rosteai numele în soapta din același vis,
Pe-un val îmbrățișați, pluteam cu vântu-n vele
Și Luna ne zâmbea în zări, cărări spre lumină.

Ne cheamă-n așternuturi petalele de flori,
Pe-aripile de fluturi plutim înspre neștiare,
Ne-au înflorit iar macii, parfumuri de fiori,
Te sorb din nou IUBITO, din Cupa de lubire!

SĂRUT ȚĂRÂNA PĂMÂNTULUI SFÂNT

Cu ochii în lacrimi și cu gura arsă,
Sărut țărâna pământului sfânt,
Locul în care a bunicilor casă,
S-a dus o dată cu ei în mormânt!

Casa cărpită cu arină și pleavă,
Dar mai curată decât cu covoare domnești,
Mâncând de multe ori mămăligă și ceapă,
Era mai bună ca mesele împărătești!

Sărut țărâna, ca pe-a bunicii mâna...
Cu care țesea și torcea fuiorul,
Mâna cu care căra din fântână,
Apă rece să-și stâmpere dorul!

Sărut țărâna pământului care...
În brața bunicului șezând în pridvor,
Țărâna acesta, cu mare valoare,
Udată cu lacrimi de jale și dor!

Michaiela BOANCĂȘ
Italia

PÂNĂ LA SFÂNTĂ MĂRIE

Scuturatu-s-au toți macii
De prin lanuri și răzoare,
Ți s-a dus toată sclipirea
Ochilor cu iz de floare!

Nu mai este foc în iriși
Nu-ți mai palpiteză pleoapa,
Nici culoare nu mai este,
Ochii tăi îi văd degeaba!

Nici parfumul nu-l mai simt,
Cum îl simteam altădată...
Tare aş mai vrea iubite,
Să te simt că ești bărbat!

Să mă strângi la al tău piept,
Fără să îmi ceri sămbrie...
Și-amândoi să ne-mpăcăm,
Până la Sfânta Mărie!

Învață de lună să nu te temi de neguri,
Învață de la mare să nu te temi de valuri,
Învață de la stele și nu uita sclipirea...
Învață de la viață... să nu uiți fericirea!

Învață de la vânt, să nu uiți mângâierea,
Învață de la păsări... și uită ce-i durerea,
Învață de la soare și nu-ți uita căldura,
Învață de la viață... să nu uiți fericirea!

Învață de la codru... să nu te-ndoi la vânt,
Învață de la râuri să spui vrednic cuvânt,
Învață de la prunci, ce este dăruirea,
Învață de la viață... să nu uiți fericirea!

UN PUI DE CUC

Ciripește sus pe-o cracă,
Un pui de cuc tare zburlit,
Ar vrea sărmanul ca să tacă,
Da-i singur rău și părăsit!

Și-abea de o-nvățat să zboare,
Singur, nebăgat în seamă
Nici în crâng, nici pe răzoare,
N-are cui să-i zică mamă!

N-are cine să-l învețe,
Necazuri privite-n față...
Nici cine să-i dea povețe,
Cum să se descurce-n viață!

Soarta-i este grea și-amară,
Ar vrea să crească și el mare,
Greu e „Cuc” cu dor de țară
Și de crâng și de răzoare!

DE TE-NTÂLNESC

Îți aud vocea și atunci când tacă,
Îți simt privirea chiar de ești departe,
Parcă mă mângâi ca vântul florile de maci
Și îmi vorbești cu slove dulci, din carte!

Și știi, te-aplecă să-mi dai o sărutare,
Eu mă ridic încet, privindu-te în ochi,
Îmi cuprinzi fața-n palma ta cea mare
Și-aștept sărutul cu tremur de, „deochi”!

Offffff... Doamne! Ce mare e dorință,
Acele clipe parc au intrat în sac
Și te aud, te simt, te vreau, asta îmi e voință,
De te-ntâlnesc? Vai Doamne, ce-o să-ți fac!

Maria GHERASIM
România

ZORI DE ROUĂ

Am rănit o floare și-a curs o lacrimă de rouă,
Am atins un nor și a început să plouă,
Strâng palmele-mpreună și către cer privesc
O Doamne... câte de la Tine, zilnic tot primesc!

Pătrund pădurea și cunosc izvorul,
Primesc iubirea și mă cuprinde dorul...
Mă lepăd de minciună și florilor vorbesc
Cu Tine Doamne-n taină la rugă mă-ntâlnesc!

Cutreier munții lumii și nu-s destul de-nalți,
La Tine să ajungă, sunt goi și speriați
Și vânturile tale îi tot lovesc în șoaptă,
O Doamne... sus pe munte, iertarea mă așteaptă!

Ajung la malul mării și valul mă doboară,
Lovește-n țărmul vietii, a nu știu câtă oară...
Apoi, mângâie marea a lumii cutezanță,
În barca Ta vin Doamne, să fiu pescar mă-nvață!

Mă lupt cu norii negri, răzbăt peste furtuni...
Ieșit-am din prăpastii, prin spini și mărăcini,
Doamne. . Tu m-ai dus de mâină, m-ai condus...
Spre cerul de lumină, din zori până-n apus.

Acum calc mai cu grija și tot mai greu pășesc,
Privind la zorii vietii, prin ceată deslușesc,
Acum când am mai multă-țelepciune...
Să știu, să pot, să-ți mulțumesc...să fac o-nchinăciune!

IUBIRE DE VARĂ

Apusul coboară pe urme de vară
M-ascund după umbră... azi, ultima oară...
Seară cuprinde miresmele verii
Gândul aleargă-n calea-nserării.

Luna străpunge zarea albastră
Duce pe-o rază amintirea măiastră,
Îmbrățișarea întâie, primul sărut...
Sub teiul din deal, când ne-am cunoscut!

Iubirea de azi e pierdută în vară
Fluturi de noapte aleargă pe-afară,
Din stele fac salbă de cântec și vis...
Iubirea de vară... sfetnicul veșnic aprins

O STEA

Acolo sus, pe-o stea zvâcnește muza mea,
Gălăgioase ieri, tăcută azi, în jocul ei mă vrea...
În ceru-nalt, din stele se naște veșnicia,
Apoi, coboară-n vis în zori și-aduce poezia.

Mai picură o lacrimă când cade o stea
Și-și duce-n taină strălucirea albă... grea...
Un astru a murit... se naște altul...
Pe bolta noptii lumina lor sărută infinitul.

Ating cu slova, o margine de stea gălbuiie
Și-n somn plutesc pe noaptea stinsă, albăstruie,
Dacă ucizi o stea, vei frânge un vis în fașă...
Păcatul unui neam... tăcere ucigașă.

Ori poate stelele sunt flori de cer
Ce duc în muguri taine și în flori mister,
A împodobit cu ele Dumnezeu văzduhul
Să-mpartă soarele și luna peste ele-amurgul.

Din toate aceste stele... una e a mea...
Străluce-n miezul ei, iubirea, dragostea,
Trimite câte o rază-n noapte de iertare...
În zori, apoi, una mai tandă, de-nchinare!

Nicolae VASILE - România**Virgil CIUCĂ - SUA**

**CRONICA CENACLULUI „LITERAR ING”
din 16 AUGUST 2022
LANSARE DE CARTE VIRGIL CIUCĂ**

Suntem în al zecelea an de funcționare. Ușor, ușor,... mai din curiozitate, mai din comoditatea ajungerii, în inima Bucureștiului, la Piața Romană, mai mereu la o tratație de final, că inginerii sunt ei oameni care vor să arate că sunt și talentați artistic, dar sigur sunt niște buni organizaitori, iată cum se adună, lună de lună, scriitori din ce în ce mai valoroși și dornicii de a afla noutăți literare.

După ieșirea din pandemie (să sperăm c-am ieșit!), dar și în urma efectului monumentaliei Enciclopediei a Scriitorilor din Generația 2000, rod al unei echipe de autori provenind preponderent din Gruparea Literar ing, apărută în două volume în această perioadă de tristă amintire, cenaclul a intrat în „evoluția bulgărelui de zăpadă”, și tot crește. Vin mulți scriitori prezenți în lucrarea menționată mai sus, dar și alții care vor să intre în volumele următoare, din mai toate grupările literare din București, din județele apropiate și chiar din Diaspora.

Episodul acesta a avut câteva puncte tari și câteva noutăți. Primul dintre aceste este chiar cartea care s-a lansat, VĂ ACUZ, din dragoste de țară, de Virgil CIUCĂ, un poet român domiciliat în SUA, un poet militant, disident atât înainte de 1989, dar și în prezent, care mi-a strecurat o mică temere de a nu intra într-o dispută cu audiența, dată fiind tematica abordată. Nu a fost aşa și mă bucur.

Noutățile, plăcute de altfel, au fost prezența criticului și istoricului literar Aureliu GOCI, pentru prima dată la cenaclul nostru, și mai surprinzătoarea

apariție a doamnei Ecaterina ANDRONESCU, fost ministru al Educației și Cercetării, inginer de profesie.

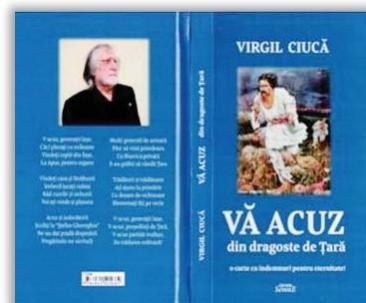
**Ecaterina ANDRONESCU
și Corneliu CRISTESCU**

În derularea evenimentului au existat momente emoționante precum: recitarea, chiar în debutul evenimentului, a unor poezii din carte nou lansată de către actrița Doina GHIȚESCU, care a cutremurat sala cu vocea sa puternică, foarte potrivita pentru astfel de poezie, interpretarea solo a lui Marin VOICAN GHIOROIU a cântecului Aduceți Basarabia acasă!, pe versurile autorului cărții nou lansate și muzica lui Constantin ARVINTA, interludiul de pian oferit de Corina VLAD-DIACONESCU.

Au luat cuvântul Aureliu GOCI (USR), Geo CĂLUGĂRU (USR), Lucian GRUIA (USR), prefațatori, Corneliu ZEANA (Președintele Asociației Scriitorilor Medici), Doina BÂRCĂ (Gruparea literară Independență Română), Liviu ZAMFIRESCU, Ovidiu ȚUȚUIANU (Gruparea Literar ing) și Ecaterina ANDRONESCU.

La eveniment au mai participat scriitori: Corneliu CRISTESCU, Constantin-Nicolae GAVRILESCU, Horia CRIOS, Gheorghe ȚICLETE, Liliana BADEA CÂRSTEÀ (Târgoviște), Ovidiu ZANFIR (UZPR), Valentin RĂDULESCU, etc.

Ely ROSSI - Italia

Pentru toți îndrăgostitii, astăzi vă dăruiesc o poveste de iubire și înima mea, care deja vă aparține.

POVESTE NOASTRĂ

Mă întreb dacă sunt fericită?

Și eu zbor în loc să merg... Mi-au crescut aripi acolo unde mâinile ștergeau doar lacrimi. Ochii îmi sunt plini de atâtă fericire încât am lipit soarele de pupile și răsărītul e mereu cu mine.

Mă aşez lângă tine și încep de acolo de unde am rămas, cărări obosite de căutări risipite în zile scurse pe o geană ce plângere. M-am întors în timp cu douăzeci de ani duși de crivățul ce mereu a suflat peste mine, floare înmugurită în zăpada topită cu sare și amintiri prea puține.

Îmi amintesc perfect prima dată când am deschis aceiași ușă... de privirea ta un pic uimită. Tu, un profesionist, eu o clientă rece și exigentă. Tu, serios și eu de ghiată, stea polară mereu frumoasă dar singură. Pierdusem constelația ce mă ținea de mână.

De câte ori ne întâlneam, în aer plutea ceva la care nu puteam să-i dau un nume, atracție intensă, magnet cu aceași poli, dar eu o ignoram, lăsând-o să moară pe roata destinului scris de mâini prea dure.

Când în visul meu apărea iubirea, era mereu imaginea ta, iar eu o goneam într-un colț din inima mea. Era mic, dar acolo ghiata nu ajungea.

După mulți ani ți-am trimis o poezie de iubire și tu

ai răspuns surprins și entuziast. Încă nu eram hotărât să scot de unde am ascuns femeia din mine. Până m-am hotărât a mai trecut o pandemie și lumea s-a schimbat. Eu mi-am câștigat libertatea când am venit la tine purtată de vântul iubirii. Ușa era deschisă și tu, emoționat ca un adolescent la prima întâlnire. Nu îndrăzneai să faci nici măcar un pas.

Eu m-am îndreptat curajoasă spre tine, ai deschis brațele, și eu am intrat acolo unde visul păstra toată căldura noastră.

M-ai sărutat delicat și eu m-am umplut de parfumul tău prețios de bărbat ce știe să aștepte, atunci când iubește.

M-ai întrebat ce mi-a rămas în minte de la prima noastră întâlnire, iar eu ți-am răspuns sărutându-te pe buze. Privirea ta era atât de intensă. Un amestec între Tânărul timid și bărbatul matur care m-a dorit toată viața. A fost ceva atât de frumos încât nici Eminescu nu ar fi putut descrie, iar eu am făcu-o cu stângăcia ce-mi aparține. În timp ce buzele tale m-au căutat fierbinți, iar eu ți-am răspund râzând... Vreau la fel ca prima dată.

Tu mă strângeai cu ardoarea anilor pierduți, iar eu am înțeles că minunea se va repeta fără să se schimbe nimic cât timp vom fi împreună.

Tu și eu, călători în timpul pe care l-am întors înapoi, iubind o viață pe pletele albe a unei stele numită speranță.

UNDE SĂ GĂSESC?

Unde aş putea găsi o iubire mai mare?
 La cine aş găsi alinare,
 Înțelegere, bunăvoiță și iertare,
 decât la tine, Doamne!

La cine aş putea găsi ajutor
 dacă nu la Cel ce m-a creat?
 Cel ce există din veșnicii,
 Cel ce pentru mine muri!

Întruchiparea dragostei ești Tu,
 Blând, îndurător și milostiv!
 Căci Tu, pe toți ne iubești,
 indiferent de cum suntem.

De aceea Tu, pe toți dorești
 în împărăția Ta să ne primești,
 Cununa de aur pe cap să ne-o pui,
 Îți mulțumesc, Iisus!

DOAMNE, ÎNVĂȚĂ-MĂ

Doamne, învăță-mă să aduc
 înaintea Ta dorințele mele
 cu credința neclintită,
 ca Tu vei lăua aminte și
 dorința-mi va fi împlinită
 după voia Ta, Părinte!

Doamne, învăță-mă să
 mă consult cu Tine
 înainte de-a lua o hotărâre.
 În toate să te implic pe Tine și
 Voia Ta să se întâmple în toate,
 După voia Ta, Tata!

În Tine doresc să mă încred
 Ție sfatul în toate să-ți cer.
 Cu mulțumiri și rugăciuni
 Tie, să mă supun!
 Tu știi ce-i bun pentru mine,
 lipsurile și slăbiciunile-mi cunoști.
 De aceea în Tine ma încred,
 Bunule Tata Ceresc!

Monica ANDERSEN
Danemarca

NU RELIGIA MÂNTUIEȘTE

Nu religia mântuieste,
 nici biserică n-o face.
 A face parte dintr-un cult aparte,
 nici ea nu o face!
 Ceea ce ne mântuieste
 e relația personală
 cu, Mântuitorul nostru.
 Care pentru noi muri
 ca noi să putem trăi,
 prin credința-n jertfa și învierea Sa
 asta aduce mântuirea noastră!
 Relația personală constă;
 în predarea zilnică
 prin consacrarea noastră și
 ale noastre planuri toate,
 de aL cunoaște-n toate,
 prin rugăciuni și cereri,
 prin mulțumiri și ascultare
 de Legea Sa, sfânta și dreapta.
 Ce Dumnezeu ne-a dat-o!
 Ascultarea de Lege, nu ne mântuieste.
 Dar prin ascultare noi arătăm,
 Ca Dumnezeu este al nostru Domn!
 Deci fie ca suntem: catolici, ortodocși,
 penticostali, baptiști ori adventiști.
 Nu asta ne mântuieste...
 Ci credința în Iisus

DOR DE PATRIE

Și plouă atâta dor în mine
Și vreau pământul să-l îmbrățișez,
Cu gândul zbor mereu spre tine
De pe pământ străin te tot visez.

Și iarba vreau să o sărut cu rouă
Meleagul meu unde-am copilărit,
Mi-e sufletul de-o vreme rupt în două
Și dorul meu este nemărginit.

Îmi curge sângele în trei culori
Căci m-am născut să mor cu dor de țară
Ceru-și îndreaptă cârduri de cocori,
Spre unde-i gândul meu și zi și seară.

Eu simt că voi muri cu-o datorie
De țara mea nimic nu mă desparte
Dar am să mă pronunț ca mărturie
- Din mine-acolo e mereu o parte. -

Acolo unde-i cea mai bună pâine,
Unde tresor icoanele și sfinții,
Pământul meu de astăzi și de mâine,
Acolo unde mi se odihnesc părinții.

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

Când pleci prin lume și colinzi pământul
Și ai impresia că toate-ți aparțin
Când uiți ce valoros este cuvântul
Privește de unde ai fi cerul senin.

Când lumea toată îți stă la picioare
Și totu-n jur este aşa frumos
Când simți că tu ai totul, și-altul n-are
Privește gânditor de sus în jos.

Când crezi că ești bogat și ai de toate
Și uiți că liniștea-i cea mai frumoasă
Du-ți sufletul unde-amintirile-s păstrate
Și simte-te din nou la tine-acasă.

MI-E DOR DE TINE POEZIE

Mi-e dor de tine poezie,
Și-n fiecare zi te scriu
Până și marea mi te știe
Și ceru-albastru străveziu.

Te scriu pe frunzele tăcerii,
Pe ramura oricărui pom,
Pe iarba deasă-a primăverii
Să mângâi sufletul de om.

Mi-e dor de tine poezie
Deși îmi ești atât de-aproape
Tu ești un semn de veșnicie
Și nimeni nu o să te-ngroape.

Te scriu pe portativul vietii
În infinitul clipei vii,
Căci în apus, se sting poetii
Dar tu mereu ai să rămâi.

Uităm adesea să fim oameni

De crezi că ești stăpân pe viața ta
Și Dumnezeu parcă îți dă dreptate
Dar totuși ochii nu-ți văd prea departe
Din umbra ta mai dă-i și altuia.

În viața asta toate-s trecătoare
Degeaba vrem să ținem timpu-n loc
Sunt clipe în care înghețî în foc
Și clipe-n care veșnicia moare.

Strigăm adeseori la tot ce-i sfânt
Și uneori tresare Dumnezeu
Cum îl strigăm numai când ne e greu
Când suntem cu moralul la pământ.

Călcăm pământul asta în picioare
Și nu știm că din el ne-am zămislit
Că pentru noi Iisus a pătimit
S-avem lumina Lui nemuritoare.

Dar lumea asta e tot mai ciudată
Și a-nvățat să mintă în păcat
Spunând că Dumnezeu e vinovat,
Dar e cu noi de fiecare dată.

Prin rugăciune ne sfîim a trece
Când ploile ne bat la umbra sortii
Vorbim atunci cu viii și cu morții
Iar Dumnezeu cu noi timpu-si petrece.

De ce să nu fim noi mai credincioși?
Și să sădim în suflet flori de rai
Că într-o zi vom renunța la trai
Iar judecății să îi fim frumoși.

Iuliana COZMA - Cipru**POEZIE DE-ACASĂ**

Mă uit la frunzele de nuc
Și greierii îmi cântă
De-aici nu-mi vine să mă duc,
Ziua și noaptea-i sfântă.

Aici e Dumnezeu în toate
Și raiul e în jur
În suflet liniștea îmi bate
Și-i viață împrejur.

Pământu-i raiul cel sfînt
Și cerul e minunea
O clipă timpul s-a oprit
Și-i mai frumoasă lumea.

Îmi pare ziua cât un veac
Respir atâta viață
Natura-i pentru mine leac
Cu tot ce văd în față.

Cântă-n livadă păsărele
Un vânt ușor adie
Eu sunt tăcerea dintre ele
Cu vers de poezie.

Mai vine-un val de liniște
Și mă cuprinde lin
De sus plouă cu dragoste
În sufletu-mi senin.

Și calc pământul în picioare
Cu tot ce are sfânt
Aici nimic nu mă mai doare,
Mă doare-un singur gând.

În gândul meu de-a pururea
Rămân părinții mei
Că n-am să îi mai pot vedea
Da' -n toate-i văd pe ei.

O AMINTIRE

Aș vrea să cred că-ntineresc,
Și amintirile în gând cresc,
Ajung să cred că sunt la mare,
Dar totul imediat dispare.

Mă plimb pe plajă strălucind în mare
Și-i văd pe alții cum se ard la soare.
Gândesc cum dragostea e totul,
Ca și când îți mângâie briza focul.

Tot ce-i frumos eu închid în carte,
Că valul de tristețe mă cuprinde-n noapte,
Inima mea curată tresare mai târziu
Și mă trezesc în versul pe care-l scriu.

Eugenia CALANCEA
România

SĂ FACEM BINE!**CĂUTÂND FERICIREA**

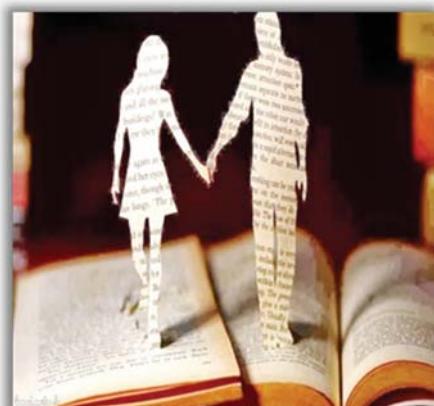
Lângă tine e uneori ascunsă fericirea
și-n umbra ei caldă te ascunzi tu,
căutând focul sau scânteia din iubirea,
ce-ți fac imaginea mulțumirii, un atu.

Când zâmbetul tău începe să crească,
o barcă de salvare vine pentru tine
și-aleg un drum spre-o rază cerească,
plin de petale aşezate frumos pentru mine.

Îmi place să văd freamătușul de ape,
ascultând suspinul dulce de izvor,
iar ochii tăi mă privesc de-aproape,
de parcă a dispărut un mare dor.

Dimineața te plimbi prin picuri de rouă,
ce lăcrimează din trandafirii moi
și te gândești ca azi să nu plouă,
e greu la țară când este mult noroi.

Fericirea se-ncălzește din soarele amiezii
și-ascunde lăcașul format din flori,
colorând frunzele din capătul zării,
iar iubirea trăiește și-ți dă fiori.

Soarele coboară-ncet,
Iar trupul meu e frânt
Și munca zilei se-oprește
Iar noaptea apare pe pământ.

M-așez liniștită-n locurile mele
Și mă mistuie-n credință,
Iar cu lacrimi de dor grele,
Aduc rugăciunea la cerință.

Tu Doamne adu-mi cântarea,
Că printre lacrimi eu îți zic,
Să-mi dai binecuvântarea
Și altceva, nimic.

În viață asta, lumina soarelui ador,
Căci ea frumos ne-așterne,
O muncă bună cu mult spor,
Pentru toți făcând doar bine.

DRUMUL SPRE TINE

Mi-i tare greu la tine să ajung,
Iar drumul mi se pare foarte lung,
Aș vrea să mă-nalț cu aripi-n sus
Și lanțurile cu zale grele s-au dus.

Aș vrea din nou să-ți fac cântări,
Când vin mereu din depărtări,
Să strig spre soare, uneori plângând,
Că te iubesc cu lacrimi-n gând.

La lume nu vreau ca să zic,
Că vreau iubire din nou un pic,
Dar cum să fac să nu afle mulți
Când iau iubirea sus pe munți.

Eu vreau să plec pe cărarea ta,
Că poate ajung chiar de ziua mea,
Mult ajutor și fericire să-mi dai acum,
Să ard durerea și să se facă scrum.

**Raul Alexandru MITRUȚI
România**

S-a născut la data de 1 Septembrie 2007 la Pașcani, jud. Iași.
În 2017 se mută cu părinții la Baia Mare, jud. Maramureș. Urmează cursurile Școlii Gimnaziale I. L. Caragiale din Baia Mare.

Este membru al Cenaclului Literar Mihail Sadoveanu din Pașcani și Cenaclului Literar online Noduri și Semne.

Debut literar în antologia „Zâmbetul liric al toamnei”, editată sub auspiciile asociației culturale ASPRA – Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice, 2019.

Este prezent în mai multe antologii și în revista Mărturii Maramureșene.

De asemenea a câștigat mai multe premii, dintre care cel mai important mi s-a părut câștigarea locului II la concursul „Aripi de primăvară”, secțiunea proză, organizat de Liga Scriitorilor Români – Filiala Mureș.

Deține un Certificat de intitulare ca Ambasador Internațional al Păcii de la World Literary Forum for Peace and Human Rights și trei stele aurii pentru pace și umanitarism de la World Literary Forum for Peace and Human Rights.

A fost prezent la Imnul Poetic Global din Texas.

Ana-Liliana MIHAI
Redactor al rubricii „Pe aripi de vis”

LUMEA MINȚII

- Unde sunt? întrebî, aproape căutând vreun detaliu prin negura nedefinită.

- Ești în imaginația ta. Unii o mai numesc mintea ta, subconștientul tău... Nu contează. Hai să aducem puțină lumină aici. Locul ăsta e cam gol...

Un bec incandescent iluminează o masă de lemn brun iar la capătul acesteia se află un băiat cu părul brunet, ochi albaștri, îmbrăcat în sacou negru care par că se camuflă în fundal și cravată verde ce părea mai mult gălbuiie din cauza luminii. Se uita la bec înainte să se aprindă, după care își lua privirea și o redirecționează spre tine.

- Așa e mai bine! exclamă copilul. Ne putem vedea acum. Huf, nici nu vreau să mă gândesc că aşa întuneric a fost de obicei!

- Cine ești, mai exact?

- O, unde-mi sunt manierele? Mă numesc Raul, sunt autorul povestirii care o citești chiar în momentul ăsta. Din cauza acesteia sunt aici, în imaginația ta, până la urmă.

- Cum faci toate acestea? întrebî confuz.

- Ce să fac?

- Becul, masa, apariția ta în mintea mea, toate ce ai făcut până acum.

- Cititul deschide puteri autorului de care mulți nu profită aşa de mult precum ar putea. Eu sunt unul din acești autori care nu au folosit toată puterea literaturii, dar acum încerc să fac exact asta. Dat fiind că sunt aici, pot presupune că a funcționat. Ba chiar, fiindcă acum sunt în imaginația ta, pot crea orice, în limita raționalității.

- N-ar putea autorii să folosească această putere în scop malefic?

- Ba da, dar de asta este un lucru bun faptul că nu este folosită aşa de mult. Până la urmă, dacă toate lecturile ar profita de acest truc, mintea oamenilor ar

putea fi manipulată pe placul oricui și nu cred că vrem asta.

Un moment trece în care Raul se uită în jur.

- M-am săturat de negura asta... spuse băiatul, aproape șoptind. Hai să facem ceva!

Copilul pocni din degete și negrul vast se transformă instant într-un oraș cu clădiri înalte. Simțind aerul mai ușor, îți întorci atenția spre un parc destul de mare din dreapta ta cu copaci mari și vioi, flori cât vezi cu ochiul – care nu este foarte departe, din cauza copacilor – și copii jucându-se prin acestea. Printre arbori se aude cântatul calm al unui bărbat, complimentând o chitară acustică.

După ce ai analizat parcul câteva secunde, îți întorci privirea spre blocurile înalte pe cealaltă parte a parcului. Îți păreau cunoscute, dar ceva era diferit la ele. Aveau mult mai mult verde decât cele care le vedea de obicei. În jurul ușilor erau flori, pomi, iarbă, tufișuri și puțin mai departe vezi o vie la intrarea unui restaurant. Fiecare fereastră părea să aibă vreun soi de plantă verde, unele având și puțină culoare. Aproape de vârful clădirilor observi iederă atârnată de marginea acoperișurilor.

Băiatul îți pune mâna pe umăr, spunând:

- Nu-i locul ăsta mult mai frumos? Păi, măcar e mai frumos decât masa de lemn și becul galben. Hai să ne plimbăm puțin prin parc! Aș vrea să văd de unde vine cântecul ăsta frumos.

Vezi copilul plecând și începi să-l urmărești.

- De ce ești aici? întrebî cu un ton puțin mai răspicat. Ce vrei să faci în imaginația mea?

- Îți promit că nu încerc să fac nimic rău! Am dorit să vin în imaginația ta să transmit un mesaj, o cerere de ajutor.

Împreună ajungeți la un cerc de persoane, câteva șezute pe niște pernuțe, celelalte ascultând stând în picioare.

(Va urma)

CUPRINS

Nicolae VASILE – România	1
Mariana POPA-POTAISA – România	2
Constantin-Nicolae GAVRILESCU – România	4
 CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – redactor, Roxelana RADU 5	
Roxelana RADU – România	5
Ioana BOCICU – România	7
Nelu DANCI – România	8
Pr. Ioan-Aurel RUS – România	9
Firuța MUREȘAN – România	10
Delia COPÂNDEAN – România	11
Gelu DRAGOȘ – România	12
Gheorghe MANCAȘ – România	13
Grigoraș CIOCAN – România	14
Maria BINGERT – Germania	15
Daniela VÎLCEANU – România	16
Vasilica ZAHARAGIU – România	17
Mirela PENU – România	18
Maria N. BOŞTINĂ – România	20
Marian-Ahil NICA – Canada	21
Marius IONESCU – România	22
Florica MUNTEANU-CUC – România	23
Vasile GROZA – România	24
 PE ARIPI DE VIS – redactor Ana-Liliana MIHAI 25	
Ana-Liliana MIHAI – România	25
Lavinia STAMATOIU – România	26
Gabriela BÎCĂ – România	27
Alina-Lucy DAVID – România	28
Elena POPESCU – România	29
Adi Stelian RĂDULESCU – România	30
Anca PASCU – România	31
Adriana CRĂCIUN – România	32
Mariana POPA-POTAISA – România	33
Geo CĂLUGĂRU – România	35
Ionescu CIOATĂ – Austria	37

Luminița-Daniela CRUCERU – România	39
Bogdan Florin BOITAN – România	40
Ioana TELEPTEAN – România	41
Arpad TOTH – România	42
Neluța STĂICUȚ – România	43
Sabina-Virginia GLIGA – România	44
Alice-Ileana GÎȚAN – România	45
Horia CIORECAN – România	46
Violeta BOBOCEA - România	47
Nicolae VASILE – România	49
Natalia Nicoleta SOARE – România	51
Didina DUMITRĂȘCU – România	52
 ZBOR SPRE ÎNĂLTIMI – Redactor, Camelia BOȚ	 53
Camelia BOȚ – Italia	53
Angela BURTEA – România	54
Florică DAN – România	56
Cătălin IANCU – România	57
Daniela MANCAȘ-BAILIITA – România	58
Lorica MIHĂILĂ – România	59
Liliana MOCANU – România	60
Liliana RĂCĂTĂU – România	61
Paul-Andrei RIPA – Italia	62
Mariana BLAJ – România	63
Luminița ANDRONACHE – România	64
Nicoleta LUPU – România	65
Luminița TRĂISTARU – România	66
Viorel STERIAN – Italia	67
Michaiela BOANCĂȘ – Italia	69
Maria GHERASIM – România	70
Nicolae VASILE – România	71
Ely ROSSI – Italia	72
Monica ANDERSEN – Danemarca	73
Iuliana COZMA – Cipru	74
Eugenia CALANCEA – România	75
Raul Alexandru MITRUȚI – România	76

ARMONIE

**Ascultă, simte natura!
În ciripitul păsărelelor,
Vântul adie ușor,
fluturii zboară din floare...
...**

**În zumzet de albinuțe,
cărăbuși pe ciupercuțe,
copaci înalți, umbroși...
Ce poate fi mai frumos?**

**Însuți natura te cheamă,
vorbește prin viețuitoare, ape, munți,
copaci și flori...
Toate-s pline de culori.**

Alina Lucy David

